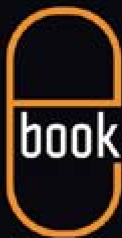
Romantic Porno

un roman de

Florin Piersic jr

HUMANITAS

Florin Piersic jr este absolvent al Academiei de Teatru şi Film, Secția actorie, promoția 1991.

În 1999 traduce din limba franceză romanul **Omul sentimental** de Javier Marías, dar cartea nu este publicată din lipsa unui traducător de limbă spaniolă care să confrunte traducerea lui Piersic jr cu originalul lui Marías.

Începe să traducă din limba engleză piese de teatru contemporan, parte din ele fiind produse în regim independent. One-man-show-ul **Sex, Drugs, Rock&Roll** de Eric Bogosian deschide calea teatrului independent în România, iar Piersic jr primeşte Premiul pentru cel mai bun actor al anului 2002 la Gala UNITER.

În 2004 creează casa de producție Artificial Horizon; este scenarist, regizor şi producător pentru filme de scurtmetraj (**Advertising** – premiul special al juriului la Festivalul Alternative, Târgu Mureş, 2004), precum şi lungmetraje (**Fix Alert** – premiul special al juriului la B-Est Film Festival, Bucureşti, 2005; premiu pentru debut la Premiile UCIN, 2006; **Eminescu vs Eminem**).

Din 2006 începe să colaboreze ca traducător din limba engleză pentru revista *FHM*, iar mai apoi, ca editorialist pentru revistele *Eva*, *24-FUN*, *HBO*, *The One*, *Max*.

În 2008–2009 lucrează ca actor pentru producțiile cinematografice **Călătoria lui Gruber** (regia Radu Gabrea), **Contratimp 2** (regia Jesús del Cerro), **Bibliothèque Pascal** (regia Hajdú Szabolcs) şi **Youth Without Youth** (regia Francis Ford Coppola).

În 2009 publică la Editura Humanitas *Opere cumplite, volumul unu*.

Romantic Porno

un roman de

Florin Piersic jr

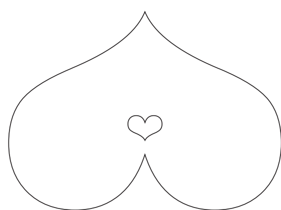
HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Vlad Zografi
Coperta: Dragoş Gavrilă
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Patricia Rădulescu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

ISBN 978-973-50-4036-9 (pdf)

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

All the way

I was lost in the lakes
and the shapes
that your body makes

Great Lake Swimmers, *Your rocky spine*

Opt seara.

S-a spălat pe mâini. Stă rezemat de chiuveta de marmură. Se admiră în oglinda cu ramă *old-style*. Ochii lui se plimbă încet pe trăsăturile bărbatului din oglindă. Totul e la locul lui. Nici o fisură.

Peste o sută de ani, toate astea n-or să mai conteze. *Peste o sută de ani, o să fiu doar o mână de oase gălbejite. Dar azi, sunt aşa. Eu sunt ăsta. Tipul ăsta din oglindă.*

Îi place ce vede. Emană siguranță şi încredere de sine prin fiecare por. Ochii lui părăsesc fizionomia perfectă a bărbatului din oglindă şi încep să analizeze rama oglinzii. O ramă din aia de tablou vechi, vopsită în auriu. Cu tot cu patină, ca să-i dea un kilogram de prestanță.

Mişto. Cam exagerat, dar mişto. Au dat ăştia ceva bănet pe porcăria asta. Praf în ochi.

În toaletă intră un tip cu costum de trei mii de euro. Se opreşte o clipă şi îl priveşte prin oglindă.

Îi zâmbeşte. L-a recunoscut. Îi întoarce zâmbetul, în timp ce smulge un şervețel dintr-un cub de metal de pe perete şi-şi şterge mâinile perfect uscate. Zâmbetul numărul patruzeci şi trei. Ăla care vrea să zică *vai ce frumos din partea ta că te uiți la televizor, dar totuşi nu-ți face iluzii dacă eşti poponar, pentru că eu n-am vreo atracție în zona asta.* Costumul de trei mii de euro intră într-o cabină, iar el aruncă şervețelul într-un coş de inox.

Asta a devenit o problemă în ultima vreme. Sunt prea mulți bărbați care îl privesc admirativ. Cu femeile e altă poveste. S-a obişnuit. Dar bărbații chiar îl calcă pe nervi. E aiurea să te oprească un om în toată firea şi să-ți ceară un autograf. De cele mai multe ori, omul se scuză pentru intruziune şi o bagă la înaintare pe fata lui de şaişpe ani. Că cică pentru ea vrea autograful. N-o să se obişnuiască niciodată cu asta. Cum adică. Un om care aşteaptă cu un soi de umilință curajoasă ca el să scrie două vorbe pe o bucată de hârtie. La ce o să fie bună hârtia asta. Cui o să-i folosească. Cine o să doarmă cu ea sub cap. N-are idee şi nici nu-l interesează. A acceptat de mult regulile jocului. S-a împăcat de mult cu ideea că nu-şi mai aparține. Că e doar un bun colectiv, că toți ceilalți au dreptul să smulgă o bucățică din el. Fie că bucățica aia e o poză dintr-un tabloid, o pagină dintr-o revistă

de cinema sau un petic de hârtie pe care el şi-a semnat numele. Aşa se fac banii în meseria asta. Iar el nu are de gând să se autoexcludă chiar acum. Tocmai acum. Acum e momentul. Momentul lui. Momentul în care deja a arătat ce poate. Momentul în care e pe punctul să arate ceea ce toți ceilalți încă nu-şi imaginează despre el. Şi momentul ăsta trebuie să fie păstrat. Momentul ăsta trebuie să fie exploatat, clonat. Momentul ăsta trebuie să fie generatorul altor sute şi mii de momente şi de întâlniri importante în viața lui, trebuie ca el să fie cu ochii în patru, oriunde s-ar duce, să nu rateze nici o ocazie. De oriunde poate să sară un iepure gras şi exact acum e momentul în care el trebuie să pună gheara pe iepurele ăsta, el are acum dreptul să oprească iepurele şi să-l hipnotizeze cu farmecul lui deja probat pe alte sute de iepuri mai mici. Peste o sută de ani, corpul lui perfect şi fața lui perfectă vor fi prea imperfecte ca să mai intereseze pe cineva, peste o sută de ani el o să fie doar un poster îngălbenit de vreme, în debaraua unei octogenare. Aşa că acum, în clipa asta, în perioada asta a vieții lui, trebuie să-şi lungească antenele şi să-şi ascută simțurile. Trebuie să caşte bine ochii şi să evalueze rapid costumul oricărui necunoscut pe care îl întâlneşte într-o toaletă publică, trebuie să-şi controleze fiecare gest şi fiecare nuanță a vocii, ca să transmită mesajul

corect, cel pe care potențialul iepure din fața lui îl aşteaptă, nici un cuvânt în plus sau în minus, pentru că impresia finală trebuie să fie copleşitoare. Nu are cum să ştie ce anume învârte iepurele ăsta cu costum de trei mii de euro, ăsta care îşi goleşte acum vezica într-un vas de toaletă care a costat cinci sute de euro. Poate că e un producător de film. Poate că e patronul vreunei case de producție în plină ascensiune. Aşa că zâmbetul lui trebuie să fie bine calculat, în funcție de informațiile pe care le primeşte dintr-o singură privire. Creierul lui trebuie să lucreze la capacitate maximă, să determine rapid categoria în care se înscrie iepurele din fața lui şi să-i dicteze cuvintele potrivite, cele pe care celălalt vrea să le audă. Nu-i nimic umilitor în asta. Majoritatea actorilor de pe planeta asta sunt chelneri, în cel mai bun caz. El n-a fost niciodată chelner. El a avut şansa să fie descoperit la timp. A avut şansa să înțeleagă la timp cum merg lucrurile, să priceapă cele câteva mecanisme simple care nu se vor rugini niciodată, alea care împart oamenii în doar două categorii. Bogați şi săraci. Invidiați şi invidioşi. Vârfuri şi masă amorfă. Da, vrea să fie unul dintre cei care conduc lumea, unul dintre cei a căror părere e ascultată şi respectată. Ştie că nu e nici filozof şi nici atoateştiutor. E doar un om, a cărui fotografie se vinde bine la ora asta. Şi e în stare să fie mai mult

de atât. În timp ce iese din toaleta asta de douăzeci de mii de euro, e sigur pe fiecare mişcare pe care o face, pe fiecare pas, pe fiecare gest. Ştie că atrage privirile tuturor celor din jurul lui şi alege cui să-i zâmbească şi cui nu. Iar ăsta e un privilegiu pe care şi l-a câştigat în timp. Şi nu are de gând să-i dea cu piciorul. N-a ajuns încă în poziția în care să spună gata, acum pot să mă odihnesc. Tot circul pe care acceptă să îl joace îi e deja o a doua natură, aşa că zâmbetele şi politețea de conveniență sunt arme pe care le foloseşte permanent, într-un război dus fără încrâncenare. El nu are nevoie să se relaxeze, pentru că el e relaxat, tot timpul. El are nevoie să se relanseze. Să se reinventeze. În meseria asta, e singura cale, dacă vrei cu adevărat să ajungi în vârf. Dacă vrei să fii vârf.

Se mişcă natural până la bar şi aşteaptă ca bărbatul cu chelie şi cioc din fața lui să-şi primească paharul cu whisky. Apoi comandă un gin tonic cu două cuburi de gheață. Chelnerul se agită profesionist cu sticla, pe care o ridică demonstrativ cu două degete şi o aruncă în aer. Lichidul nu se împrăştie, fiindcă prestidigitatorul angajat pe post de chelner pare să sfideze legile fizicii.

O fi actor? Nu l-am mai văzut niciodată.

Se întoarce cu spatele la magicianul fără public şi se sprijină de blatul de granit al tejghelei. Asta e

partea care îi place cel mai mult. Momentul în care îşi caută o victimă. Are dreptul să facă asta. Aşa merg lucrurile. I se pare că totul e atât de transparent, că intențiile lui sunt atât de evidente. Şi totuşi, nimeni nu vine să-l tragă de urechi. Nimeni nu-i spune *ai venit la agățat, mă, nesimțitule? Hai, marş acasă.* Se uită la oamenii care se prefac că socializează şi prinde frânturi de priviri. Privirile îl scanează rapid. Toți ştiu ce e în capul lui. Iar el ştie exact ce e în capul lor. Şi uite că lucrurile merg mai departe, fără vreo revoltă colectivă. Aşa e joaca. Ne prefacem că suntem intelectuali. Importanți. Spirituali. Şi ne arătăm unii altora implanturile. Dinții mei din zirconiu sunt mai reuşiți ca ai tăi, ha ha. Aşa merg lucrurile. Dacă a fost invitat la evenimentul ăsta important, înseamnă că el e un om important. Oricum, e în ascensiune, asta e clar. Agentul lui doarme opt ore pe noapte, dar, după ce îşi termină somnul de frumusețe, dă zeci de telefoane şi trimite sute de e-mailuri în care numele lui apare la căsuța *subject*. Aşa că el are tot dreptul să fie acolo. Să fie în centrul atenției. Să fie interesant. Ochii lui se plimbă pe făpturile care poartă fustă sau rochie. Ia uite. O tipă şi-a ascuns picioarele în pantaloni largi. Probabil că are picioare strâmbe. Şi nici n-are țâțe.

Dați-o afară. *Aruncați-o în stradă.*

Zâmbeşte uşor. În clipa în care zâmbetul atinge apogeul seducției subtile, posesoarea picioarelor strâmbe

se uită spre el. Ghinionul ei. Mesajul a fost transmis din greşeală altui recipient. O vede pe femeie zâmbind derutată, o vede cum îşi mută privirea de la el, cum încearcă să continue conversația plicticoasă cu mustăciosul din fața ei. Dar e clar, picioarele strâmbe au căzut în plasă. Ia să vedem. Unu. Doi. Trei. Femeia îi aruncă din nou o privire fugitivă, ca să fie sigură că n-a visat. Nu, păpuşă, n-ai visat. Sex-simbolul ăsta chiar ți-a zâmbit. Ție. E adevărat că n-a avut nici o intenție să te farmece, n-a premeditat nimic, n-a vrut ca tu să te umezeşti instantaneu acolo, în pantalonii tăi cei largi. Dar tu nu ştii asta, păpuşă. Tu nu ştii că aici e vorba doar de o simplă deformație profesională. Zâmbetul unui star trebuie să se ridice la anumite standarde. De asta s-au inventat stomatologii.

Continuă să-şi fixeze victima. Mi-e milă de femeia asta. În seara asta, o să ajungă acasă şi o să se dezbrace încet şi o să facă un duş şi o să se bage în pat. Şi privirea omului de pe coperta ultimului număr al revistei GQ o să o ardă în continuare.

Prestidigitatorul îl bate uşor pe umăr, ca să-i întindă paharul cu gin tonic, iar el mimează convingător o mică uimire. *A. Mersi.* Apucă delicat paharul învelit într-o crustă fină de gheață (o mică demonstrație de *bon-goût*), îl duce la buze şi soarbe cinci mililitri de lichid rece. Femeia cu picioare strâmbe îi vede mărul

lui Adam, care se zbate scurt înspre în sus şi apoi revine la poziția inițială. Da, ăsta e un amănunt important. Chiar era să-l uit. El e un bărbat care are mărul lui Adam foarte proeminent. Dar el e unul dintre acei bărbați cărora protuberanța asta ciudată din zona gâtului le stă bine. În general, eu nu prea reuşesc să mă uit la un astfel de bărbat fără să-mi reprim o grimasă de dezgust. Pentru că zgârciul ăla ieşit foarte în afară mă duce cu gândul la un vultur. Un vultur din *Cărțile junglei*. Mai ales atunci când respectivul bărbat nu e bărbierit de câteva zile şi o mulțime de țepi aspri îi înconjoară protuberanța, dându-i un aspect de arici. Ei bine, el se bărbiereşte destul de rar. Şi chestia e că lui chiar îi stă bine aşa, cu puțină barbă. Iar acel măr al lui Adam e considerat a fi foarte sexy. Evident, femeile sunt cele care au părerea asta. Uită-te puțin la posesoarea picioarelor strâmbe (ce chestie, nici nu ştim dacă le are strâmbe cu adevărat şi n-o să aflăm niciodată adevărul, decât dacă o să o dezbrăcăm mai târziu, în povestea asta, dar nu cred că e cazul). Picioare-Strâmbe e doar o umilă reprezentantă a sutelor, a miilor de femei care visează la el. Picioare-Strâmbe se uită hipnotizată la protuberanța cea erectă, în timp ce el duce paharul cu gin tonic la buze. Aşteaptă ca el să-şi plimbe lichidul prin gură şi să-l înghită. Aşteaptă exact momentul în care lichidul

va aluneca în jos pe esofagul lui. Aşteaptă ca protuberanța aia să zvâcnească. Şi exact asta se întâmplă. Şi atunci, Picioare-Strâmbe simte cum un fior îi săgetează pântecul şi îi coboară fulgerător până la anus. Într-un punct G numai de ea ştiut. Măcar atât să-i dăm acestei femei nefericite. O notă de zece, pentru că se pare că ştie ce înseamnă un orgasm adevărat. Cu toate că nu e relevant. Sunt convins că până şi frigidele vor admira îndelung protuberanța asta mult prea masculină. Fără vreun fior intens, dar cu cea mai mare atenție.

Privirea lui se mută de la femeia care îl visează cu ochii deschişi. Analizează alte siluete feminine, dar simte că femeia îl priveşte atent. Acum se uită la gura lui. O gură senzuală. De bărbat mişto.

Îhîm, da, OK, uită-te la gura mea şi gândeşte-te că buzele mele te ating acolo.

Simte cum privirea femeii îi arde buzele. Şi asta îi face bine. Nu, n-o să-i iasă nici un herpes. Se simte tânăr şi liber. Şi independent. Şi frumos şi inteligent. Şi superlativ. Asta-i o poantă cu care l-a alintat mult timp o fostă victimă. *Superlativule.* Aşa-i zicea. Când i-a dat papucii, victima a fost prea neagră de furie ca să-l mai alinte în vreun fel.

Privirea lui scrutează decolteuri şi funduri şi fețe şi glezne şi coafuri elaborate şi coafuri elaborat rebele. Cu atâta naturalețe. E minunat. De la o distanță

respectabilă şi pentru un ochi neexersat, ar putea părea un tânăr scriitor, în căutarea editorului care să-i publice romanul de debut. Iar lui chiar îi place să lase impresia asta. Vrea să pară puțin misterios. Şi uşor inaccesibil. Vrea să incorporeze toate ingredientele care fac dintr-o vedetă hollywoodiană o vedetă hollywoodiană. Chiar dacă el nu e deloc o vedetă de un asemenea calibru. Important e să visezi departe. În decorul ăsta, în spațiul ăsta geografic, el e echivalentul lui Brad Pitt. Cu îmbunătățiri. Iar un Brad Pitt nu şi-ar dori să fie atât de uşor de descifrat. Aşa că el ştie cum să-şi dozeze farmecul. Nu are nici un rost ca toți mondenii ăştia de pe-aici să priceapă că el a ieşit la vânătoare de sexuri feminine. Dar asta nu înseamnă că îi displace să fie privit cu interes de o femeie. În nici un caz. Şi deja am demonstrat de ce. De fapt, i-ar plăcea să fie fantezia secretă a tuturor femeilor de pe pământ. Zâmbeşte la gândul ăsta.

Ce haos ar fi. Câte crime pasionale. N-aş mai putea să ies din casă. Viața mea ar fi extrem de trepidantă. M-aş ascunde încontinuu de câte-un bărbat gelos, care ar umbla după mine cu pistolul încărcat. Ca să mă omoare. De fapt ar fi nasol. Aş fi hăituit zi şi noapte. Evident că ar exista femei care ar înțelege că nu pot fi doar al lor. Femei mai puțin posesive. Care m-ar ajuta să scap de urmăritorii înnebuniți de gelozie. Şi

femeile astea m-ar ajuta să ies pe balcoane în timpul nopții şi să cobor pe burlane cu tabla ruginită. Probabil că aş avea nevoie de o trusă specială, de Don Juan. O trusă care să conțină o mulțime de gadgeturi şi de life-savers.

Are imaginație. Cum spuneam, visează departe. Ia să vedem. De pildă, să luăm cazul în care ar fi nevoit să coboare pe un burlan cu tabla ruginită. Cum ar putea să nu-şi rănească mâinile? Mâinile lui frumoase şi puternice de bărbat tânăr. Mâinile lui, pe care femeile abia aşteaptă să le simtă pe trupul lor. Degetele lui, pe care femeile adoră să le simtă trecând peste buzele lor. Degetele astea ar putea fi apărate de nişte mănuşi speciale. Din alea cum poartă muncitorii care lucrează cu cabluri de înaltă tensiune. Ei, vezi. Mănuşile astea ar trebui să existe în trusa lui de supraviețuire. Şi ia să vedem, ce mai punem acolo. Acolo, în trusă. Poate nişte vitamine. Ceva, un extract de ginseng, ca să-l ajutăm să facă față oboselii. Evident că, dacă toate femeile din lume ar trage de el, ar deveni o umbră umblătoare.

Zâmbeşte iar. Doar pentru sine. Îi place să se gândească la lucrurile astea acum. În fond, el e un om atât de simplu. Un copil născut la țară. Un copil care a primit acum mult timp o educație simplă şi sănătoasă. Un copil căruia nicidecum nu i-a trecut prin cap

că, în ziua în care va împlini treizeci şi cinci de ani şi opt luni şi zece zile, va fi devenit bărbat, şi va cunoaşte o femeie care îi va schimba optica şi care îi va strica busola. Până în secunda asta, el a fost doar un bărbat tânăr care s-a culcat cu nişte femei tinere. Atât. Nu spun că n-a existat dragoste sau fior în celelalte relații ale lui. Dar nimic din ce a trăit el până acum nu se poate compara cu ce o să urmeze. Şi el nici măcar n-are idee ce îl aşteaptă. Poate că de asta e atât de liniştit.

Ochii lui o văd pe Sophia şi o cântăresc din cap până în picioare. Sophia stă cu spatele la el. O priveşte şi îşi ține respirația. Nici măcar nu e conştient de lucrul ăsta. Aşteaptă momentul în care Sophia va termina conversația cu bărbatul foarte înalt şi foarte solid din fața ei.

Prieten? Soț? Amant?

Aşteaptă. Aşteaptă ca Sophia să se întoarcă spre el. Nu ştie că o cheamă Sophia, nu ştie nimic despre ea. Dar o să afle. Ea o să-şi întoarcă fața spre el. Da. O să se întoarcă. Fie şi numai ca să meargă la barul ăla cu tejgheaua de granit. Cred că proprietarul stabilimentului a comandat-o în Italia. Un snob. Sophia o să meargă până la bar şi o să-şi comande ceva de băut. Şi atunci, o să-i vadă fața. Aşteaptă. Aşteaptă ca Sophia să se întoarcă, să se dezvăluie, să existe, să-l surprindă.

Iar ea nu se întoarce. Şi trece prea mult timp.

Deja se simte frustrat. Pentru că nu e obişnuit cu un astfel de tratament. Nu ştie cum e să fii tratat cu indiferență. E conştient de efectele speciale pe care le produce în jurul lui. E fericit când simte privirile pătrunzătoare ale femeilor. S-a obişnuit să simtă în permanență cum privirile astea pofticioase îi mângâie trupul atletic. Iar acum e contrariat. Pentru că femeia asta nu-l priveşte nici măcar în treacăt.

Imposibil. Acum o să se întoarcă spre mine. E imposibil. Trebuie să se uite la mine. Măcar o clipă.

Ce bine ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă Sophia s-ar fi uitat la el acum două minute. I-ar fi susținut o clipă privirea şi apoi ar fi fost primul care întoarce capul. Asta ar fi fost o mică victorie personală şi o demonstrație de timiditate. Iar femeile apreciază enorm timiditatea unui bărbat. Mai ales atunci când îşi dau seama că nu e o timiditate veritabilă. Începe să calculeze distanța care îi desparte şi posibilitatea de a găsi un unghi favorabil, să o poată vedea măcar din profil. Şi începe să înțeleagă penibilul situației.

Sunt paranoic.

Femeia asta fără nume. Şi fără față. Măcar dacă i-ar arunca o privire absentă.

Poate că e urâtă cu spume. Poate că are un neg pe nas. Şi eu stau ca un bou şi mă holbez la ea.

Deja ştie că, dacă Sophia l-ar privi, el nu şi-ar mai întoarce ochii de la ea. N-ar mai fi în stare să joace nici un fel de timiditate. Nu şi-ar mai lăsa capul în pământ. Probabil că ar fixa-o cu o nesimțire fără margini. Pentru că deja e supărat pe femeia asta. Femeia asta îl enervează rău de tot. Sophia asta, pe care nici măcar nu ştie cum o cheamă. Dacă l-ar privi acum, probabil că furia lui de mascul nebăgat în seamă ar exploda. Poate că s-ar strâmba la ea. Fața lui s-ar schimonosi într-un rânjet dement, doar ca să primească satisfacție şi să-şi vadă victima căzând la pământ. S-o vadă leşinând în brațele acelui taur comunal, îmbrăcat cu prea mult bun gust. Cu nişte haine prea scumpe. Îi vin bine taurului, hainele astea. Se vede cu ochiul liber că se simte bine în hainele astea.

Întoarce-te. Întoarce-te şi uită-te la mine. Îți ordon.

Îşi muşcă buza de jos, involuntar. E doar o reacție firească, de enervare.

Gata. Destul. Totul are o limită.

Pleacă de lângă tejgheaua de granit şi merge printre oameni, cu paharul de gin tonic în mână şi nu-şi slăbeşte din ochi victima, numită Sophia. Şi nu are nici cea mai mică idee cum o cheamă. E deja ridicol. Trece printre oameni care vorbesc şi râd şi-şi ține paharul ridicat sus de tot, ca nu cumva să-l verse pe spatele vreunei doamne îmbrăcate în rochie elegantă, şi apoi

să fie nevoit să-şi ceară scuze toată seara. Încă doi paşi. Gata. A ajuns. E în spatele ei. Stă. Ce situație imbecilă. Stă ca un papagal în colivie şi nu ştie ce să facă mai departe. Poate că ar trebui s-o apuce de fund şi s-o strângă tare, poate că în felul ăsta o s-o facă să-i sesizeze prezența. Dar nu face nimic. Stă. Ca boul.

Sunt un bou.

Nu are timp să mai gândească altceva, pentru că Sophia se întoarce o sută optzeci de grade şi îl priveşte drept în ochi, şi privirea ei e foarte caldă, şi gura ei zâmbeşte şi se deschide arătând o mulțime de dinți albi şi gura ei spune *bună seara*. Şi n-are nici un neg pe nas.

Trec câteva secunde, în care rămâne ca o statuie. Nu ştie ce zâmbet să folosească, pentru că mintea i s-a oprit în loc. Era programat la o cu totul altă viteză. Îşi dă seama că zâmbeşte tâmp. Şi imediat, devine conştient de felul în care arată cu zâmbetul ăla tâmp pe față, aşa că apelează disperat la toată experiența lui de actor şi se recompune, îşi regăseşte privirea de mascul nemilos. Îşi ridică uşor bărbia, pentru ca Sophia să-i poată admira protuberanța, şi apoi rosteşte cu o voce învăluitoare şi plină de promisiuni *ne-am mai cunoscut*. E mai mult o afirmație decât o întrebare. N-a ridicat din sprâncene. A pus punct la finalul scurtei fraze pe care a reuşit să o emită.

Sophia vede tot şi înțelege tot. Sophia e o femeie prea frumoasă ca să ți-o pot descrie eu, cu ale mele cuvinte sărace. Sincer, mie mi s-a cam tăiat respirația. Cred că o să mă îndrăgostesc de personajul meu. Şi de-abia l-am inventat. Asta e, n-am ce să fac, trebuie să merg mai departe. Hai să-ți schițez măcar un crochiu palid, ca s-o vezi şi tu, cât de cât. Sophia e o femeie specială. Poate că i s-ar potrivi cuvântul *sofisticată*. Da. E bun. Sophia e o persoană so-fis-ti-ca-tă. Iar cel care rosteşte acest cuvânt referindu-se la Sophia n-o să incorporeze în el vreun dram de ironie. Sophia e o femeie pe care şi-ar dori-o în patul lor toți bărbații. Şi toate femeile. Gata. Am spus destul. Încă nu-mi pot lua ochii de la ea, aşa că mi-e destul de greu să mai ştiu ce gândeşte actorul ăsta în plină afirmare. Văd câțiva feromoni plutind prin aer. Văd curenți de joasă tensiune care încarcă atmosfera cu electricitate statică. Ochii Sophiei aleargă pe fața bărbatului dorit de toate femeile din jur. Observă rapid cele mai mici detalii. Vede protuberanța cea faimoasă. Vede tot. Iar acum trebuie să se decidă. Da sau ba. Buza ei de jos tremură imperceptibil, apoi decide că da. Da. Bărbatul ăsta tocmai bine copt merită toată osteneala şi toată joaca şi tot circul care o să urmeze. Sophia acceptă să se lase sedusă. Şi joaca începe. Curiozitate. Ăsta e primul pas, făcut aproape în orb. Sophia e curioasă.

Vrea să simtă transpirația acestui bărbat pe limba ei. Vrea să vadă ce gust are transpirația asta. Vrea multe. Dar singura problemă e că Sophia a citit deja toate regulile nescrise care ne coordonează mişcările şi acțiunile. Sophia ştie că o femeie trebuie să învețe să se abțină. Să-şi amâne plăcerile. Vorba aia, dacă faci greşeala să cazi imediat în plasa întinsă de primul pescar, vei avea sfârşitul oricărei sirene. Adică totul se va termina în coadă de peşte. Iar Sophia e o femeie prea sofisticată ca să nu aibă principii. Sophia îşi ghidează existența după aceste principii. Pescarul o priveşte. Apoi zâmbeşte. Nu. Ăsta n-a fost unul dintre zâmbetele îndelung exersate. Zâmbetul ăsta nu exista în arsenalul lui de actor-pescar profesionist. Iar ea îi vede dinții. Mari şi albi şi puternici. Şi strungăreața aia de bărbat. Strungăreața aia care se potriveşte perfect cu protuberanța de mai jos. Şi atunci, toate regulile şi toate principiile şi toate barierele dispar ca şi cum n-ar fi fost, şi Sophia se uită fix în albul ochilor pescarului care nici nu ştie că a prins peştişorul de aur şi spune încet şi clar *vino cu mine*. Apoi îi întoarce spatele şi merge spre ieşire.

Unde e ieşirea. Unde-o fi. Cred că am amețit un pic. A. Uite-o.

Sophia a văzut semnul pe care scrie *Exit*. Merge într-acolo. *Ce mă fac ce mă fac ce mă fac,* spune

singurul gând care i se zbate în cap, şi picioarele o duc în continuare spre *Exit*. Deja e prea târziu, fetițo. Deja ai luat taurul de coarne. Doar n-o să dezamăgeşti o arenă întreagă. Pescarul cu pretenții de actor e pe urmele ei. Din mers, aşază nonşalant paharul cu gin tonic pe o masă şi apoi se mişcă natural spre ieşire, în timp ce se gândeşte dacă semierecția lui a devenit evidentă pentru toți oamenii din jur. Sophia avansează printre oameni mai mult sau mai puțin mediatizați de revistele cu poze colorate. Găseşte ieşirea şi nici măcar nu-şi dă seama că ține un pahar de şampanie în mână atunci când iese din clădire. Se gândeşte că acum nu mai poate să dea înapoi. Ba da. Ar putea. Dar la ce bun. La ce ar ajuta dacă s-ar întoarce chiar în clipa asta şi i-ar spune bărbatului care o urmăreşte *băi tipule, scuze, dar n-are nici un rost şi e aiurea, mai bine hai s-o lăsăm baltă*. La ce ar folosi. La nimic. Simte prezența bărbatului, la cinci paşi în spatele ei.

Se uită la curul meu. Ce porc. Ce porc superb.

Aproape că poate simți privirea porcului-pescar mângâindu-i fesele.

Mi-am tras-o cu tine la cinşpe minute după ce ne-am cunoscut. Dar să ştii că asta nu mi s-a mai întâmplat cu nimeni.

Nu-şi poate reprima o grimasă de dezgust.

Jalnică lozincă. Ce clişeu învechit.

Tocurile ei fac toc toc toc pe caldarâm, în timp ce alte câteva gânduri dau din coate şi i se instalează incomod sub pielea frunţii.

Ce m-o fi apucat. Ce m-o fi apucat. Eu nu provoc bărbaţii. Eu nu fac aşa ceva. Eu nu ademenesc un bărbat după ce-i strâng mâna şi-i spun îmi pare bine de cunoştinţă. Şi nici măcar nu i-am strâns mâna. Eu sunt o femeie responsabilă şi cumpătată. Eu nu fac excese. Mai fumez o ţigară. Mai beau un pahar de vin. Dar nu-s genul care cade sub masă şi aşteaptă s-o facă toţi poştă. Eu ştiu foarte bine cum sunt şi mă simt foarte OK în pielea mea. Şi uite că apare puţă ăsta. Cum să-i spun. Că nici nu ştiu. Pulărăul ăsta de om. Apare ăsta şi mă face să-mi pierd minţile. Ce mare brânză o fi şi de capul lui, n-am idee. Şi ştiu foarte bine că o mulţime de pipiţe se ţin de el şi vor să fie cu el măcar o noapte. Doar ca să-l bifeze şi să se dea mari după aia la coafor. Fatăăă io l-am futut răăău p-ăsta. Ce m-o fi apucat. Ce m-o fi apucat.

Pulărăul e în spatele ei. Se simte ciudat. Ar cam fi timpul ca femeia asta fără nume să se oprească. Să-i spună două vorbe. Să-l sărute. Ceva. O scenă dintr-un film de dragoste. Ceva. Chiar şi ceva nasol. Sau ceva mişto. Orice. Ceva. Dar ea nu face nimic. Doar merge înainte, dă din buci. Iar el? El ce face? Urmăreşte un cur. S-a luat după un cur. Evident că n-a uitat faţa posesoarei acestui cur. Dar totuşi.

Mă uit la un cur şi merg după el. Unde merg. Unde merg. Unde merg. Unde-a parcat femeia asta. Unde-a parcat curul ăsta perfect. Cred că merge la maşină. Sau unde mă duce. Curul ăsta de femeie.

Sophia nu e în apele ei. E gata să se întoarcă spre omul ăsta şi să-i spună că totul a fost doar o farsă şi că a fost filmat cu camera ascunsă. Sau să se suie în maşină şi să plece fără să-i mai dea ăstuia nici o explicație.

Ce mişto ar fi. Wow. Asta ar fi chiar cool. Pe bune. Asta ar trebui să fac. Le-aş răzbuna pe toate proastele alea care i-au căzut în pat, secerate drept în inimă.

Sophia ajunge la maşină. Acum e momentul. Momentul psihologic. Aşa-i spun ăştia prin filme şi în cărți şi-n toate poveştile. Tot ce s-a întâmplat la vernisajul ăsta ultramediatizat a fost doar vrăjeală fără sens şi praf în ochi şi apă de ploaie. Acum e momentul adevărului. Nu mai există difuzoare mici, ascunse în pereți de rigips. Nu mai există muzică ambientală care să-ți dea impresia că viața e frumoasă şi că totul e sub control. Nu mai trece nici un chelner ca să-ți ofere un pahar cu şampanie. Acum se aud doar zgomotele străzii. Şi strada n-are nici o poezie la ora asta. Strada nu te duce cu gândul la sex sau aventură sau amor sau preludiu. Strada e mai degrabă derizorie şi deprimantă şi plină de pericole nevăzute.

Bine măcar că-l am pe-ăsta în spatele meu. La cum sunt îmbrăcată, aş putea să fiu violată şi vina ar fi tot a mea, fiindcă pe mine scrie viol mare cât China. Gata. Am ajuns la maşină. Acum ce facem. Cheile. Ce fac cu paharul ăsta de şampanie. Ce caută paharul ăsta în mâna mea. Unde să-l pun. Unde să-l las jos. Aici. Ce căutam. Cheile. Cheile cheile. Gata. Le-am găsit. Acum trebuie să mă uit la el. Trebuie să-i spun ceva. Acum. Şi.

Sophia se întoarce şi îl priveşte. Bărbatul din fața ei nu mai are aerul studiat de acum câteva minute. Nu mai arată ca un actor faimos, ci mai degrabă ca un bărbat frumos şi oarecare. Se uită la Sophia cu o căldură care n-ar putea fi jucată de nici un actor de pe lumea asta. Dacă ar exista un astfel de actor, ar trebui să primească automat Oscarul. Fiindcă aşa ceva nu se poate mima. E ceva în privirea lui, care spune *mi-e bine cu tine şi simt că o să-mi fie bine cu tine şi în clipa asta nu mă gândesc la sex în clipa asta sunt doar fericit că m-ai băgat în seamă pentru că viața mea era ternă şi searbădă fără tine*. Şi culmea e că el nu repetă acum pentru vreun rol. Nu-şi exersează talentul de actor profesionist. Exact asta simte. Toate gândurile lui s-au dizolvat în clipa în care ea s-a întors, în clipa în care i-a văzut din nou ochii. Sophia îl priveşte fix. Un mic tremur o străbate de sus şi până jos.

Probabil că trupul ei s-a scuturat involuntar pentru o clipă. Simte cum dinții îi clănțăne scurt în gură. Bărbatul observă asta. Brusc, un instinct patern pune stăpânire pe el. Întrebarea lui sună firesc. *Ți-e frig?*

Sophia încasează replica. Se aştepta la orice. Dar nu la asta. Nu la replica asta. Replica asta era din alt film. Încasează cele două silabe în plex. Nu se încovoaie ca un boxer lovit sub centură şi nici nu mai lasă să transpară vreo emoție. Lovitura din plex eliberează în sufletul ei un şuvoi scurt şi puternic de lumină. Sophia simte în acel loc numit plex şi supranumit solar o căldură îngrozitor de plăcută şi devine conştientă că gura ei s-a umplut brusc de salivă, pe care o înghite zgomotos şi ştie că ea e singura care poate auzi zgomotul, iar zgomotul se amplifică în urechile ei care resimt presiunea intracraniană ridicată, şi Sophia continuă să-l privească fix pe bărbatul din fața ei timp de treizeci de secunde lungi şi apoi deschide gura şi rosteşte clar *urcă-te*.

Nouă seara.

Mâna lui se întinde spre portieră şi trage în sus de clapetă. Deschide portiera. Se urcă în maşină. Închide portiera. Şi chiar înainte ca femeia de pe locul şoferului să se întindă spre el şi să-l sărute violent, în mintea lui se formează un singur gând. Curat. Simplu. Singur.

Ea e.

Sophia se întinde spre el şi se topeşte în el şi se transformă în el şi îl sărută ca şi cum ar fi ultima oară. Chit că e de fapt prima oară. Sărutul ei e un cântec de lebădă. Sau poate că doar conține anumite arderi intime care se regăsesc numai în cântecul unei lebede. Cântecul ăla pe care nu l-a auzit nimeni, pentru că nu e decât o legendă. Dar naivitatea metaforei din legenda asta se pupă taman cu sărutul Sophiei, care nu-şi mai reprimă instinctul de femeie-scoică în aşteptarea perlei din vârful sexului bărbatului-cal-de-mare. Sărutul ei adună tandrețea agresivă a unei disperări

fără margini. Iar mintea ei refuză să înțeleagă. Mintea ei refuză să accepte ceea ce i se întâmplă. Mintea ei e blocată de un puhoi de simțuri abia acum descoperite, care ies de nicăieri şi dau năvală în pieptul ei, de undeva dinăuntru. Mintea ei pâlpâie palid în timp ce gândul ei se dilată şi-i curge fierbinte printre şanțurile creierului.

Doamne, mă-ndrăgostesc de cine nu trebuie. Şi chiar nu trebuie.

Tot ce e carne în făptura ei începe să tremure spasmofilic, şi Sophia simte ce i se întâmplă, e speriată de ce i se întâmplă, dar nu vrea ca ceea ce i se întâmplă să se oprească. Acum are nevoie de spaima asta. Vrea să rămână aşa, cu toți porii deschişi, vrea să simtă în continuare acest tremur acest cutremur care îi paralizează creierul şi care îi subjugă voința şi care o face să vrea să leşine, acum, imediat, să moară, acum, imediat, acum.

Sunt o cârpă leşinată. Ce bine e să fii o cârpă leşinată.

Un zâmbet stins creşte în sufletul ei. Un zâmbet nevăzut, care apare şi dispare şi reapare. Şi zâmbetul nu durează mai mult decât bătaia din aripi a unui colibri, dar ea îl poate simți concret şi se agață de el ca de un colac de salvare, pentru că zâmbetul e singurul lucru care o împiedică acum să urle de spaimă.

Trupul ei e traversat de senzații despre care nici o carte de anatomie n-a pomenit vreodată, şi printre respirații înăbuşite, gândul Sophiei urlă *e prea mult e mult prea mult şi mult prea deodată,* dar dinții ei nu au de gând să piardă buza de sus a bărbatului în care se topeşte. Dinții Sophiei stau încleştați în buza lui şi molfăie din ea ca şi cum ar bea dintr-un izvor tămăduitor.

El are mintea anesteziată. Prin creierul lui trec jumătăți de cuvinte, jumătăți de silabe, pseudo-sunete care, imediat cum se formează, dispar. Pentru două secunde, reuşeşte să lege un gând cu cap şi coadă.

Mi-e tare frică să nu încep să muşc din ea.

Nu uita. Vorbim de un bărbat cu experiență. Experiență de pescar şi de actor profesionist. Şi uite că toate astea se întâmplă tocmai ca să le contrazică şi să le anuleze pe zecile de femei care i-au încălzit patul. În vârtejul din mintea lui, apar imagini fulgerătoare, şi el nici măcar nu le poate opri, nici măcar nu e capabil să le fixeze o clipă, să le înțeleagă, delirul de imagini durează şi doare, imaginile se succed cu viteza luminii şi mici furtuni electrice şi explozii de nori şi focuri de artificii trec peste retina ochilor lui întredeschişi, şi buzele lor parcă s-au sudat, şi parcă ei doi respiră unul prin celălalt.

E grav e grav e grav, urlă singurul lui gând.

Ce mă fac ce mă fac ce mă fac, strigă Sophia şi nimeni n-o aude.

Şi totul se întâmplă chiar aici, în maşina asta, parcată corect şi regulamentar. Şi totul durează mai mult decât cei doi şi-ar fi putut închipui. Şi totul continuă să dureze şi totul continuă să fie tot, chiar şi după ce el îşi simte creierul scurtcircuitat şi stropeşte cu putere cele mai intime flori din interiorul Sophiei.

Trec cinci minute, care trag după ele un cablu de oțel, de care stă legată epava Titanicului.

Milioane de celule mor în creierele celor doi, în timp ce alte milioane de celule se înmulțesc şi luptă din răsputeri ca să-i readucă pe amândoi la viață.

Îşi simte sexul tare ca piatra, animal pulsatil care a înnebunit şi care nu-i mai aparține, îşi simte transpirația amestecată cu cea a Sophiei, limba lui linge broboanele de sudoare de pe sânul ei, sânul în care şi-a îngropat definitiv fruntea. N-a mai simțit niciodată gustul ăsta. Şi ştie că acum nu poate gândi cum trebuie, ştie că mintea lui e încețoşată de mirosul pielii acestei femei fără nume, dar totuşi înțelege că acest gust îi va domina de acum încolo ființa. Că îl va obliga să revină mereu în preajma femeii fără nume. Cât mai aproape. De acum încolo, o să trebuiască să găsească soluții, să se dea peste cap, să facă într-un fel şi să micşoreze distanța dintre ei doi. Deja ştie că o să-i

fie prea greu să respire, dacă între el şi femeia asta se vor ridica prea multe forme de relief.

O ține în brațe. Îşi ridică încet capul şi îi forțează obrazul să-i primească sărutul. Alunecă spre gură şi apoi urcă şi-i sărută ochii, ca să descopere gustul sărat al lacrimilor, ca să anuleze cumva gustul celălalt, ca să se îmbete cu cocktailul ăsta nou, cu drogul ăsta abia descoperit.

Sophia stă în brațele lui şi simte că ea e unicul supraviețuitor al unui naufragiu cumplit. Simte că el e barca salvatoare, care o leagănă uşor. Şi pe oceanul ăsta e caniculă şi soarele e la zenit, iar supraviețuitorul nu mai are nici măcar puterea să îngaime cuvântul *apă*. Sophia zace acum cu buzele lipite de ceafa lui şi în mintea ei goală de orice gând se plimbă cuvintele *rezistă, tată*. Ca un screen saver cu litere în trei dimensiuni. Sophia pluteşte în copilăria ei uitată. Are patru ani şi tatăl ei pune în videoplayer o casetă video. Şi pe caseta asta stă scris un singur cuvânt. *Pinocchio*. Sophia se uită fascinată, pentru a treizecea oară, la greierul Jiminy şi la Figaro şi la Cleo. Şi când Pinocchio şi Geppetto ajung în burta balenei, şi furtuna îi aruncă de colo-colo, ochii Sophiei se umezesc. Apoi Pinocchio strigă spre Geppetto. *Rezistă, tată*. Şi publicul spectator crede că Geppetto s-a înecat. Dar Pinocchio îl salvează din apele învolburate şi-şi

câştigă astfel dreptul de a deveni băiețel adevărat. Şi atunci ochii Sophiei se umezesc şi mai tare. Sophia cea de patru ani stă la volan în maşina ei, în al cărei motor dorm trei sute de cai, şi ochii ei sunt închişi şi gândurile ei se recompun încetul cu încetul şi spun *păpuşa a salvat de la moarte un om*. Pinocchio a fost şi a rămas locul cel sigur. Ascunzătoarea în care s-a putut izola la orice vârstă. Şi mai ales acum. Chiar acum. Acum, când zace aproape leşinată în brațele unui bărbat care a iubit-o dincolo de ceea ce ea şi-ar fi putut imagina. Un bărbat care a concentrat doar într-o oră o întreagă istorie personală a doi oameni care se cunosc şi petrec mult timp împreună şi dorm în acelaşi pat şi fac sex şi îşi spun bancuri şi se apropie din ce în ce mai mult. Şi deseori, aceşti doi oameni nu reuşesc să se cunoască nici măcar într-o viață întreagă, aşa cum ei au făcut-o doar într-o oră.

Timpul e înşelător. Poate că au trecut ani. Poate că stă de zeci de ani în maşină lângă omul ăsta care miroase a bărbat. Poate că nu şi-a dat seama cum a trecut timpul. Poate că deja ei doi au trecut în altă dimensiune. O dimensiune creată de ei anume, doar pentru ei. Bărbatul se mişcă uşor. Se chinuie vreo opt secunde să-şi scoată mâna de sub fundul Sophiei. Nu reuşeşte. Stau pe bancheta din spate şi mă uit la el. Sunt curios dacă o să găsească o soluție la problema

asta. Nu ştie cum să procedeze, pentru că nu vrea să-şi tragă mâna ca un mitocan. Nu vrea să strice poezia clipei. Oricum, gestul lui a fost prea subtil. A fost mai mult o intenție. Mâna i s-a mişcat uşor de pe sexul încă erect, spre fundul ei. Mâna lui încă umedă de dragoste. E prea multă linişte, deodată. Probabil că o să spună ceva. *Ridică-te o secundă că mi-a amorțit mâna*. Sophia începe să râdă şi-şi saltă fundul ca să elibereze mâna torturată. Şi gata. Uite. Cei doi au redevenit pământeni, cu toate că în aerul din maşină încă plutesc scame din hainele lor şi mii de particule invizibile din pielea lor, iar geamurile maşinii s-au aburit complet şi ei doi sunt uzi leoarcă. Dar nici unul din ei nu se văicăreşte, pentru că nici unuia din ei nu-i stă mintea la reproşuri acum. Singura problemă e că abia mai pot respira. Aproape tot oxigenul din spațiul ăsta strâmt s-a consumat. Se uită unul la altul. *Unde sunt cheile*, spune el încet. *Nu vrei să pui puțin contactul, ca să lăsăm jos un geam. Eu abia mai respir*. Zâmbeşte, pentru că simte că are atitudinea unui copil pus la colț. Şi chiar se simte ca un copil. Dar nu l-a pus nimeni la colț.

Doar dacă ea e vrăjitoare. *Atunci sunt sigur că m-a pus la colț şi n-o să mai pot iubi pe altcineva. Poate că are ea un ritual mai neobişnuit. Poate că ea e altfel decât celelalte vrăjitoare. Numai că n-am văzut să-şi*

fi ascuns pe undeva vreo mătură. Ce prostii îmi trec prin cap.

Îşi trece mâna umedă peste buzele ei, pe care apoi le muşcă delicat. În joacă. O joacă serioasă. Amândoi se privesc în ochi şi comunică telepatic, şi gândul lor spune *mi-e bine cu tine şi vreau să mai stau cu tine. De unde-oi mai fi apărut şi tu. De fapt ştii tot. Ştii că vreau să stau mult mai mult cu tine. Ce nebunie. Tu credeai în țăcănelile alea cu dragoste la prima vedere and shit. Că eu nu. Şi nici acuma nu cred, fiindcă s-ar putea ca tu să fii doar o închipuire a minții mele. Dar e bine că pot să te ating, închipuire ce eşti. Pentru că uite. Pun mâna pe tine şi te ciupesc un pic şi te strâng de braț şi te ating pe frunte şi-mi dau seama că exişti cu adevărat.* Îşi ating buzele, apoi se strâng în brațe. Rămân îmbrățişați un timp. Ochii lui privesc în gol. Nu se mai gândeşte la nimic. Simte o pace interioară fără seamăn. Sexul lui şi-a mai pierdut din tăria înspăimântătoare de adineauri. Se lasă copleşit de binele care îl învăluie, îşi sprijină obrazul de obrazul Sophiei. Afară e deja noapte. Îşi închide ochii. Încet. Prin geamurile aburite se văd forme de oameni care trec pe lângă maşină.

Bun. Şi-acum ce urmează. Ce mă fac cu tine. Acum, că m-ai găsit nepregătită. Ce-o să se-ntâmple. O să trăim fericiți până la adânci bătrâneți sau o să dispari

ca măgarul în ceață. Cum e mai bine. Poate o să găsesc o cale să-mi spăl creierul de tine. Creierul ăsta care deja mi s-a umplut de tine. Mă enervezi. Pentru că eşti un animal prea mişto, pentru că vreau să-ți găsesc un defect şi nu reuşesc. Lasă. Am eu destulă vreme să te descopăr. O să-ți dai tu arama aia pe față. Deocamdată mă oftici, fiindcă ştiu că n-o să mai funcționez ca înainte. Mâine am treabă şi nici n-am idee ce treabă am. Îmi amintesc că am ceva important de făcut. Dar ce anume, nu ştiu. Şi de fapt mă doare-n şpiț de treburile pe care le am de rezolvat, pentru că acum exişti doar tu şi nimic altceva. Cum e posibil ca toate teoriile mele să se surpe în halul ăsta. Tot ce-am clădit timp de ani de zile. Toate regulile şi toate teoriile alea solide, care spun clar cum trebuie să fie prima întâlnire şi-a doua şi-a treia şi-aşa mai departe şi cunoaşterea amănunțită înainte să sari cu el de gât în perne. Care perne. Nu văd nici o pernă în maşina asta. Poate-o fi-n spate vreun maldăr de perne şi eu nici n-am idee că-s acolo. Hi hi. Ce vacă sunt şi ce aberații îmi trec prin minte. Măi omule. De ce m-ai fermecat în halul ăsta şi ce mă făceam dacă nu veneam la prostia asta de vernisaj.

El zace, pur şi simplu. E inert.

Trece un minut, care târâie după el o creangă de brad, împodobită cu neoane roşii.

Un zgomot neaşteptat o paralizează instantaneu pe Sophia.

Nu nu nu. Doamne. Spune-mi că n-am auzit ce-am auzit.

Zgomotul se repetă. E cât se poate de real. Sforăie. Prima hârâială a fost destul de palidă. Dar a doua s-a mai umflat puțin în pene. Sophia îşi dezlipeşte obrazul de obrazul lui. Îşi trage încet capul înapoi şi-i caută privirea. Capul lui cade uşor, îi cade spre piept, într-un ralanti convingător. Bărbia îi acoperă gâtul şi protuberanța se ascunde printre piei nebărbierite de-o săptămână. O pauză. Sophia îşi ia inima în dinți şi spune încet *băi*. O altă pauză. Aşteaptă un răspuns. Trebuie ca omul ăsta să se trezească. Doar n-o să deschidă portiera ca să-l împingă jos din maşină. Pauza se prelungeşte mai mult decât ar trebui. Sophia îl atinge. Uşor. Cu mâna. Mâna ei a devenit ezitantă. Ciudat. Acum un minut îl iubea deja. Iar în clipa asta îl atinge cu teama cu care atingi un gândac care stă cu burta în sus în baie. Oare mai mişcă. Al treilea sforăit a fost mai puternic decât al doilea. Patru. Cinci. Şase. Şapte.

E absurd.

Gândacul stă cu ochii închişi, şi sforăiala numărul opt se pregăteşte să iasă în lume. Brusc, gândacul o opreşte la ieşire şi o suprimă. Pauză. Prea lungă. Incre-

dibil de lungă. Vreo zece secunde. Secunde în care nimeni nu mai respiră. Nici eu. Deschide ochii. Încet. Se uită la Sophia, şi zâmbetul îi creşte încet pe față şi apoi rosteşte într-o şoaptă uşor timbrată *hai că am jucat-o bine pe-asta. Iau Oscaru.* Stupoarea măreşte ochii Sophiei. Ia uite. Zici că o să-i iasă din orbite. Apoi amândoi încep să râdă ca nişte retarzi. Iar el are un râs de măgar. Chiar seamănă. Când nu se controlează şi râde din toată inima, râsul lui seamănă perfect cu zbierătul unui măgar. Exact măgarul ăla despre care povestea idiotul lui Dostoievski. Sophia îi cară măgarului câțiva pumni în joacă şi totul e în regulă şi apele s-au liniştit. Ce se anunțase a fi un film de groază, a fost de fapt o comedie cu Jim Carrey. *Băi, eşti sonat definitiv*, spune Sophia şi-l ia în brațe şi-l pupă zgomotos pe gât, lipindu-şi buzele tare tare de pielea lui şi apăsându-i fără tandrețe jugulara. Şi amândoi se privesc din nou. O secundă. Două. Şapte. Opt. Şi amândoi sunt îndeajuns de inteligenți ca să-şi dea seama că nu mai pot prelungi la infinit letargia. Acum trebuie să se recompună şi să meargă mai departe. Trebuie să acționeze ca mai înainte. Să pară a fi ce nu mai sunt de-acum. Să disimuleze. Aşa cum o fac zilnic. Exact ca toți ceilalți oameni. E absolut normal să afişezi o atitudine neutră atunci când mergi pe stradă. Nu că n-ai avea voie să fii fericit sau supărat. Dar codul

universal te obligă să te confunzi cu ceilalți. Să mergi cuminte spre locul în care vrei să ajungi, locul ăla pe care ceilalți nu-l cunosc, şi să afişezi o singură față. Preferabil, fața care nu-i şochează pe ceilalți. Aia care nu exprimă nimic.

Da. E timpul. Timpul există din nou. Şi e timpul ca ei doi să redevină adulți. Oameni maturi. Responsabili. E timpul să-şi ia din nou în primire rolurile pierdute acum o oră şi să se amestece cu gloata de trăitori din care fac şi ei parte. Vine. E aproape. E aici. Clipa despărțirii. Da. Amândoi ştiu că e vorba doar de o despărțire temporară. Dar ce contează. E greu să zici *pa*. De pildă, eu nu-i înțeleg deloc pe oamenii cărora le place să facă cu mâna după tren. E un sadism pe care cred că l-a inventat un torționar subtil. Un expert în arta durerii sufleteşti. Şi uite că Sophia n-are nici un chef să aplice clişeul ăsta idiot cu despărțirea care se complică şi capătă proporții devastatoare, pe măsură ce se apropie momentul ei. Pe măsură ce se lungeşte şi devine din ce în ce mai enervantă. Aşa că Sophia spune repede şi clar *ieşi din maşină. Hai. Acum. Şi vorbim mâine. Sau poimâine. E prea mult pentru ziua asta. E prea mult pentru viața mea în general. Trebuie să rămân singură şi cred că şi tu simți la fel. Hai. Marş.* O clipă, rămâne surprins. Apoi spune *ştii. Chiar voiam să-ți propun asta.* Bullshit. Evident că nici nu-i trecuse prin cap. Dar totuşi, să-l felicităm

pentru că a reuşit să percuteze atât de rapid şi fiindcă a mimat magistral toată chestia. Deci bravo bravo bravo bis şi-afară cu tine din maşina femeii ăsteia. Apasă din nou clapeta. De data asta e o clapetă mai mică. În interiorul maşinii. Pe portieră. Deschide portiera şi iese. Dispare din câmpul vizual al Sophiei, ocoleşte maşina prin spate şi apare trei secunde mai târziu. Doar un cap aplecat. Doar o gură întinsă. *Pupă-mă*. Sophia învârteşte cheia în contact şi dă drumul la motor şi se apleacă spre el şi scoate limba la el şi i-o întinde şi i-o oferă, iar el îşi lungeşte gâtul ăla cu protuberanță, şi protuberanța devine mai proeminentă decât de obicei, şi buzele lui sug limba Sophiei ca pe-un tăițel, şi dinții lui muşcă uşor buzele ei ude, îşi plimbă limba prin gura Sophiei şi-şi face loc şi dă din coatele limbii pentru că vrea mai mult, dar ea îl împinge şi spune *hai pa pa pa tu vrei să mă omori asta vrei*. Piciorul drept al Sophiei e pregătit să apese accelerația. Capul pescarului îndrăgostit se retrage, dar imediat apare din nou şi gura lui spune repede *eşti nebună. Dă-mi telefonul tău.* Sophia se uită la el. Nu înțelege. Apoi înțelege. Îşi caută geanta, cotrobăie prin ea, îşi găseşte telefonul şi i-l întinde. El ia aparatul şi-i deblochează tastatura. Îşi formează propriul număr. Apoi aşteaptă să audă zgomotul soneriei. Unu. Doi. Trei. Drrrring. Celularul lui sună ca un fix de pe vremuri. Apasă butonul roşu de pe tastatura

telefonului Sophiei. Îl aruncă pe bancheta goală. O priveşte. Aproape fără expresie. Dar o femeie înțeleaptă, pe care, redundant, o mai cheamă şi Sophia, e datoare să decodifice chiar şi cele mai subtile mesaje. Sophia vede ce spun ochii lui. El se îndepărtează uşor de fereastra deschisă. Piciorul drept al Sophiei apasă în sfârşit pedala de accelerație şi motorul face vruuuum vrrruuuum, iar maşina demarează ridicând puțin praf pe strada liniştită.

Fostul pescar se uită după maşina în care cei trei sute de cai s-au pornit pe alergat. Vede cum se aprind stopurile de pe spate atunci când Sophia frânează la capătul străzii. Maşina ia curba şi dispare. Se uită la mâna lui, care ține telefonul. Apasă butonul verde. *Options. Save.* Stă în mijlocul străzii. Îşi dă seama că încă mai e descheiat la pantaloni.

Eşti un mare bou. Ai uitat s-o-ntrebi cum o cheamă.

Ezită, apoi degetul lui apasă pe o tastă.

O să te cheme A. Deocamdată. Aşa-ți trebuie. Aşa-mi trebuie.

Zece seara.

Cavanosa ține telecomanda în mâna dreaptă şi respiră greu. Îşi aude respirația. Aude o mie de voci mici care îi hârâie în gât. Apasă butonul. Capul prezentatorului de ştiri îşi țuguie buzele ca să rostească un cuvânt ce începe cu litera *o*, apoi dispare de pe ecran. Peste exact o jumătate de secundă, apare un hipopotam. Proprietate personală a postului Animal Planet. Hipopotamul deschide larg gura şi-i arată cameramanului doi colți mari, lungi şi albi. Verticali. Cavanosa trage aer în plămânul încă valid, iar vocile mici țipă în surdină. Cavanosa se uită la colții hipopotamului. Dă aerul afară şi vocile mârâie stins. Imaginația lui Cavanosa mângâie cu mâna dintele supradimensionat şi ajunge cu degetul arătător pe vârful colțului. Cavanosa trage aer în plămân şi vocile mormăie. Cavanosa simte grosimea colțului în pumnul lui. Îl strânge în mână. Mâna lui urcă încet. Colțul se termină. Cavanosa îşi pune buricul degetului mare pe crenelurile ascuțite şi apasă uşor.

O să mă înțep. O să curgă sânge.

Hipopotamul începe să închidă gura şi dispare. Butonul telecomenzii e din cauciuc moale, aşa că nu curge nici un sânge. Pe ecran apare un bărbat cu chelia studiată. Craniul bărbatului luceşte puternic în lumina reflectoarelor, dar şuvițe lungi şi albe îi atârnă artistic pe ceafă şi pe tâmple. Cavanosa expiră cu efort şi vocile horcăie. Bărbatul gesticulează violent în ritmul sunetelor emise de o sută de instrumente înverşunate. Bărbatul ține în mână o baghetă de metal argintiu. Cavanosa îşi presează degetul mare de cauciucul butonului. Pe chelia bărbatului o picătură de transpirație luceşte orbitor şi apoi bărbatul dispare. Ecranul devine negru, preț de o jumătate de secundă. Cavanosa trage aer în plămân şi ecranul e invadat de câteva mii de furnici ucigaşe. Furnicile roiesc pe cadavrul unei hiene. Cavanosa întinde mâna şi atinge hiena. Imediat, o sută de furnici se suie pe mâna lui şi avansează rapid spre cot. Cavanosa expiră şi vocile scâncesc. O voce se desprinde de corul afon şi bolboroseşte un pseudo-cuvânt. Un cuvânt încă inexistent. Cavanosa apasă cauciucul butonului şi furnicile cad neputincioase de pe mâna lui. Pe ecran apare un actor musculos. Trupul lui e acoperit cu ulei de plajă. Toți muşchii actorului par supradimensionați. Actorul se rostogoleşte de câteva ori în timp ce un praf fin sare

din pământ în jurul lui. Zgomotul gloanțelor acoperă vocile care bălmăjesc ceva neclar, în timp ce Cavanosa trage aer în plămân şi degetul mare apasă butonul. Actorul se ridică în picioare cu agilitate de panteră, apoi dispare. Un om grizonat îi ia locul. Omul stă liniştit. Stă cu spatele sprijinit de spătarul unui scaun de piele. Degetul lui Cavanosa ezită. Degetul mângâie uşor cauciucul butonului. *Adolescentul trece într-o nouă etapă de descoperire a propriei lui sexualități, odată cu prima experiență avută cu un partener*, spune omul grizonat. Cavanosa dă aerul afară din plămân şi vocile susură stins. *Fascinația masturbării este înlocuită de revelația faptului că poate exista şi altcineva care să ştie cum să ne atingă organele genitale. Adolescentul îşi priveşte cu uimire primul partener, iar experiența sexuală singulară devine brusc un nonsens. De acum înainte, adolescentul va simți nevoia acută de a împărți cu cineva universul infinit de explorare pe care l-a descoperit.* Cavanosa trage aer în plămân, iar vocile din gâtul lui aprobă bodogănind ceva aproape inaudibil. *Adolescentul puber are nevoie de multă încredere. Mai ales din partea părinților lui. Pot să afirm că încrederea este investiția pe care noi o facem în puberul de astăzi şi adultul de mâine.* Cavanosa dă afară aerul, iar vocile şuşotesc ceva într-o limbă numai de ele ştiută.

Adolescentul trece printr-o criză. El manifestă lipsă de receptivitate, lipsă de înțelegere şi lipsă de interes. Iar acestea se nasc deseori din sentimentul de neputință pe care-l încearcă părinții. Cavanosa trage aer în plămân şi vocile foşnesc în bătaia vântului care circulă prin esofag, lovindu-se de corzile vocale. *Efectul nedorit de nimeni este izolarea, închiderea, respingerea părintelui de către adolescent.*

Cavanosa aude zgomotul cheii în broasca uşii. Privirea lui îl abandonează pe omul grizonat care vorbeşte la televizor. Omul continuă să vorbească, dar Cavanosa nu-l mai aude. Cavanosa e atent la fiecare clic pe care mecanismul broaştei îl emite, în timp ce cheia se învârte printre rotițele dințate. Ochii lui Cavanosa fixează clanța, iar aceasta se mişcă şi uşa se deschide. Sophia intră pe uşă şi se opreşte trei secunde în prag. Îl priveşte pe Cavanosa cu o infinită tandrețe. Cavanosa dă afară aerul din plămân, fără să mai audă vocile care şoptesc acum în surdină. Vocile protejează momentul unic în care Cavanosa o priveşte pe Sophia, pentru că vocile simt la nivel metafizic valul de căldură care inundă țesuturile moi ale pieptului lui Cavanosa. Sophia iese din nemişcare şi intră în living. Se apropie de canapeaua pe care zace Cavanosa. Mâna lui Cavanosa abandonează telecomanda şi se întinde încet spre mâna Sophiei. Degetele celor două mâini

se ating. Degetele fine cu unghii îngrijite ating venele proeminente care încă pompează sânge pe sub pielea zbârcită de vreme. *Prima experiență erotică trăită cu un partener este esențială. Şi aici mă refer cu precădere la primul orgasm al adolescentului implicat într-o relație sexuală. Orgasmul este o stare particulară. O bucurie imensă. O spasmodică participare sentimentală, musculară şi corticală. Dar adolescentul nu are cum să descopere imediat toate nivelele acestei stări profunde.* Sophia îmbrățişează în mâna ei mâna lui Cavanosa şi o strânge uşor. Apoi Sophia spune *eşti bine?* Ochii lui Cavanosa se umezesc uşor, iar privirea lui se plimbă peste buzele Sophiei.

Buzele astea au fost muşcate acum un sfert de oră.

Prin ochii lui Cavanosa trece o negură străvezie, care dispare imediat. Cavanosa spune *da. Sunt bine. Am adormit puțin după-masă.* Şi ochii lui Cavanosa se uită la obrajii aprinşi ai Sophiei.

Sexul soției mele miroase acum a sexul unui bărbat pe care nu-l cunosc.

Negura nu mai apare. Cavanosa o priveşte pe Sophia cu o tandrețe nesfârşită, iar Sophia simte cum iubirea omului din fața ei o inundă şi o face prizonieră. Sophia îşi retrage mâna şi spune *stai să vezi ce ți-am adus*. Apoi fuge sprinten până la poşeta pe care a lăsat-o să cadă pe covor. Degetele ei caută febril prin

cotloanele poşetei, găsesc ceva şi se închid în jurul obiectului cel prețios. *Închide ochii*, spune Sophia. Cavanosa îşi acoperă automat ochii cu pleoapele brăzdate de vinişoare verzui. Sophia îngenunchează lângă el şi mâna ei se deschide. *Pot să mă uit?* spune gura lui Cavanosa, în timp ce ochii lui caută în stânga şi în dreapta pe sub pleoapele dureroase. *Acum*, spune Sophia. Cavanosa deschide ochii. Caută o clipă prin spațiu şi recompune distanțele corecte față de obiectele din jur. Apoi privirea lui se concentrează pe mâna deschisă a Sophiei, şi ochii lui văd o piatră mare cât un ou. O piatră neagră şi lucioasă. Şi piatra chiar are forma unui ou. Poate că e chiar oul unei păsări ciudate. Şi pasărea trece cu fâlfâit de aripi prin apele tulburi ale ochilor lui Cavanosa. Pasărea are aspectul unui pteranodon. Cavanosa întinde mâna şi pteranodonul zboară nicăieri. Degetele deformate ating oul-piatră. Oul e neted. Iar răceala lui emană o căldură greu de explicat. Ca şi cum un foc minuscul ar sta ascuns în interiorul oului fără de fisură. Un foc neputincios. Un foc fără putere, în fața straturilor de piatră care se ascund sub coaja groasă. Oul se plimbă prin căuşul palmei care a primit-o şi se opreşte nesigur pe linia vieții. Mâna lui Cavanosa cântăreşte oul şi, doar pentru o secundă, Cavanosa îşi vede mâna strângând oul cu putere şi spărgându-l de tâmpla

Sophiei, şi Cavanosa vede mirarea pe chipul Sophiei în timp ce piatra nu se sparge, iar sângele cald zvâcneşte brusc sub tâmpla izbită, şi apoi secunda de coşmar trece şi se topeşte printre alte secunde ce-o precedă şi ce-o urmează, iar Cavanosa se uită la Sophia care aşteaptă o confirmare, aşteaptă o reacție, aşteaptă un semn. *E o frumusețe*, spune Cavanosa încet. Ochii Sophiei se luminează. Îşi apleacă gâtul, întinde capul şi buzele ei ating venele ridate ale mâinii lui Cavanosa. O clipă. Apoi Sophia iese brusc din reveria ce i-a cuprins pe amândoi şi se ridică şi fuge din cameră şi dispare din privirea lui Cavanosa, şi pe drum spune *fug să fac o baie*. Iar Cavanosa rămâne singur şi dezorientat şi strânge în mână piatra cea perfectă. *Complexitatea orgasmului rezidă în faptul că există semeni ai noştri la care o mobilizare a imaginației face ca aceştia să nu aibă nevoie nici măcar de un partener sau de o parteneră, pentru a ajunge să trăiască un astfel de punct culminant.* Cavanosa aude vocea grizonată, ca prin vis. Mâna lui dreaptă lasă oul-piatră să alunece în mâna stângă. Apoi mâna dreaptă apucă telecomanda şi ochii lui privesc absent spre rândurile de butoane. Degetul mare apasă ferm butonul roşu din stânga-sus şi ecranul devine negru. Liniştea care urmează e întreruptă doar de electricitatea statică pe care televizorul o emite în inerție. Apoi, zgomotul se

topeşte într-o tăcere absolută. Tăcerea e întreruptă doar de sunetele care reuşesc să treacă prin uşa băii.

Acolo e soția mea.

Apa curge în şuvoaie subțiri pe coapsele Sophiei.

Soția mea.

Apa, amestecată cu săpun lichid şi transpirație, conține urmele de netăgăduit ale ultimei îmbrățişări.

Eu îmi iubesc soția.

Apa devine din ce în ce mai limpede.

Eşti îngerul meu.

Sophia simte gândul de dincolo de uşă, şi mâna ei nu tremură deloc în timp ce manevrează cu îndemânare duşul către vaginul ei şi către albul de fontă imaculată, şi apa iese cu putere prin toate orificiile metalului şi spală orice urmă de dragoste sau violență, şi apa îşi modifică neîncetat transparența.

Îngerul meu.

Sophia întinde mâna spre robinetul de alamă, şi apa care țâşneşte prin orificiile metalului devine brusc rece ca gheața. Primeşte şocul cu un mic țipăt. Pielea ei se contractă şi fiecare por se închide cu o mică încordare, şi miile de încordări simultane o fac să respire zgomotos, iar pielea ei respiră tinerețe.

Soția mea.

Sophia rămâne un timp sub ploaia care-i biciuieşte blând trupul şi-şi simte limba grea de salivă ames-

tecată cu apă, şi buza ei de jos se dezlipeşte de buza de sus şi atârnă leneşă, dezvelindu-i incisivii prea albi, în timp ce ea lasă apa să îi curgă din gură. Cavanosa stă pe canapeaua mult prea mare şi mult prea încăpătoare şi mult prea pustie şi Cavanosa nu mai gândeşte absolut nimic. Mintea lui Cavanosa refuză orice gând. Mintea lui alungă orice teamă şi zece mililitri de lacrimi curate inundă brusc ochii lui Cavanosa, în timp ce în baie, Sophia păşeşte delicat pe un covoraş bej, Cawö. Prosopul alintă fiecare rotunjime a trupului ei, apoi cade moale pe gresia băii. Trupul Sophiei e primit de un halat pufos. Deschide uşa băii. Aburul inundă holul casei şi o brumă de condens se aşază instantaneu pe statueta de pe scrinul din hol. Sophia iese din baie, intră în dormitor şi se aruncă în pat. Ochii ei întredeschişi înțeleg aproape fiecare formă existentă în jur. Gândul apare de nicăieri.

Te gândesc. Pe tine. Om nebun ce eşti.

Îşi simte pubisul dureros ca o vânătaie. Cavanosa se ridică de pe canapeaua din living şi Sophia aude paşii lui apropiindu-se şi gândul piere ca şi cum n-ar fi fost, iar ochii Sophiei îşi modifică privirea pentru două clipe. Ochii ei devin doi nasturi mați. Uşa dormitorului se deschide şi mii de ape invadează ochii Sophiei, în timp ce privirea ei se întoarce către omul care tocmai intră în cameră. Omul ei. Bărbatul ei.

Cavanosa vine lângă pat şi se opreşte ezitând. Se aşază pe marginea patului şi-şi frânge uşor mâinile. Sophia îl priveşte. Ochii ei sunt mari şi rotunzi. Şi, pentru o miime de secundă, sufletul ei dictează ochilor să nu mai mintă, iar Sophia nu poate să reziste ordinului atât de vehement şi, doar pentru o sutime de secundă, amândoi se privesc şi amândoi ştiu ce e în mintea celuilalt şi, pentru o zecime de secundă, e ca şi cum amândoi ar fi duşmani, iar războiul propriu-zis nu durează mai mult de o jumătate de secundă. Sophia zâmbeşte cu o căldură dezarmantă, iar Cavanosa depune armele la picioarele ei şi întinde mâna stângă şi atinge uşor talpa femeii adorate şi atingerea se transformă în mângâiere şi mângâierea capătă rapid o tentă de masaj. Apoi se stinge ca un foc mocnit pe care pui un clopot de sticlă. Sticla se umple de fum şi focul a pierit. Mâna se retrage aproape frustrată şi Cavanosa ştie că acum va trebui să spună ceva. Trebuie să spună ceva. Acum. Orice. O banalitate. Ceva. Altfel, echilibrul fragil al lucrurilor care îl țin în viață se va clătina. Altfel, Sophia va înțelege tot ce e în mintea lui. Chiar peste trei secunde, ea va citi în tăcerea lui şi va înțelege tot. Va înțelege bănuiala care a încetat să mai fie o bănuială în clipa în care s-a transformat în certitudine. Acum un sfert de oră. Exact în clipa în care ea i-a pus în palmă piatra. Ura mocnită.

Ura lichidă, în care iubirea fără de margini pentru Sophia cade ca un cub de gheață şi se topeşte văzând cu ochii. Iubirea transformă paharul cu ură într-un bloc de gheață fierbinte. Cavanosa pune mâna pe paharul înghețat şi degetele lui se lipesc de gheața dragostei şi gheața dragostei frige. Se uită la pahar şi nu-i vine să creadă că dintre degetele lui iese fum de carne arsă. Îşi priveşte degetele care i se topesc şi-şi priveşte carnea sfârâind pe sticla de gheață şi mâna lui rămâne lipită de pahar, în timp ce dispretul cade în pahar ca o măslină. Apoi dorința de răzbunare se înfige ca un pai exotic în cocktailul ucigaş şi toate ingredientele se învălmăşesc unele-ntr-altele şi culorile sentimentelor se atrag unele pe altele şi se topesc în ele însele şi Cavanosa învârte paiul în pahar până când amestecul devine uniform. Acum, o singură culoare uneşte tot ce a pus el acolo, într-un singur sentiment greu de definit. Un dezgust roşu. Roşu-aprins.

Acum am să deschid gura şi am să spun.

Creierul lui ştie că deja au trecut două secunde din cele trei permise. Şi gura lui se deschide brusc şi Cavanosa spune *cum a fost la vernisaj?* Şi imediat, toată ființa lui oftează uşurată şi gândul lui spune *te iubesc şi eşti femeia mea orice s-ar întâmpla şi am să fac orice şi am să lupt cu oricine şi am să omor pe oricine vrea să mi te ia şi sunt în stare de orice crimă dacă*

ăsta e prețul ca să te țin aici lângă mine. Un gând destul de lung. Dar care i-a străfulgerat creierul ca un glonț. De fapt, Cavanosa a gândit ceva de genul *te iubesc şi te țin lângă mine*. Iar restul gândului sinistru a fost doar un dans macabru al demonilor care dau petrecere la el în cap. Un dans comprimat la maxim. O țopăială scurtă şi zgomotoasă. Mai mult o tropăială în canon. Pentru că respectivii demoni îşi dădeau coate şi nu cădeau de acord care ar trebui să danseze primul. Aşa că, în cele din urmă, au dansat toți deodată. Iar rezultatul a fost jalnic, pentru că fără repetiție nimic nu iese cum trebuie. *A fost plictisitor*, spune Sophia, încet şi rar. Iar pauza care urmează dă de înțeles că Sophia nu are nici un chef să povestească. Şi Cavanosa înțelege, dar în momentul următor decide să insiste. Aşa că planifică o întrebare corectă. Şi Cavanosa ştie că are timp. O pauză nu mai e ciudată acum. E chiar binevenită. Şi Cavanosa formează variante ale întrebării următoare.

Cât de plictisitor?

Nu. Asta nu e bună. Conține urme de cinism şi ironie. Evident, depinde şi de tonul pe care îl foloseşti. Dacă vrei să fii cinic, mai bine mergi direct la țintă.

Adică te-ai culcat cu un bărbat din pură plictiseală?

Nu. N-are nici un rost.

Aberez. N-am să-i fac niciodată vreun rău. Pentru că ea e singura mea rațiune de a fi. Singurul motiv

de a mai respira pe planeta asta muribundă. Ea contrazice cu tinerețea ei tot sfârşitul lumii. Cum e posibil ca ea să fi îmbătrânit atât de puțin în ultimii cinci ani. Atât de greu vizibil. Sunt ani. Sunt ani. Parcă sunt zeci de ani. Şi parcă ieri aveam încă puterea să îi fiu bărbat. De ce se-ntâmplă toate astea, Doamne?

Gândul urlă, dar fruntea lui nu-şi încrețeşte nici un rid. Nici măcar o umbră de disperare nu transpare. Cavanosa e un actor desăvârşit pe o scenă goală, iar spectatorul lui fidel este Sophia. Unicul lui spectator. Cel care nu pierde nici o reprezentație. Spectatorul care cumpără toate biletele. Spectatorul care închiriază sala pentru a-şi admira idolul. Spectatorul perfect. Spectatorul fanatic. Iar Cavanosa ştie că nu trebuie să-şi dezamăgească acest unic public perpetuu. Şi pauza s-a terminat. Cavanosa începe abrupt actul doi, spunând *povesteşte-mi cu cine te-ai mai întâlnit pe-acolo*. Şi Cavanosa nu-şi aude vocea. Nu aude nici celelalte voci mici care-l urmează peste tot ca nişte umbre ascunse. El stă cu ochii ațintiți pe buzele soției lui şi ştie că n-a făcut nici o greşeală de interpretare. Ştie că fraza lui nu poate fi pusă la îndoială. Ştie că nici o urmă de sarcasm n-a încăput în cele câteva cuvinte. Nimic nu l-a trădat. Şi Sophia spune simplu *cu Adolfo*. Urmează o linişte lungă. Din aia în care începi să ai impresia că ai surzit. Sophia a

pus un punct final după ce a rostit cele două cuvinte. Liniştea durează. Sophia o întrerupe fără avertisment şi un şuvoi de vorbe fără cusur îi iese dintre buze. Şi Sophia spune zâmbind inocent *ştii bine că nu există eveniment monden la care Adolfo să nu fie prezent. Adolfo trebuie să fie mereu acolo. Şi Adolfo o să facă orice ca să fie în centrul atenției. E clar că asta e viața lui. Cred că atunci când nu merge la evenimente mondene, stă închis în casă şi plânge*. Sophia îşi dezveleşte dinții perfecți, într-un zâmbet care ar putea fi aprobat de orice redactor-şef de revistă glossy. *Nu mai sta pe gânduri şi pune-o pe copertă*, ar zice redactorul-şef către editorul asociat. *Hai că trebuie să intrăm în tipar. E absolut fără cusur. Asta o să vândă revista ca pâinea caldă*. Apoi redactorul-şef se întoarce către Cavanosa şi-i spune *bătrâne lup de mare. Cred că glumeşti. Asta-i chiar nevastă-ta?* Cavanosa clipeşte şi redactorul-şef piere ca un fum. Redactorul-şef piere în fumul propriului său trabuc, iar Cavanosa zâmbeşte cu ochi tulburi şi spune *Adolfo e un snob.* Apoi face o pauză şi adaugă *aşa crede el. Vrea să pară snob, pentru că i se pare că a fi snob e ceva de bun gust.* Sophia intră în horă. Începe să danseze cu Cavanosa pe capul bietului Adolfo. Şi Sophia spune *Adolfo e un mitocan semidoct, care-şi dă aere de geniu neînțeles*. Nici o umbră de răutate n-a încăput în cuvintele

Sophiei. Totul a fost spus simplu şi neutru, fără vreo brumă de emoție. Sophia e conştientă de faptul că ea şi Cavanosa nu discută soarta lumii. Ei analizează doar o biată insectă care s-a nimerit să cadă sub o lupă mult prea puternică. Insecta asta s-ar putea transforma într-un personaj interesant doar în ochii unei ființe slabe de înger. Dar nu în ochii lor. Adolfo. *Cine-o mai fi şi Adolfo ăsta?* ar zice bietul muncitor pe şantier. Poate vreun şef de şantier. Dar hai să fim realişti. Nici un muncitor de pe nici un şantier nu asistă la conversația din acest apartament de lux, situat într-un cartier de lux. Asta nu s-ar putea întâmpla. Ar fi absurd. Un simplu muncitor n-ar avea voie să pătrundă într-un astfel de spațiu. Iar Cavanosa îl concediază pe muncitor cu un gest al mâinii şi spune *Adolfo e un tip abil*. Urmează o pauză în care Sophia îl priveşte fix pe Cavanosa. Cavanosa trage aer şi vocile din gâtul lui şuieră. Iar Cavanosa continuă cu efort nedisimulat. *Recunosc. E un oportunist şi un om fără scrupule*. Cavanosa trage aer. *Şi n-am spus că-i inteligent. Am spus doar că-i abil*. *Şi e o diferență.* Cavanosa trage aer. *Are o ambiție şi o încăpățânare cum rar am văzut*. Cavanosa trage aer. *Într-o lume normală, Adolfo n-ar fi existat. Sau ar fi fost un nimeni*. Cavanosa trage aer şi tace un timp. Sophia îl priveşte fix. Se ridică şi se sprijină într-un cot, în timp ce continuă să-şi privească

soțul, iar vocea ei apare ca de nicăieri, spunând *hai să nu mai vorbim de omul ăsta*. Atât. Sophia a pus un punct final, pe care singură îl anulează în secunda următoare, şi un torent de vorbe calme se înghesuie în şir indian la gura ei. *Uite o coincidență. Adolfo mi-a spus azi că nu există om mai abil ca tine în afaceri. Pentru o clipă, am crezut că vrea să mă flateze. M-am gândit că-şi închipuie că am să-ți spun ție şi că reacția ta pozitivă i-ar putea aduce o promovare. Dar cred că sunt îndeajuns de* (Sophia face o pauză scurtă, nu ştie ce cuvânt să aleagă) *in-te-li-gen-tă, încât să-mi dau seama că vorbea din suflet. Evident. Eu ştiu că tot ce-a spus e-adevărat. Dar chiar l-am suspectat de linguşeală. Doar câteva minute. Apoi mi-a povestit că l-ai sunat şi că i-ai spus să înceapă formalitățile pentru cumpărarea companiei lui Bioy. Mi-a spus că deja ai tratat tot şi că prețul e perfect pentru perioada asta. În paranteză fie spus. Mă mir că trebuie să aflu deciziile tale importante de la Adolfo. N-o lua ca pe un reproş. E doar o constatare. Bun. Deci. Revin. Adolfo te admiră. Asta-i concluzia mea. Şi crede-mă că-ți spun asta pentru că ştiu că e bine să ai în jurul tău oameni pe care să te poți baza*. Cavanosa ascultă şi încasează fiecare cuvânt spus de Sophia. Iar ea vorbeşte în continuare. Şi Cavanosa realizează faptul că ea s-a transformat într-o femeie de afaceri. Da. Sophia

e deja de mult o femeie de afaceri. Sophia e o femeie care ştie să facă afaceri de succes. Pentru că însuşi Cavanosa a învățat-o totul. Cu răbdare. Şi Cavanosa o priveşte pe femeia lui de afaceri, care are pe ea doar un halat de baie.

Soția mea e o femeie de afaceri care nu respectă codul de îmbrăcăminte al femeilor de afaceri. E o femeie de afaceri în halat de baie. E o femeie de afaceri care încurcă biroul cu dormitorul.

Zâmbeşte. Doar o clipă. Femeia asta, care e soția lui, a reuşit să-l facă să uite faptul că alt bărbat şi-a plimbat mâinile pe corpul ei. Că alt bărbat a intrat cu degetele lui în toate orificiile ei. Dar Cavanosa ştie adevărul. Îl ştie în cele mai mici detalii. Fără să fi fost la fața locului. Talentul lui nativ de om de afaceri şi simțurile lui antrenate în timp îl fac să înțeleagă totul, dintr-o privire. El ştie că bărbatul fără nume şi fără chip a explorat cele mai ascunse locuri ale soției lui. El ştie chiar şi faptul că Sophia l-a întâlnit în seara asta pentru prima oară pe bărbatul cel, deocamdată, fără identitate. Şi ştie exact felul în care Sophia îşi gândeşte strategia. Cavanosa a simțit de la distanță parfumul pielii unui alt bărbat, impregnat în porii soției lui. Asta e o însuşire specială pentru un muritor de rând. Dar Cavanosa nu mai e de mult un simplu muritor. Imperiul lui a învins orice obstacole şi a ştiut să îşi

menţină verticalitatea, chiar şi în momente complicate pentru toată planeta. Tocmai de aceea, Cavanosa este respectat de toată lumea. El nu e doar un supravieţuitor oarecare. El e însuşi confirmarea teoriei care susţine că mecanismele de făcut bani sunt infailibile pe Terra. Cu o singură condiţie, ca tu să fii cel care le descoperă primul. Cavanosa se uită la buzele care vorbesc în continuare. *Cred că Adolfo te admiră cu adevărat. Nu spun că alţii te-ar detesta. Nu e cazul. Doar ştim bine că toată lumea te admiră. Dar cred că Adolfo e un fel de fan al tău. Şi cred că n-o să te trădeze niciodată*. Cavanosa îşi priveşte soţia, care e femeie de afaceri. Sau, poate că priveşte doar o femeie de afaceri, care îi e soţie. Nici măcar el nu mai poate să facă diferenţa. Şi Cavanosa simte cum o undă de mândrie îi umple pieptul rahitic, în care i se zbate un singur plămân, şi unda asta se traduce fizic printr-o căldură care-i inundă cu zgârcenie o mică suprafaţă din zona sternului. Şi gândul lui apare curat şi clar, în timp ce buzele Sophiei se mişcă în continuare.

Soţia mea e mai deşteaptă decât mine.

Continuă să o privească şi o senzaţie cu totul nouă pune stăpânire pe el. Sentimentul artistului care ştie că opera lui e perfectă şi fără fisură. Artistul care înţelege, în sfârşit, că nu mai trebuie să cioplească la sculptura începută acum ani de zile. Şi gândul ăsta

începe să danseze pe ritmul demonilor care îi cântă în cor *uită-te mai bine la ea. E absolut convinsă că te-a păcălit.* Şi mâna lui atinge ca din întâmplare talpa goală şi fină a Sophiei. Şi mâna mângâie pielea brăzdată de amprente fine şi mâna recunoaşte teritoriul care-i aparţine şi mâna vrea să apuce şi să strângă, dar creierul comandă simplu *nu*, iar mâna se retrage obedientă. Vocea Sophiei e calmă, dar precisă. *Recunosc că numai ţie ţi-ar fi trecut prin minte să cumperi afacerea lui Bioy într-un moment ca ăsta. Şi tocmai de-asta înţeleg admiraţia lui Adolfo. Aici vorbim de o idee simplă şi eficientă, care apare la momentul oportun. Momentul în care toată lumea caută o soluţie. E adevărat. Ai profitat de haosul în care se scaldă piaţa şi ai reuşit să scazi la un preţ incredibil de mic. Dar, până la urmă, astea sunt afacerile. Iar eu învăţ de la tine în fiecare clipă*. Cavanosa o priveşte blând.

Şi-atunci de ce te tăvăleşti ca o căţea în călduri cu primul om care îţi iese-n cale?

Zâmbeşte. Sophia a tăcut, aşteaptă o reacţie din partea soţului ei. Iar Cavanosa deschide gura şi vorbeşte. *Sophia. O să mor*. O linişte adâncă. Se aude ticăitul unui ceas în hol, pentru că uşa dormitorului a rămas deschisă. În rest, totul e îngheţat oprit suspendat, iar eu, cel care scrie povestea asta, mă plimb încet ca o fantomă nevăzută prin acest stop-cadru şi

mă apropii de Sophia, să văd dacă în ochii ei sticleşte vreo lumină şi mă aplec ca să îi studiez fizionomia, ca să constat încă o dată că trăsăturile ei perfecte au încremenit cu desăvârşire, apoi mă întorc spre Cavanosa şi mă uit la el şi simt că nu vreau să-l văd de foarte aproape, pentru că s-ar putea să mi se pară că gura lui miroase a cadavru, chiar dacă ştiu că cei doi protagonişti ai acestei scene nu sunt decât două păpuşi de ceară, pe care eu le mânuiesc cu îndemânare, iar dacă eu am oprit povestea aici şi acum, înseamnă că nici unul din ei nu mai respiră, iar eu nu risc nimic dacă observ de aproape pungile de sub ochii lui Cavanosa şi, cu toate astea, nu mă mişc de lângă Sophia, pe care deja simt că o iubesc, şi îl privesc pe Cavanosa de la distanță şi apoi mă întorc din nou spre Sophia şi stau la doi centimetri de fața ei nemişcată şi simt că părul ei miroase a flori de câmp şi rezist cu stoicism tentației de a o atinge şi-apoi mă îndepărtez un metru şi-apoi mai fac un pas în spate şi-apoi bat tare din palme, iar cei doi oameni clipesc scurt, se văd şi se privesc din nou. O pauză. *Dacă te-a consultat azi Casares, înseamnă că o să găsească el o soluție*. *Casares e cel mai bun*, spune Sophia cu o voce pe care nu i-am mai auzit-o până acum. Cavanosa închide ochii pentru trei secunde. Patru. Cinci. Îi redeschide şi se uită în gol. *Casares spune că nu*

există soluție. *Mai am de trăit cel mult o lună.* Sophia îşi priveşte soțul. Apoi se mişcă încet, în pat. Se apropie de Cavanosa. Se ridică de-a binelea. Îl ia în brațe. Îl strânge tare la piept. Cavanosa nu ştie cum să reacționeze. Pare speriat de efuziunea asta bruscă. Tot răul din interiorul lui e inundat de o mare caldă de iubire. Milioanele de celule canceroase rămân nedumerite câteva clipe. Mâinile lui ezită în aer, apoi se închid, atingând tandru spatele Sophiei. Şi Cavanosa se aude spunând *o să fie bine.* De parcă asta ar fi formula salvatoare. Patru cuvinte idioate şi stupide. Cuvinte căzute din lună. Cuvinte căzute dintr-o lună stupidă şi idioată şi ascunsă de nori grei. Cei doi stau unul în brațele celuilalt. Iar eu sunt singurul martor al acestui copleşitor tablou de familie. Mai mult. Eu sunt creatorul şi inventatorul. Eu am pictat tabloul în toate culorile care te fac pe tine să te doară ochii. Eu sunt mâna care a desenat momâile astea care se îmbrățişează patetic. Iar eu, cel care are drept de viață şi de moarte asupra acestor jalnice făpturi, devin nervos. Pentru că nu pot să discern cu precizie cine pe cine îmbrățişează. Care pe care iubeşte mai mult. Cine pe cine minte. Cine pe cine amăgeşte. Iar scena asta de rahat se lungeşte nepermis de mult. Oamenii ăştia închipuiți rămân îmbrățişați. Şi brusc, mă simt furat. Înşelat. Îmbrățişarea asta are loc fără ca eu să

fi fost de acord cu ea. Fără ca eu să-mi fi dat consimțământul. Şi, în ciuda acestor lucruri, se pare că nu reuşesc să-mi iau privirea de la cei doi. Stau ca prostul şi mă uit la ei şi încerc să descifrez lucruri care poate nici nu există. Încerc să prind frânturi de priviri printre pleoape închise şi să le desluşesc adevăratul înțeles. Degeaba. Totul e în van. Şi mi se pare că ăştia doi îşi bat joc de mine şi că totul nu e decât o mascaradă. N-au înghețat. Mă uit la Sophia şi văd cum îi tremură buza de jos. Mă uit la mâna lui Cavanosa şi o văd cum mângâie uşor părul Sophiei. E penibil. Improvizația are limite. Iar ăştia doi n-au limită. Trebuie să fac ceva. Trebuie să-i scot pe amândoi din amorțeală. Gata. Ajunge.

Alerg în baie şi scot un topor imens din buzunarul de la piept şi ochesc o țeavă care şerpuieşte pe perete şi imediat lovesc cu sete în ea, şi țeava se rupe în două şi din ea începe să curgă apă fierbinte şi un abur gros țâşneşte cu putere, iar eu arunc toporul în closet fără să mă mai chinui să trag apa, pentru că oricum e un topor imaginar şi n-o să-l găsească nimeni acolo, şi acum stau două trei patru secunde şi uite că am obținut o reacție, pentru că uşa se deschide şi Sophia intră în baie şi disperarea i se citeşte în priviri şi are halatul închis, chiar dacă eu speram că o să vină într-un suflet şi o să uite să şi-l mai închidă, dar nu-i nimic fetițo, te

prind eu mai târziu, şi uite-l şi pe Cavanosa cum apare şi stă cu mâna în dreptul inimii şi spune *sun acum şi se rezolvă, dar trebuie să plecăm de-aici* şi-apoi dispare în drum spre living, în timp ce privirea Sophiei rămâne pe țeava care scuipă apă clocotită şi abur, şi vocea lui Cavanosa se aude spunând *hai să mergem*, şi Sophia iese din baie şi închide uşa, iar eu rămân rezemat de gresia deja aburită şi-mi frec mâinile ca un personaj dintr-un desen animat. Un câine şmecher. Nu-mi amintesc cum îl cheamă.

Unsprezece seara.

Închide robinetul şi iese din cabina de duş. Rămâne în picioare în fața oglinzii. Apa şiroieşte de pe trupul lui, iar el stă nemişcat timp de un minut şi-şi fixează reflexia. De fapt, vede doar câteva părți din imaginea completă. Vede doar ce acceptă oglinda aburită să-i arate. Observă zonele în care trupul lui iese la iveală. Ochii. O bucată de umăr. Abdomenul. Întinde mâna dreaptă şi deschide uşa. Aşteaptă ca aburul să iasă din baie. Ceața începe să se şteargă de pe oglindă, iar el stă şi îşi înțelege trupul.

Un minut.

Totul e la locul lui şi totul e cum trebuie să fie. Apucă prosopul, iese din baie şi trânteşte uşa. Îşi freacă trupul cu prosopul. Părul lui scurt e acum zburlit. Îşi trece mâna prin el. Merge spre dulap, îl deschide şi apucă o pereche de pantaloni largi, de in. Un tricou vechi. Curat. Le îmbracă şi se trânteşte pe canapeaua din sufragerie. Îşi scoate de sub fund cele o sută de

foi de hârtie pe care s-a aşezat şi le răsfoieşte la întâmplare.

Ia să vedem.

Ochii lui aleargă peste replici scurte şi frânturi de conversații. Se opresc peste un pasaj, pe care îl citeşte cu răbdare. *N-am venit aici ca să plec la fel cum am venit. Îmi datorezi ceva şi n-am de gând să plec cum am venit*. Se opreşte.

Ce rahat mai e şi ăsta.

Se întinde spre măsuța joasă. Apucă un pix şi mâzgăleşte foaia. Cuvintele *şi n-am de gând să plec cum am venit* dispar sub pasta neagră. Pe masă e un pachet de Dunhill roşu şi o brichetă Bic. Lasă pixul pe canapea. Se apleacă şi ia pachetul. Scoate o țigară şi o aprinde. Ochii lui se întorc la text. *Dacă tu crezi că asta e calea, atunci te înşeli. Există multe posibilități ca întâlnirea noastră să se încheie cu bine. Dar la fel de bine, există posibilitatea să te împuşc chiar acum*. Brusc, celularul vibrează şi începe să se mişte pe masă ca un gândac imens, căzut pe spate. Întinde mâna şi-l apucă. Se uită la ecran şi răspunde. *Tocmai voiam să te sun. Citesc acum din porcăria asta.* Mă apropii de urechea lui, ca să aud ce spune vocea de la capătul firului. O voce pițigăiată, metalică. *Nu, frate, fii atent, nu mai citi deocamdată, lasă-mă pe mine să-ți povestesc ce-i cu personajul ăsta. Tipul ăsta e beton. Adică*

beton beton, frate. E bazat din toate punctele de vedere. Le are pe toate la degetul mic. Adică nu mă refer numa la gagici. Noo. Ăsta are chiar tot ce poate să viseze cineva pe planeta asta de căcat. E visul american, frate, m-ai înțeles? E George Clooney de cinşpe ori mai mişto. Nu, nene. De-o sută de ori mai mişto. Are bani. Are case. Are maşini. Are piscine şi saune la toate casele alea. Mor femeile numa când aud că o să apară ăsta undeva. Cu două luni înainte s-apară. Trage un fum din țigară. Tace. Îşi plimbă ochii prin camera mobilată minimalist. Îndepărtează puțin telefonul de ureche. Vocea e prea stridentă. Sau poate că vrea să aud eu mai bine ce spune omul ăla. *Deci tipul n-are nici o problemă. Singura lui problemă e că nu se poate hotărî la ce restaurant să meargă în seara asta. Şi aşa e cam juma de oră din film. Adică îl vedem cum poartă numa costume d-alea Armani şi fițe maxime. Dar cu bun gust, nene, adică tipu are clasă. Are stil. M-ai înțeles? Şi ne clătim ochii juma de oră cu viața asta perfectă pe care-o duce ăsta. Şi după aia zbang. Răsturnare de situație. Îți zic io că povestea face toți banii. Fii atent. Apare o gagică. Şi-i ia mințile. Complet. Gagica asta e un fel de vudu aşa. Îi face nişte vrăji sau ceva de genul ăsta. Şi tipu-ncepe să piardă pe toate părțile. Adică o duce din ce în ce mai rău şi i se fut afacerile şi se-apucă de băutură şi*

face accident cu maşina şi omoară un politician care tocmai trebuia să iasă preşedinte şi numa nasoleli, nene, adică tot tacâmu. Adică tacâmu complet, m-ai înțeles? Ajunge la puşcărie şi e deja în extrema ailaltă decât l-am văzut noi la-nceputu filmului. Şi-aicea începe partea cea mai mişto. Adică drumul spre deznodământ. Şi deznodământul e total neaşteptat. Adică total neaşteptat. Trage un fum din țigară. Vrea să spună ceva, dar vocea de la capătul firului turuie în continuare. *Tipul evadează din puşcărie şi fuge în pădure. Adică-n pustiu, m-ai înțeles? Şi acolo descoperă sensul vieții. Practic filmul are şanse la Oscar, nene. Mai ales că-l regizează barosanu ăsta. Ia gândeşte-te puțin. Ultima jumătate de oră e numa cu ăsta care plânge şi i-a crescut barbă şi mănâncă muşchii de pe copaci şi vorbeşte cu Dumnezeu şi alte şouri de-astea, m-ai înțeles? Adică barosanu ăsta ştie regula de aur, frate. Îl face comercial, da-l face şi de artă, adică le combină pe-amândouă ca să cadă-n cur şi criticii şi publicul şi toată suflarea. E şansă mare, nene. Aşa că mâine să fii în mare formă pentru că întâlnirea cu barosanu e crucială.* Fața lui se strâmbă scurt, într-o grimasă de lehamite.

Crucială. Nu ştiam că-l ai şi pe-ăsta în vocabular.

Vocea continuă, cu emfază. *Eu i-am zis că nu mai găseşte nicăieri unu mai bun ca tine. Aşa că să nu mă*

faci de râs. Şi ştiu eu ce zic şi ştiu că avem toate şansele, frate, fincă tipul e cât se poate de gay. Asta nu-nseamnă că tre să i-o tragi sau ceva. Ha ha. Tre să fii fermecător şi-atâta. Adică tre să fii în starea ta naturală. Şi e bine să citeşti acuma scenariul, ca să vadă omul că eşti pregătit. Că eşti profi, frate. A, stai aşa. Nu ți-am zis o fază tare. Undeva la mijlocul poveştii. E o scenă care-o să-ți placă rău, frățioare. Când stă ăsta undeva-ntr-o gară şi vine un înger la el. Deja e căzut total, adică omul e jos de tot. Fii atent. Ochii lui umblă peste obiectele din cameră, în timp ce creierul lui procesează cascada de cuvinte pe care vocea i-o toarnă în ureche. Îşi ia avânt să spună ceva, dar vocea e de neoprit.

Femeia fără nume.

Aude palid vocea care vorbeşte, nu mai înțelege sensul cuvintelor. Îşi vede degetul mijlociu, intrat pe jumătate în sfincterul Sophiei. Privirea lui coboară către degetul real. Vocea continuă să spună ceva, undeva, departe. Îşi ridică mâna stângă spre față şi îşi pipăie buza de sus. Îşi adulmecă degetul, intrat în adâncimile intime ale femeii de care s-a îndrăgostit brutal. Degetul miroase a săpun lichid. Şi a miere. Şi a lapte. Un amestec din toate astea. Nările lui respiră degetul. Încearcă să reconstituie o imagine încă nedescoperită de aproape. Un sfincter roz.

Cred că e roz.

Stă cu telefonul la ureche şi cu degetul la nas. Abia acum înțelege că e îndrăgostit cu adevărat. Că n-are cum să scape şi că e prizonier. Acum. Când ochii minții lui văd fundul cel închipuit al unei femei pe care a cunoscut-o acum trei ore. Un fund pe care nici măcar n-a avut răgazul să-l admire. Un fund perfect. Pentru că şi-l poate închipui în orice fel. În clipa asta, are toată libertatea să-i facă un portret-robot acestui fund. Să-l zugrăvească după pofta lui. Fundul Sophiei devine o compilație de funduri fără defect. Funduri văzute în reviste pentru bărbați. Pe site-uri de pe internet. Sau chiar în realitate. Îşi întinde mâinile şi depărtează fesele Sophiei în timp ce vocea de la telefon vorbeşte necontenit, cu încăpățânarea unui alergător extenuat ce vede ca prin ceață linia sosirii. Dar el n-o mai aude. Stă cu ochii ațintiți pe anusul imaginar al Sophiei. Un anus brăzdat de zece riduri fine, săpate în carnea cea intimă. E ca un soare mic, anusul ăsta. Iar pielea roz se întunecă uşor în preajma lui. Se apropie încet cu gura de soarele cel mic ascuns de fese şi o mirare netrăită până acum pune stăpânire pe el. Vocea din telefon țipă ceva, iar fundul Sophiei dispare. *Bă. Bă. Bă. Ia taci un pic. Că m-ai înnebunit de cap.* Stă o clipă şi înțelege că nu are nici cea mai mică idee despre tot ce a îndrugat omul ăla

de la capătul firului. *Spune-mi la ce oră trebuie să fiu mâine acolo.* Mă îndepărtez de urechea lui şi mă aşez pe un fotoliu. Îl privesc. Îmi place de el. E cool. Şi-a păstrat calmul. Nu mai aud vocea din telefon şi nici n-am nevoie să ştiu ce mai spune. Mă uit la personajul meu principal. Stâlpul acțiunii romanului meu. Fără el, cartea asta, pe care tu o ții în mână, n-ar fi existat. *Da. Nu m-am bărbierit de-o săptămână. O să stabilesc de comun acord cu ăsta cum mă vrea şi aranjăm şi barba la fața locului, dacă tipul nu se răzgândeşte şi ia pe altcineva. OK. Hai. Pa. Trebuie să iau textul ăsta la puricat. Noapte bună.* Pune celularul pe masă şi stă câteva clipe cu ochii în gol.

Ce rahat.

Îi e dor de femeia asta fără nume. Cu tot cu fundul ei şi cu tot ce-i al ei.

Gata. Ajunge. La treabă.

Apucă textul şi pune mâna pe pix şi literele încep din nou să însemne lucruri şi el începe să rostească neimplicat *eşti fratele meu şi eşti sângele meu dar asta nu-nseamnă că poți să mă păcăleşti cum vrei tu pentru că îți cunosc toate manevrele şi-ți ştiu felul de a gândi*, şi din când în când îşi comentează vorbele cu câte o schimă dezaprobatoare şi brusc gândacul de pe masă vibrează scurt. Un bip minimalist. Butonul unei sonerii de pe care degetul a sărit ca ars. Priveşte fix, spre telefonul care a tăcut.

E nebuna. Trebuie să-mi schimb numărul ăsta. O să mă coste ceva distracția.

Ochii lui se întorc la textul din scenariu. Încă un bip. Mai lung. Drrring. Apucă telefonul şi apasă lung un buton de pe tastatură.

Switch off. Gata. Noapte bună, nebuno. Am treabă.

Mă ridic din fotoliu şi mă apropii de el. Mă uit la fruntea lui, pe sub care aleargă gânduri. Mă strecor încet în memoria lui, ca să o văd pe nebuna asta, despre care nu ştiu încă nimic. Nu contam pe apariția unui nou personaj. Poate că-i doar un personaj episodic. O să-mi dau seama, imediat. Femeia asta încă nu are o față clară. Nebuna. La prima vedere, pare să fie chiar nebună. Sunt zile în care nebuna sună de trei sute de ori în douăzeci şi patru de ore. Nici măcar nu se poate spune că sună. Mereu e vorba de acelaşi bip minimalist. Rareori, nebuna îşi ia inima în dinți şi sună lung. Speră că el o să răspundă. În general, formează de pe alt număr sau îşi ascunde numărul. Dar el s-a obişnuit cu tratamentul. Odată, au trecut trei zile fără ca nebuna să se manifeste. Iar el a devenit conştient de lucrul ăsta abia în a treia zi. Era o linişte suspectă în jurul lui. L-a surprins gândul care i-a trecut prin minte.

Probabil că nebuna a pățit ceva.

Chiar asta se întâmplase. Nebuna fusese lovită de o gripă exotică. O tulpină mai rară, adusă probabil de

la vreun supermarket vizitat de mulți chinezi. Gripă cu febră mare. Cu dureri în tot corpul. În dimineața celei de-a patra zile fără bipuri, nebuna se trezeşte şi simte că-i e foame. Prin fața ochilor minții ei, trece un ou moale care stă cuminte în coajă. Apoi nebuna vede o cafea cu lapte şi un croissant. Îşi duce mâna la frunte şi, printre valuri de oboseală, simte că fruntea nu-i mai arde. Stă două minute. Stă liniştită. Apoi mâna ei se întinde automat spre celular. Ia uite. Are bateria aproape consumată. Nici o undă de emoție nu trece prin făptura ei slăbită atunci când degetele caută pe taste numele lui. E doar un gest mecanic. Un tic pe care nu-l poți controla. Acum nebuna aşteaptă. Urechea ei ascultă atent surzenia din receptor în timp ce degetul ei mare mângâie tandru butonul roşu de pe tastatură. Încet. Uşor. E un contact aproape intim. Nebuna îşi ține respirația şi aude sunetul clar de sonerie. Doar pentru o fracțiune de secundă. Imediat, degetul renunță la afecțiune, iar brutalitatea cu care nebuna apasă tasta roşie are ceva definitiv. E ca şi cum ar pune un punct final acestei relații imaginare, acestei fantezii fără sfârşit, acestui coşmar perpetuu. Nebuna ştie că gestul se va repeta din nou şi din nou şi din nou, dar în momentul ăsta ea decide să fie aspră, să rupă orice punte care o leagă de bărbatul care o obsedează, chiar dacă ştie că se amăgeşte degeaba şi că ruptura nu va dura mai mult de o oră.

Prin gestul ăsta scurt, ea îl pedepseşte crunt pe bărbatul care a umilit-o. Căci da, a umilit-o. Pentru că i-a explorat trupul doar în treacăt. Cu toate că, atunci când mâinile bărbatului muşcau din carnea ei fierbinte, nebuna simțea că e femeie şi că e vie şi că sub pielea ei se ascund mii de ființe mici. Şi că doar acest bărbat poate descoperi tot ce e taină în ființele ei. Acum nebuna stă în pat şi mâna ei inertă ține telefonul. Mână căzută pe aşternutul maculat de transpirație plină de paracetamol. Iar el ştie, acum. A aflat. Nebuna n-a murit. Totul e neschimbat. Şi în adâncul lui cel mai ascuns, simte o uşurare fără seamăn. Subconştientul lui pricepe că există o ființă care îl gândeşte permanent şi care îşi dedică viața numai lui şi care trăieşte doar prin el şi care depinde de un sunet scurt de sonerie. Iar acest sunet e o confirmare a faptului că nici el n-a murit. Că îşi plăteşte în continuare abonamentul la o companie de telefonie mobilă. Că există undeva, pe lumea asta. Şi printre straturile de materie cenuşie din creierul lui, apare un gând alb şi gândul spune *sunt gândit*. Apoi gânduri gri şi negre şi murdare înghesuie gândul alb într-un colț şi-l iau la pumni. *Taci mă din gură* şi *cum scap de asta* şi *cât o să mai dureze* şi *de căcat* îşi fac loc cu coatele şi ies în față. Gândurile vor să fie auzite şi înțelese. Dar el nu le dă prea mare atenție. El are treabă. Aleargă prin locuri neştiute de nebună. Rezolvă lucruri

mici şi lucruri mari. Face sex cu femei care îl vor în patul lor doar din curiozitate, doar pentru o noapte. Citeşte texte scrise de alții pentru el. Memorează texte şi le rosteşte cu voce tare. Mănâncă la restaurante, în compania unor mari producători de film. Semnează contracte. Dă autografe. Doarme. Se trezeşte. Face pipi. Iar nebuna îl gândeşte fără oprire. Bineînțeles, intensitatea gândului diferă de la o zi la alta. De la o oră la alta. Uneori, chiar de la un minut la altul. Uneori, omul gândit e doar un fum discret în mintea nebunei. Un fum pe care îl vezi după un deal şi te gândeşti *acolo a luat foc ceva*. Alteori, omul e un foc care mistuie totul în calea lui. Focul o înconjoară pe nebună, şi nebuna plânge singură într-o casă în flăcări. Şi toate flăcările sunt trăsături ale bărbatului dorit cu patimă de moarte.

Hai să-ți spun ce cred eu. Vreau să înțelegi felul în care văd eu istoria pe care o citesc sub fruntea asta de bărbat superb, cel puțin până în clipa asta. Altfel, degeaba scriu povestea. Nebuna nu e chiar nebună. *Nebuna* e doar o poreclă inventată de omul ăsta cu trup atletic. Oricum, era cea mai la îndemână. Nebuna e doar o femeie care umblă liberă pe străzile oraşului. Probabil că nebuna are şi ea un rol în societate. Un rol infim. Un rol prea episodic. Probabil că e şi ea utilă în marele spectacol. Dar ea e doar un fir de păr al personajului colectiv. Poate că e doar o mică murdărie

sub unghia acestui personaj. E o față invizibilă în corul care murmură în surdină. Nimeni nu i-ar observa absența dacă ar dispărea. Corul ar continua să-şi murmure litania şi nici o fărâmă din ordinea lucrurilor nu s-ar clătina.

Mă plimb prin capul omului care a devenit o obsesie pentru femeia asta. Deschid toate uşile pe care stă scris *nebuna*. Caut momentul în care s-au cunoscut. O să-l găsesc. Mai toate camerele sunt goale şi întunecate, dar am răbdare. Omul continuă să citească replici idioate, spuse de personajele idioate dintr-un scenariu idiot. Nu ştie că mă plimb prin capul lui. Găsesc o cameră în care, aruncată pe jos, zace firma luminoasă a unui hotel. Trei stele în stânga. Şi încă trei stele în dreapta. Interesant. Dar e încă prea devreme. N-are nici un rost să mă opresc aici. Mă plimb, un timp. Îmi place că e destul de linişte. Din când în când, aud frânturi de replici din textul ăla idiot, cred că sunt pe-aici nişte difuzoare de ultimă generație. Deschid uşile, cu răbdare. Camere pustii. Ştiu ce caut. Caut momentul în care s-au cunoscut. Momentul în care el s-a uitat la ea şi a apreciat o anumită parte a anatomiei ei. Momentul în care lui i s-a părut normal s-o vrea în patul lui, doar pentru o singură noapte. Ce prostii spun. Evident că doar pentru o singură noapte. De unde şi până unde o noapte întreagă. Doar câteva

ore. O oră. Câteva minute. Minutele alea în care descoperi ce ai de descoperit. După ce ai descoperit, gata, bifezi şi mergi mai departe. Îți demonstrezi că încă eşti bărbat şi pleci mai departe, să mai demonstrezi şi altcuiva, în alt decor.

Am găsit. O uşă mică, pe care scrie *prima întâlnire cu nebuna*. Să văd cum reuşesc să mă strecor, doar o pisică ar încăpea prin găurica asta. Mă pun pe burtă şi mă târăsc în încăperea luminată slab. Am intrat. Mă ridic şi-mi scutur puțin hainele. Sunt pe o stradă pustie, între blocuri. E noapte. Îl văd pe omul care mă interesează. Personajul meu principal. Îi fac cu mâna, dar el nu mă bagă în seamă. Coboară din maşină în fața unui bloc anost. Intră pe o uşă, în fața căreia un bărbat palid îşi sprijină femeia invalidă. Nu le dă nici o atenție. Apoi observă cum bărbatul o ia în brațe pe femeie. Femeia pare slabă. Da. E foarte slabă. Abia acum zăreşte două picioare rahitice care ies la iveală din halatul alb. În brațele puternice ale bărbatului palid, femeia pare mică şi neajutorată. Pare exact ceea ce este. O fantomă vie. Bărbatul o ia în brațe şi urcă cele patru trepte din fața blocului anost şi nu-i aruncă nici măcar o privire actorului faimos care s-a oprit locului. Actorul încearcă să-şi păstreze demnitatea, în timp ce ține uşa blocului deschisă. Stă cu privirea în pământ. Ține uşa, ca să-i fie de folos bărbatului

palid, care şi-a dedicat timpul existenței lui pe pământ unei femei cu picioare nesigure. Acum actorul vede pentru o secundă aceste picioare. Le vede şi le înțelege. Picioarele femeii sunt ramurile unui copac bolnav. Copacul moare încet, iar ramurile lui sunt deja moarte. Bărbatul întâlneşte pentru o clipă privirea actorului faimos. Nu l-a recunoscut. Bărbatul rămâne palid şi rămâne în fața liftului, cărându-şi povara. Actorul merge mai departe. Are o treabă de făcut. Are premieră în seara asta. Urcă patruzeci de trepte, apoi merge pe un hol lung. Ajunge în dreptul unei uşi de metal şi apasă soneria. Bing-bang. Deja a uitat că, în acelaşi bloc tern, există un bărbat palid şi o femeie cu picioarele ca două vreascuri. Uşa se deschide imediat. Actorul se uită la nebună şi încă nu ştie că mai târziu o va numi nebună pe nebună. Acum, nebuna e doar un trup. Atât. Şi trupul ăsta trebuie să fie cules cât este copt. Trebuie să fie consumat cât nu i-a expirat termenul. Nebuna a deschis larg uşa şi nu mai ştie ce şi cum să facă. Actorul se uită la ea. O evaluează.

Se mâțâie.

O revelație îşi face loc în mintea lui. Premiera era programată pentru azi, dar nimeni n-a cumpărat nici un bilet. Brusc, îşi dă seama că n-are nici un chef să joace în seara asta. Şi oricum, rolul lui era cu totul altul. Primise rolul masculului sălbatic, nu pe cel al adolescentului îndrăgostit.

Ce caut eu aici.

Nu se simte în stare să mimeze. Nebuna e fericită, aşteaptă ca spectacolul să înceapă, aşteaptă ca el să-şi spună primele replici tandre. Iar el nu ştie textul. Şi simte că vrea să-şi dea demisia din teatru. Să renunțe. Nebuna aşteaptă. Aşteaptă ca seara asta să devină una romantică. Romantică. Ăsta-i chiar un cuvânt tâmpit. Iar el nu vrea să aibă cuvântul ăsta în vocabular. N-are nevoie de el. El vrea doar să ejaculeze violent într-unul dintre orificiile nebunei. Aşa că romantismul n-are ce căuta aici. Da, o să joace în seara asta, dar o să joace altă piesă. Una pe care o s-o scrie el, chiar acum. O să improvizeze. Iar publicul are voie să nu aplaude la final, lui n-o să-i pese. Intră în casă şi trece pe lângă nebună, care a rămas paralizată lângă uşă. Descoperă spațiul nou. Vede un pat şi se trânteşte în el. Da. Ştie că fiecare gest al lui poate fi condamnat. E o mitocănie să te arunci aşa, într-un pat străin. Dar toate astea se întâmplă doar pentru că, brusc, simte că nu-i mai pasă. Deloc. Poate să scoată şi limba la public. Îl doare-n cur că publicul a dat bani grei pe bilete. Nu-i pasă dacă sexul lui va intra sau nu în nebună. Nu-i pasă de nimic. Nu vrea nimic. Vrea doar să plece. Dar, deocamdată, se simte foarte obosit. Aşa. Deodată. O indiferență universală pune stăpânire pe el. Ar vrea să doarmă. Chiar acum. Opt ore. Sau mai mult.

Nebuna tace. A închis uşa de la intrare şi s-a apropiat de pat. Timidă ca o adolescentă. Ea vrea ca piesa să fie jucată aşa cum şi-a închipuit. Şi vrea ca publicul să fie entuziasmat la sfârşit. Iar partenerul ei de scenă savurează momentul printre gene şi printre aburi de indiferență. Simte fiecare fior al nebunei, şi asta îl face să se simtă stăpân şi în control. Aşa că prelungeşte pauza cea lungă şi tace, aşteptând ca nebuna să spună ceva. Să facă ceva. Să deschidă gura aia şi să vorbească. Ştie că inima nebunei bate nebuneşte. Poate că şi-a uitat textul. Nu ştie vorbele. Dar n-o s-o ajute în clipa asta. O să întoarcă şi mai tare cuțitul într-o rană pe care o simte adâncă şi care îl fascinează. Iar fascinația lui nu e vizibilă, pentru că indiferența lui rămâne veritabilă. E un paradox, dar cele două sentimente trăiesc distinct în el, în acelaşi timp. Şi se pare că se înțeleg bine împreună.

Stă. Aşteaptă. Nebuna îşi adună tot curajul de care e capabilă şi se culcă încet lângă el. Se cuibăreşte uşor la pieptul lui.

Trece un timp, care poartă la mână un ceas, spart cu ciocanul.

E linişte. Se simte din ce în ce mai obosit.

Dacă o să adorm pe spate, o să sforăi.

Un zâmbet mic i se ițeşte, timp de o secundă. Şi brusc, nebuna îi întoarce spatele şi fundul ei împinge în sexul lui. Sexul lui flasc.

What the fuck, man. De unde şi până unde.

Nebuna a greşit. A ieşit la rampă, să-şi primească aplauzele, şi abia acum vede că sala e pustie. Publicul a plecat să prindă ultimul tramvai. Dar totuşi, ea mimează succesul, continuă să facă plecăciuni şi să le trimită bezele spectatorilor invizibili. Partenerul ei de scenă e siderat.

Cred că o să mă buşească râsul.

Iar eforturile nebunei sunt evidente. E clar că a pregătit îndelung seara asta şi că n-o să accepte un eşec. Abia ce a ieşit din baie. Părul ei miroase a curat. A parfum. A şampon de lux. A nu ştiu ce. Prin mintea ei trece un semn de întrebare.

Poate că sunt ridicolă. Poate că am făcut o greşeală. Poate că ar fi trebuit să mai aştept puțin. Poate că ar trebui ca el să intre iar pe uşă şi să o luăm de la capăt.

Actorul continuă să rămână nemişcat. Acum se preface că se gândeşte la ceva. Nu se gândeşte la nimic, doar se preface, dar e un actor bun. Cam cabotin, totuşi. Şi-a dus o mână la frunte şi-şi masează baza nasului. Exact între ochi. Degetul mare şi arătătorul strâng osul nasului, încercând să se atingă între ele. Şi totul e mult prea plictisitor.

Deodată, nebuna are o inițiativă spectaculoasă. Zvâcneşte ca un peşte care vrea să scape. Pescarul

nu-i acolo. E departe. Nebuna rămâne în aşteptare. Într-un soi de anticipare a ceva ce trebuie să vină, dar cine ştie dacă o să vină şi în mod sigur că vreodată va veni. Sau cam aşa ceva.

Trec câteva minute şi fiecare dintre ele cară un bolovan din Everest.

E linişte. Doar vocile unor vecini se mai aud, slab, prin pereți. Apoi nebuna țâşneşte din nou şi fundul ei se arcuieşte, în căutarea unui falus imaginar. Hainele ei fâşâie cu prea mulți decibeli, în timp ce un picior i se smuceşte, parcă animat de o viață proprie. Piciorul se cațără pe trupul actorului de cursă lungă.

Cred că e o glumă. Sunt la camera ascunsă.

Piciorul e stângaci şi deloc tandru şi conține o violență nedorită. Actorul îşi lasă nasul în pace şi mâna lui se prăbuşeşte moale pe aşternut.

Ce caut eu aici.

Simte cum enervarea pune laba pe el şi îl înhață ca un năvod. Începe să se zbată. Ca să scape din năvod. Ha ha şi iar ha ha. Da. Ăsta-i râsul meu. Am şi eu o limită. Pescarul a căzut în propriul lui năvod. Nici nu mai ştiu cine pescuieşte pe cine. Aici s-a încins o adevărată partidă de wrestling. Dar unde-i publicul. Nicăieri. E prea linişte în camera asta. Unde-s fanii lui Randy the Ram. Nowhere. Doar fâşâit de haine şi atât. Ia stai puțin. Se pare că actorul ăsta luptător începe

să aprecieze jocul. Tocmai pentru că tăcerea e arbitru. Îi dă nebunei bluza jos. Cu forța. Surpriză. Kinder cu surpriză. Nebuna are un sutien umplut cu vată. Sau dublat. Sau nu e clar. Poate că are două sutiene. Sau trei. Sau cine ştie.

Aha. Deci n-avem țâțe.

Lupta continuă. Nebuna se întoarce şi-l priveşte. Cel puțin aşa mi se pare mie, fiindcă s-a făcut cam întuneric aici, în camera asta a memoriei actorului. Nebuna se uită la el, aşa cum o fecioară se uită la un violator sălbatic.

Cred că joacă teatru.

Privirea asta, jucată sau nu, începe să-l excite.

O să ne descurcăm şi fără țâțe.

Acceptă rolul de violator. Îi scoate nebunei fusta şi chiloții, iar ea mimează încontinuu o luptă teribilă, pe muțeşte, de parcă ar vrea să-l împiedice şi să-i reziste, iar el deja s-a transformat în altceva, acum e un personaj de film de groază, un Freddie a cărui mână coboară febril spre fermoarul pantalonilor lui şi în câteva secunde e dezbrăcat şi trupul lui e o sculptură întunecată. Nebuna îl priveşte cu ochi mari. Mâna lui caută prezervativul în buzunar şi acum sexul lui se pregăteşte de atac, dar brusc nebuna deschide gura şi vorbeşte. Ştiu. Nu trebuia. Nici nu era în scenariu. Replica asta n-avea ce să caute aici. Dar uite

că a spus-o. Hai să te văd cum mai improvizezi acum. Ce poți să-i faci. Doar n-o s-o strângi de gât. În fond, n-ați avut nici o repetiție. Ştiu. E o tâmpenie. Un mare rahat. Cui îi trebuie repetiții ca să joace aceeaşi piesă rodată de o întreagă rasă umană. Lucrurile astea nu mai trebuiesc explicate. Există un prag, după care sexul îşi urmează calea atavică. Iar intelectul îşi acoperă ochii cu mâna. Jenat. Şi părăseşte încăperea. Na. Uite şi excepția. Nebuna deschide gura şi spune *sper că nu eşti bolnav*. Actorul stă o clipă în cumpănă. A înghețat, stând în genunchi între picioarele nebunei. Fără să gândească, spune *dacă mai scoți un singur cuvânt, mă îmbrac şi plec*. Aşteaptă câteva secunde. Nebuna îl priveşte, la fel ca un copil care se uită prima oară la Moş Crăciun (există? nu există?), iar actorul de succes simte cum sexul lui se înmoaie o idee. Şi imediat, apucă picioarele nebunei şi intră între ele.

Of. Ce bine că e întuneric şi nu mai pot să văd mare lucru din circul ăsta. Sunetele pe care le scoate nebuna sunt cel puțin îngrijorătoare. Ba nu. Sunt de-a dreptul stupide. OK. Am vrut să stau departe, dar n-am cum. Îmi scot din buzunar ochelarii cu infraroşii şi vin chiar lângă ăştia doi, să văd cu ochii mei ce n-am văzut vreodată. Aud un geamăt, care pare să fie generat de o durerere acută.

E bolnavă.

Pescarul amator îşi imaginează interiorul nebunei, ars ca de flacără de o boală fără nume. Iar sexul lui se înmoaie şi mai mult. Ştie că nu e bine să fugă chiar acum dintre picioarele acestei femei. Asta o să-l enerveze şi mai tare.

Onorată instanță. Recunosc. Am făcut o greşeală. Ba nu. Am făcut o mare tâmpenie. Nu trebuia să mă-ntâlnesc cu vaca asta.

Şi onorata instanță urlă *animalule. Termină repede ce-ai început şi hai să ne cărăm urgent de-aici.* Cu o mişcare bruscă, o întoarce pe nebună cu spatele la el. Acum îi vede fundul. Iar fundul nebunei e chiar un fund frumos. Mă rog. Nu se compară cu fundul Sophiei. Dar Sophia nici nu există, deocamdată. Sophia stă înghețată într-un stop-cadru tridimensional, la un vernisaj de artă modernă. S-o lăsăm acolo, că nu fuge nicăieri. Şi să ne concentrăm pe fundul nebunei. E totuşi un fund care *merită măcar câteva minute din viața unui bărbat. E aşa sau nu-i aşa.*

Aşa e, onorată instanță.

Pescarul fără undiță se concentrează şi îşi ordonă să se holbeze la acest fund, cu care de-abia a făcut cunoştință. Îşi obligă simțurile să calchieze imagini pornografice pe fundul ăsta bombat şi fără personalitate. Fundul nebunei devine singura entitate cu care relaționează real, cea care produce în creierul

lui o fulgerare modestă. Cade cu fața pe spatele nebunei şi amândoi rămân nemişcați.

Trece un minut, târând după el nişte lanțuri grele, de oțel, de care stau legate câteva mii de ceasuri de buzunar, defecte.

Ai terminat? Vocea nebunei s-a auzit destul de clar. Descopăr în vocea ei urme de dragoste pură. Devine deprimant. Mă aşez pe un fotoliu din cameră. Pe singurul fotoliu din cameră. Actorul fotogenic zâmbeşte. Ce zâmbet fotogenic. Mi-am acoperit ochii cu mâna, dar îl văd printre degete. Acum nu-i mai pasă de replicile idioate ale nebunei. Acum o să se spele şi o să plece. O să dispară. E sigur că în fața blocului nu se va mai întâlni cu oameni invalizi sau palizi. La ora asta lumea deja doarme. Îşi simte sexul moale. Foarte moale. Sexul lui a devenit o algă învelită în plastic ud. Iese din sexul cel complet străin şi degetele lui țin plasticul lipit de algă, iar ridicarea e brutală. Fuge la baie.

Trec cinci minute, care trag după ele un cărucior de supermarket, plin de şampoane intime şi de inimioare din ciocolată.

Gata. E pregătit. Şi vrea să uite că femeia asta a existat vreodată în viața lui. Apa a spălat tot. A luat cu ea şi bucata aia sinistră de plastic ud şi replicile ei imbecile şi timpul pierdut care n-o să se mai întoarcă.

Acum secundele au redevenit prețioase. Şi n-are de gând să mai piardă prea multe dintre ele, în compania unei femei incomplete din prea multe puncte de vedere. Dar n-o să fie mitocan. N-o să-i spună ce gândeşte. Nici n-o s-o flateze în vreun fel. Arta de a sări calul are şi ea o limită. Se îmbracă şi se pregăteşte să iasă pe uşă şi o observă pe nebună cu coada ochiului. E un show demn de toată mila. Nebuna se agită de colo până colo prin apartamentul mic şi închiriat şi îl întreabă dacă îi e sete, pentru că ea are apă în frigider, şi mai are în frigider şi o prăjitură şi o conservă de ceva neclar şi o cutie de lapte UHT şi trei ridichi şi două ouă, şi la un moment dat el simte o tristețe incomensurabilă, şi tristețea asta strigă *la ataaac* şi îi intră prin toate țesuturile, şi uite cum câştigă teren nesimțita şi e incredibil cum perversa asta de tristețe vrea să-şi facă cuib la pieptul lui, şi-acum se pregăteşte să înfigă steagul de conchistador în inima lui, şi chiar în clipa asta mă uit la fața lui de actor aproximativ celebru şi-l văd cum se scutură violent şi spune *acuma chiar că trebuie să plec* şi brusc tristețea se pomeneşte singură şi tristă şi abandonată undeva printr-o falangă prea puțin dureroasă de la degetul lui mic şi stă madam tristețe şi se uită la steagul ciuruit de gloanțele indiferenței şi nu-i vine să creadă ce efemeră îi poate fi existența şi zice *acum*

eram şi-acuma nu mai sunt, iar el râgâie scurt, ca să împuşte doi iepuri dintr-un foc. Un iepure tristețea. Un iepure nebuna. Ce ucigaş. Un ucigaş de iepuri.

Nebuna înțelege. Dar parcă tot nu vrea să înțeleagă. Şi nu vrea în ruptul capului să accepte. Aşa că el e nevoit să se prindă într-o horă absurdă. Un joc tâmpit. Hai să ne jucăm de-a hai să ne prefacem că suntem îndrăgostiți. Nebuna îi aține calea, iar el încearcă s-o dea uşor la o parte. Şi nu reuşeşte. Nebuna pare să înțeleagă lucrurile exact pe dos. Nebuna vrea să creadă că el se simte bine cu ea. Că o tachinează. Că ce-i mai place. Că hi hi hi. Şi e penibil. Îi pune mâna pe umăr şi o priveşte în ochi. *Gata. Trebuie să plec. Acum*. Zâmbetul nebunei piere brusc. Se dă la o parte, pentru ca el să poată trece. Iese pe uşă. Gata. A plecat. A scăpat. A fugit. E liber. Respiră. Poate să facă iar ce vrea şi poate să existe în lumea lui. Eu rămân lângă nebună şi mă strecor în memoria ei.

Văd zile şi văd nopți care trec, târând după ele mii de calendare uriaşe, cu peisaje de sezon.

Şi în fiecare zi şi în fiecare noapte, nebuna vrea ca el să ştie că ea există şi că e acolo. La îndemâna lui. La dispoziția lui. Mereu. La orice oră. Actorul găseşte câte patruzeci de mesaje în telefon. Mesaje lungi. De dragoste. Mesaje scurte. De renunțare şi la revedere. Unele sunt scrise în joacă. Ca şi cum expeditorul şi

recipientul ar fi doi vechi complici. Altele conțin urme de reproş. Doi vechi amanți care se ceartă încontinuu. Iar el acceptă joaca asta cu cea mai leneşă indiferență. Orgoliul lui e hrănit cu prisosință, iar altceva nu mai contează. E incapabil să înțeleagă ce grav delir a provocat în sufletul nebunei. Sunt zile în care nebuna îşi ia inima în dinți şi îl sună. Lung. Aşteaptă. Aşteaptă ca el să se hotărască să apese tasta verde. Iar el se uită la ecran şi vede cuvintele *nebuna calling*. Şi degetul lui mare nu ezită nici o clipă atunci când apasă tasta *silence*. Apoi îşi vede de alte lucruri. Numără bani. Deschide o carte. Aprinde o brichetă. Şi toate astea se întâmplă în timp ce nebunia nebunei devine nebunie adevărată. Şi vine ziua în care nebuna sună a mia oară. La propriu. Doar eu sunt cel care a avut răbdare să numere. A mia sonerie e mai specială. Parcă e mai lungă decât toate celelalte. Mai plină. Mai cu zvâc. Dar asta nu-i prea foloseşte la nimic nebunei, pentru că în cele din urmă soneria tace şi o voce caldă şi înregistrată anunță că ar fi bine ca ea să încerce mai târziu. Dar nebuna nu vrea să vorbească cu nişte voci de plastic. Nebuna ştie că la capătul undei din eter e un om făcut din carne. Aşa că sună iar şi iar şi iar. Şi iar. Şi iar. Azi şi acum, e hotărâtă să fie rea cu omul adorat. Necruțătoare. Ca o amazoană. Ca-n filmele cu amazoane rele şi necruțătoare. E hotărâtă să-i

reproşeze cerul şi pământul şi marea şi luna. Da. Mai ales luna. Pentru că ea e de vină. Luna.

Lună blestemată. Lună împuțită ce eşti. Porcărie de lună. Curvo. Lună curvă şi tâmpită.

Nebuna vorbeşte singură şi înjură şi o spumă de salivă s-a adunat în jurul gurii ei, şi soneria sună şi nebuna urlă şi brusc actorul de teatru şi film răspunde liniştit şi fără pic de emoție şi întreabă simplu *ce mai faci.* Unu. Doi. Trei. A înghețat. Înjurătura care îi stătea în gât a înghețat şi ea. Şi inima începe să-i bată cu putere, iar cuvântul care stătea să sară afară e tras cu furie înapoi în gâtul ei şi în mintea ei se face alb şi ninge lin, în timp ce sufletul i se zbate în piept ca să iasă afară şi se ciocneşte de gratiile coastelor. Şi vocea omului din lună conține o normalitate anormală atunci când spune iarăşi *ce mai faci.* Nebuna reuşeşte să îngaime *bine*. Silabele îi cad singure din gură. Una după alta. *Bi* şi *ne*. Fără ca ea să-şi fi mişcat buzele. Şi trece un minut. Sau poate două ore. Omul din lună îi spune lucruri pe care nebuna nu le mai aude, pentru că da, i s-au înfundat urechile, probabil că zboară cu avionul, iar pilotul a înnebunit şi face looping după looping. Acum nebuna râde, pentru că o întreagă lume îngropată a înviat. Nebuna râde ca un copil sărac care a primit deodată prea multe cadouri. Şi omul din lună îi vorbeşte în urechea înfun-

dată. E fericită. Deschide rând pe rând alte cutii şi-alte cutii, mereu alte cutii, mereu cutii cutii. Şi fiecare dintre ele e plină de cadouri şi fiecare dar e învelit în hârtie poleită şi scufundat în valuri de confetti şi munți de serpentine aurii şi-acum omul din lună îi spune că o să plece marți la mare. *Mergi în vacanță*, a întrebat nebuna, şi apoi s-a şi mirat că vocea nu i-a tremurat. Şi vocea cosmonautului spune *nu. Am o filmare şi trebuie să stau câteva zile acolo*. Iar gura nebunei o ia înaintea creierului ei atunci când scuipă repede cuvintele *o să merg şi eu la mare tot atunci, mă duc să-mi văd părinții*. Actorul-cosmonaut tace trei secunde. Apoi rosteşte *păi atunci poate ne-ntâlnim*. Nebuna înghite în sec şi vrea să urle. Vrea să-şi scoată fericirea afară din piept şi s-o arate lumii întregi. Face un efort supraomenesc şi reuşeşte să-şi reprime pornirea condamnabilă şi spune *da. Sigur că da*. Tot ce urmează sunt detalii. *Eu am să stau la hotelul cutare. Tu stai la ai tăi sau la hotel.* Şi bla bla bla şi bla bla bla etcetera etcetera. Iar când nebuna închide telefonul are impresia că a visat. Aşteaptă să apară cineva şi s-o ciupească. N-apare nimeni. N-o ciupeşte nimeni.

Şi apoi zilele încep să se târască. Şi zilele se târăsc greu şi târăsc după ele odgoane de vapor, de care stau legate paturi cu baldachin şi caleşti cu cai verzi pe pereți. Nebuna aşteaptă să se facă marți. Şi fiecare

gest al ei devine o mică religie numai de ea înțeleasă. Nebuna stă cu orele în fața oglinzii şi îşi analizează fiecare por. Îşi epilează trupul. Îşi face şi reface bagajul. Ar vrea să ia doar strictul necesar, dar asta e imposibil. Ştie că toate lucrurile trebuie să încapă în valiză. Hainele ei călătoresc de colo-colo, fără să părăsească garsoniera strâmtă. Intră în valiză şi apoi ies şi stau pe pat şi apoi intră iar şi iarăşi ies, şi de fiecare dată când hainele se pregătesc să intre din nou în valiză, nebuna le împătureşte cu grijă şi mâinile ei sunt curate, pentru că tocmai şi le-a spălat cu săpun lichid care conține şi puțină cremă hidratantă, şi fiecare haină miroase a balsam de rufe, pentru că aşa trebuie să fie, adică aşa şi nu altfel, şi nebuna îşi ia un rucsac mic în care încap toate aromele şi toate parfumurile şi toate săpunurile lichide şi solide şi toate mirodeniile care s-au inventat special pentru ea, ca să o țină curată şi frumoasă, ca să-l apropie de ea definitiv pe omul din lună, şi ea ştie că fiecare lucru pe care o să-l ia cu ea va avea un rol hotărâtor în cucerirea acestui om. Poate că, totuşi, omul lunii se va îndura într-un sfârşit. Poate că-i va da puțină dragoste. Nebuna nu vrea altceva decât ca bărbatul lunii s-o vadă din când în când şi să o ia în brațe. S-o alinte. Vrea să se simtă femeia lunii în brațele lui. Da. Asta vrea. Deja şi-a dedicat lui toată viața şi e pregătită.

E pregătită să suporte. Să suporte ceva ce alții nici măcar nu-şi pot imagina. Ar face orice pentru omul ăsta. Mâna ei apucă pieptănul cu dinții rari şi îl pune în valiză. Acum e sigură că aşteptarea ei n-a fost în van.

Trec zece ore, care trag după ele, cu încetinitorul, un ceas cu cuc.

E seară. Nebuna stă pe patul unei camere de hotel. Aşteaptă un telefon. Omul din lună i-a promis că o să sune. Acum nebuna simte că trebuie să facă pipi. Merge în baie şi se aşază pe closet. Telefonul e lângă ea. Pe jos. Pe gresie. Cuminte şi tăcut. Şi ledul ăla mic, care clipeşte intermitent, o anunță pe nebună că telefonul e funcțional. Că aşteaptă să preia semnale din satelit. Că e un prieten devotat. Că vrea să-i fie de folos.

Trec nişte ore mute, care târăsc după ele o căruță plină de minutare şi secundare. Iar telefonul funcțional rămâne mut.

E noapte. Nebuna simte că îi e foame. Şi zbang. Ecranul telefonului se luminează şi soneria face zgomote stridente, iar nebuna se repede la aparatul mic şi vede scris pe ecran *mama calling*. Vezi, omule. Exact astea sunt momentele interesante din viețile noastre ridicole. Momentele în care ajungem să ne înjurăm propria mamă. Nebuna se uită la ecranul telefonului şi nu răspunde. Apoi îi vine un gând sinistru. Omul

din lună ar putea suna chiar acum. Iar telefonul ei e ocupat. Şi atunci, el ar putea să renunțe. Şi asta ar fi îngrozitor. Nebuna apasă tare butonul *reject* de pe tastatură.

Apoi stă un minut, care aleargă repede pe lângă ea, împingând o cutie plină de sonerii de telefon.

Nu. Nu mai pot. Nu mai rezist.

Nu mai poate şi nu mai rezistă. Răbdarea ei s-a terminat. Pune mâna pe telefon şi îl sună pe omul din lună care, culmea, răspunde imediat şi-i spune *abia mâine ajung*, iar nebunei îi trec prin minte o mie de fraze absolut normale, de genul *şi pe mine nu puteai să mă suni, animalule, ca să-mi spui lucrul ăsta*, sau *şi eu cu ce-am greşit ca să trebuiască să stau ca proasta şi să te-aştept de pomană*, dar toate vorbele astea rămân nespuse şi rămân înghesuite undeva într-un colțişor al creierului ei, şi nebuna încearcă să mimeze indiferența, iar ăsta e cel mai interesant moment al conversației. Nebuna joacă teatru de amatori. Nebuna cască. *Ăăă. Mă culcasem şi m-a sunat o prietenă şi-am crezut că eşti tu. Scuze că te-am deranjat.* Şi apoi totul se întâmplă foarte repede şi piesa de teatru se termină înainte ca publicul să intre în sală. Omul din lună spune repede *OK, păi atunci hai că poate ne vedem mâine-seară, acuma trebuie să-nchid*. Şi tranc. Gata. Game over. Nebuna lasă celularul jos.

Pe pat. Stă. Simte durerea din stomac. E o durere mai puțin plăcută şi mult mai meschină decât fluturii ăia din stomac. Fluturii s-au transformat în molii. Durerea e concretă. Se cheamă foame. Sau chemarea stomacului.

Să caut ceva de mâncare.

Paşii ei sunt nesiguri pe holul hotelului. Coboară scările care duc spre recepție. Recepționerul se uită la ea ca la o turistă suedeză. Nu. Nu e nici turistă şi nici suedeză. N-a venit la mare în vacanță. N-a venit ca să-şi lase trupul biciuit de soare şi de alte clişee. Ea a venit cu treabă. A venit la tratament. Nebuna e bolnavă rău. La inimă. Şi boala ei e incurabilă. N-are de ales. Trebuie să meargă în locurile în care îşi poate găsi remediul. Remediul ăsta al ei se plimbă de colo-colo prin țara asta. Iar acum ea nu poate să facă altceva decât să spere că remediul o s-o viziteze. Să vină şi s-o ia în brațe. S-o remedieze. Cine ştie. Poate că inima ei se va îmblânzi puțin, după ce remediul i se va ridica încet de pe tot corpul. Poate că doar în acel moment nebuna va simți puțină linişte. Nebuna visează cu ochii deschişi la momentul ăsta magic. Visează că se poate întâmpla. Că poate deveni real. Aievea. Şi vede clar acest moment. Îşi simte gândurile calme, aşezându-se ordonat în sertarele minții ei. Ca jucăriile din camera unui copil care a plecat prima

oară în tabără. Jucării ridicate de mâini de adult. Jucării şterse de praf şi puse frumos în dulapuri. Nebuna vrea puțină linişte. Atât. Vrea să-şi vadă camera ei de copil, curată şi goală. Vrea ca o singură jucărie albă să rămână pe mocheta albă. O inimă de lemn. Lemn alb. O inimă atent sculptată. Şlefuită. Momentul în care toate dulapurile albe vor fi închise şi se vor confunda cu albul pereților. Momentul în care ea o să stea şi o să-şi admire inima de lemn.

Ce doriți, întreabă recepționerul. Nebuna ridică ochii de la tejgheaua nichelată. Coatele ei se sprijină pe metalul rece şi imediat tresar. Se îndepărtează. Nebuna vede în spatele recepționerului o vitrină. Prin geam, vede câteva săpunuri. Două creme de plajă. Un şampon. Un pachet de biscuiți. *Un pachet de biscuiți, vă rog.* Scoate o bancnotă din buzunarul de la pantaloni şi o pune pe tejgheaua rece. Fără să o mai atingă. Peste un minut, e înapoi în cameră. Mănâncă încet un biscuit şi stă lungită pe pat. Cu ochii în tavan.

Să nu uit să mă spăl pe dinți.

Închide ochii. Stomacul s-a mai liniştit. Durerea se topeşte ca fărâmele de biscuiți în sucul gastric.

Să nu uit să mă spăl pe dinți.

Pleoapele ei rămân închise.

Să nu uit să.

Nebuna ațipeşte. Apoi adoarme adânc. Visează că omul din lună bate la uşă şi în vis ea se trezeşte şi

coboară din patul de hotel şi merge la uşă, şi în timp ce o deschide se gândeşte *nu m-am spălat pe dinți*, şi uşa se trânteşte singură la loc de parcă ar fi fost suptă de un gigantic curent de aer, şi imediat bătăile în uşă se întețesc, şi nebuna începe să alerge prin camera hotelului şi să caute o ieşire sau o scară de incendiu sau o scăpare, pentru că trebuie să ajungă la omul din lună care bate în uşă foarte tare şi nu se mai opreşte şi bate încontinuu, şi pe sub uşă se văd flăcări şi o lumină puternică şi nebuna strigă *tu eşti* şi nimeni nu răspunde, dar bătăile în uşă se înmulțesc şi parcă zeci de pumni lovesc în uşa care se deformează hâd cu fiecare lovitură şi fiecare lovitură îi asurzeşte timpanele şi chipuri care strigă mut apar în lemnul uşii şi aşchii de vopsea încep să sară din bucățile de lemn ciobit şi nebuna aleargă iar prin cameră şi caută ceva caută orice caută un obiect cu care să dărâme uşa să spargă uşa să dizolve uşa, dar camera e goală şi pustie, şi nebuna ştie că trebuie neapărat să spargă uşa, altfel ceva îngrozitor se va întâmpla, dar în acelaşi timp o spaimă primară îi spune că dincolo de uşă e un om negru un om fără față un neom, şi acum nebuna se trage într-un colț al camerei şi fixează uşa care stă să crape şi nebuna se uită la miile de chipuri strâmbe care se întind spre ea urlând nimicul şi uşa explodează sărind din balamale, iar nebuna țipă şi țipătul ei se aude în tot hotelul în

clipa în care ea se trezeşte şi-şi simte trupul ud de transpirație, şi transpirația ei miroase a frică, şi prin pereți aude plânsul unui bebeluş trezit de țipătul ei neomenesc şi imediat ochii ei văd fereastra luminată şi mintea ei înțelege.

E dimineață.

Coboară din pat şi păşeşte cu atenție pe covor. Ca şi cum mii de cioburi ar amenința să iasă din covor şi să-i rănească tălpile. Merge în baie. Cabina de duş e mică şi claustrofobică. Arată ca un sicriu dintr-un film science-fiction de prin anii şaptezeci. Un sicriu vertical. De faraon cosmonaut. Nebuna intră în spațiul strâmt şi tot corpul ei se arcuieşte atunci când apa îl loveşte brutal. Începe să plângă încet. Abia acum învață să plângă. Lacrimile ei sărate se pierd în cascada de apă transparentă care o acoperă, şi plânsul ei devine din ce în ce mai puternic şi mai sonor şi mai eliberator şi peste un sfert de oră nebuna oboseşte. Lasă ploaia artificială să o lovească în continuare. Loviturile sunt deja mângâieri, iar ea a învățat să respire prin apa care îi inundă toată făptura.

Iese din baie şi merge încet prin cameră. Deschide o fereastră. Aude zgomotele fireşti ale zilei. Aude oameni care râd. Aude copii care țipă, jucându-se cu jucării de plajă. Vede marea. Vede cerul senin. Vede un maldăr de nori pufoşi. Imenşi. Cuminți. De treabă.

Zâmbeşte vag pentru câteva secunde atunci când simte o rază de soare pe obraz. O clipă de luciditate. Apoi o hotărâre.

Trebuie să ies de-aici. Altfel înnebunesc.

Peste câteva minute, iese din hotel, cu paşi nesiguri. A îmbrăcat un costum de baie şi şi-a acoperit trupul cu un prosop. Merge spre plajă. Ajunge la malul mării. Îşi scoate prosopul şi îl întinde pe nisip. Se lungeşte pe prosop şi nu se mai gândeşte la nimic. E calmă. Aude zgomotele pe care le fac toți cei din jur. Le ascultă. Le primeşte în ființa ei ca pe un balsam şi ca pe o salvare.

Ziua trece încet, târând după ea o clepsidră uriaşă, în care nisipul e ud.

Soarele apune, iar nebuna se întoarce în camera de hotel. Şi lumina din ochii ei nu se schimbă câtuşi de puțin atunci când ia telefonul în mână şi descoperă cele şapte apeluri ratate. Cinci dintre ele nu au importanță. Celelalte două sunt prețioase. A sunat-o. A sunat-o pe ea. Mâna lui a format numărul ei. Urechea lui a aşteptat ca vocea ei s-o umple. Gândurile i se învălmăşesc în minte, dar ochii ei continuă să lucească mat în lumina camerei. Nebuna joacă acum un rol, pe o scenă clădită doar în capul ei. Şi ea e singurul spectator din sala goală. Iar spectatorul o aplaudă frenetic. Nebuna se preface. Nebuna încearcă

să disimuleze tot ce e dor şi rău şi suflet rupt în mii de bucățele. Un zâmbet părelnic i se naşte pe față. E zâmbetul succesului palid, al victoriei nesigure. Spectatorul din sala goală continuă să aplaude până în clipa în care ea se uită fix la el şi strigă *gata*. Apoi apele ochilor ei devin tulburi. Şi printr-o pâclă fină, ea zăreşte ecranul telefonului, pe care stă scris numele lui. Degetul ei apasă încet butonul verde. O pauză. Aude soneria lungă. O pauză. Şi iar o sonerie. A treia sonerie e frântă chiar la jumătate. Se aud râsetele unor oameni fără griji. Iar ea aşteaptă să audă vocea lui. Dar vocea lui e doar o respirație care aşteaptă. *Alo?* spune nebuna. Şi conversația începe. Simplitatea cu care el vorbeşte are ceva magic. Din vocea lui se ridică o căldură care-i pătrunde ei prin ureche şi îi coboară între sâni şi-i mângâie plexul solar. Vocea creează un flux continuu de căldură. Nebuna simte că îi e bine şi că leşină în acelaşi timp. *O să vin mai pe seară*, spune vocea. *Cred că destul de târziu. Unde-ai zis că stai.* Nebuna îi dă detalii legate de hotel. De locul în care el o va găsi. În mintea ei încep să alerge calcule. Înțelege distanța fizică dintre ei doi şi mintea ei parcurge fiecare metru prin care el va trece în drumul lui spre ea. *Trebuie să-nchid*, spune grăbită vocea, iar ea aşteaptă calm să audă liniştea de după. O mică pauză. *A. La ce cameră stai.* Şi ea

răspunde *unu unu unu*. E o şaradă de la care nu s-a putut abține. *N-am auzit*, spune el. *O sută unsprezece*, spune ea foarte răspicat. Aproape țipat. Nu-i vina ei. E doar panica asta care a apărut de nicăieri. Teama că el ar putea să n-o găsească. Teama că telefonul lui ar putea să rămână cu bateria descărcată. Teama că el ar putea ajunge în altă cameră. În brațele altei femei. Teama că noaptea care vine ar putea să-i fie singurul prieten. Singurul duşman. Apoi el spune *bine* şi închide. Iar ea rămâne liniştită şi aşteaptă.

Aşteaptă numai un minut, care trece încet, uitându-se fix la ea.

Se ridică şi-şi dă jos toate hainele. Merge în baie. Oglinda îi arată o femeie goală care o priveşte cu teamă. Nebuna îşi plimbă privirea pe trupul gol al femeii din oglindă. Caută o imperfecțiune. Privirea ei studiază atent sânii identici. Şoldurile. Linia sexului umbrită de triunghiul mic de păr scurt şi fin. Fiecare amănunt e acolo unde îi e locul. Nebuna o priveşte drept în ochi pe femeia din oglindă, iar aceasta îi spune *trebuie să fii perfectă*. Şi imediat, nebuna păşeşte atent în cabina strâmtă de duş şi închide uşile circulare şi dă drumul la apă şi mâinile i se plimbă pe trup şi mângâie încet fiecare centimetru din pielea înfiorată, şi apa devine din ce în ce mai fierbinte. Capul nebunei intră sub jetul puternic şi părul ei ud îi acoperă toată fața. Stă

cu ochii închişi şi respiră cu gura deschisă. Mâinile ei se sprijină şi apasă în pereții care s-au strâns în jurul ei. Pentru câteva clipe, se simte liberă şi puternică. Apoi mâna ei dreaptă se mişcă scurt şi opreşte şuvoiul care-i loveşte corpul. Rămâne cu ochii închişi. Iese din cabina de duş şi apucă un prosop. Îşi şterge părul. Îşi şterge trupul. Pune prosopul într-o agățătoare pe jumătate ruginită, apoi mâinile ei deschid o cutie magică. Cutia în care stă cuminte o cremă binefă-cătoare. Şi trupul ei respiră în timp ce mâinile întind crema pe picioare şi pe brațe şi pe sâni şi peste tot. Femeia din oglindă se uită la nebună şi nebuna îi aruncă o privire scurtă înainte să iasă din baie. I s-a părut că femeia i-a făcut cu ochiul, dar lumina s-a stins prea repede, aşa că nu bagă mâna în foc. Face câțiva paşi şi se aşază cuminte pe pat. Se sprijină de tăblia patului şi îşi strânge picioarele, aducându-şi genunchii la gură.

Aşteaptă. Trec şiruri de minute, trăgând după ele sfori, de care stau legate secunde, cu brațele pline de flori uscate.

Fixează fereastra. Prin fereastră, vede un pom ale cărui frunze se zbat din când în când în bătaia vân-tului. Vede un nor pe cer. Cerul e senin. Acum cerul începe să se transforme. Se face portocaliu. Şi rugi-niu. Şi negru. Şi noaptea acoperă toată fereastra. Şi

tot ce e în spatele ferestrei dispare. Bucățica de peisaj dreptunghiular s-a topit, şi acum fereastra reflectă doar imaginea unei femei care stă pe un pat, cu genunchii la gură. Nebuna îşi mişcă mâna dreaptă şi o vede pe femeia din fereastră făcând şi ea la fel.

Orele trec, cărând în spate coşuri de răchită, pline de promisiuni, scrise pe bilețele Post-it.

Celularul e la locul lui. În mâna ei stângă. Ochii nebunei se mişcă de la fereastră spre ecranul celularului şi înapoi. Şi capul ei rămâne tot timpul nemişcat. Doar ochii îi circulă de colo până colo şi înapoi. Privesc un timp reflexia femeii de pe pat, apoi coboară iar spre telefonul mut.

O clipă de luciditate îşi face loc, cu greu, printre alte zeci de clipe, şi iese la iveală, purtând o pancartă mare, de carton.

Nebuna are o revelație. Rosteşte încet şi clar *eu sunt nebună*. Şi nici nu ştie câtă dreptate are. A spus-o la fel cum un copil spune *vreau înghețată*. Nebuna stă pe pat şi aşteaptă. Ascultă paşii celor care trec pe holul hotelului. Fiecare zgomot o face să tresară, pentru că fiecare zgomot poate fi un pas al lui. Al omului din lună. Al omului care aduce luna.

Trece un sfert de oră, cu degetele în dreptul buzelor. Nu se mai aude nici un zgomot. Nebuna se lungeşte pe pat şi ochii ei se închid încet.

M-am plictisit. Pe bune. E prea de artă filmul ăsta. Trebuie să salvez producția, altfel risc să rămân fără public în sală, exact la jumătatea poveştii. Trebuie să schimb decorul şi să dinamizez acțiunea. Aşa că o să o las baltă pe nebuna asta şi o să văd ce face masculul Alfa şi Omega. Poate că s-a hotărât să nu mai vină la întâlnire. Iar în cazul ăsta, trebuie să fiu şi eu informat, doar n-o să stau toată noaptea s-o admir pe nebuna asta în timp ce-şi taie venele cu SIM-ul de la celular. *Unde eşti, băi, om din lună.* Omul din lună, my ass. Ia să vedem. Ies tiptil din memoria nebunei şi zbor ca Superman, în zilele lui bune. Îl caut pe Moonwalker. O să-l găsesc şi în gaură de şarpe veninos. Ia uite-l. Iese dintr-un hotel de patru stele. Se suie în maşină. A închis portiera şi nici nu şi-a dat seama că m-am instalat şi eu, pe locul mortului. Auzi, locul mortului. Ce expresie tâmpită. *Să-mi pun centura, sex-simbolule?* Nu mă aude. Sau se preface că nu mă aude. Îşi duce mâna la buzunar şi aude fâşâitul plasticului care înveleşte ermetic un prezervativ. *Bravo, megastarule. Îmi place de tine, eşti prudent. Hai că ştiu ce e-n capul tău. Vrei să fii sigur că ziua de azi e doar o zi oarecare şi nicidecum începutul unei frumoase prietenii, aşa e?* Mă aprobă fără să-mi dea nici o atenție, pentru că scoate pătrățelul de plastic din buzunar şi îl priveşte atent. Vede scris *exp 01-12-2014*.

Mâna se închide protector şi bagă pătrăţelul în buzunar. Porneşte maşina şi conduce atent pe câteva străduțe. Apoi intră pe şosea. Mă uit pe GPS şi văd că avem de mers cam douăzeci de kilometri. Conduce atent. Vitezometrul nu sare de şaizeci de kilometri la oră. Un biciclist fără far sau un bețiv pot apărea de oriunde. Când nu te aştepți. Dă drumul la CD-player. Massive Attack îşi adună repede instrumentele de pe jos şi continuă *Unfinished sympathy*, exact din locul în care s-au oprit ultima oară. *E mişto asta. Bravo. Mai ales pentru condus noaptea.* La ieşirea din oraş, felinarele dispar ca şi cum le-ar fi furat cineva. Poate că le-a furat cineva. Singurele lumini care arată unde-i stânga şi care-i dreapta sunt cele ale farurilor maşinii. Unde-i luna. Nicăieri. Pădure în dreapta, pădure în stânga. *Auzi, băi, Gagarin, unde-i mă, luna? Cine-a furat-o mă, în noaptea asta? Ar trebui să ştii, că doar eşti om din lună.* Nu cred că mă aude. Pot să spun orice, e chiar reconfortant, e o schimbare binevenită, m-a băgat în depresie nebuna aia. Cred că asta e greşeala mea, empatizez prea tare cu personajele mele.

Şoseaua e pustie. Apasă faza lungă şi farurile sapă un jet lung de lumină în întunericul total. Conduce încet şi ochii lui urmăresc atent linia albă din centrul şoselei. În oglinda retrovizoare apar alte faruri. Şi farurile astea se apropie cu viteză crescândă.

Un şmecher.

Instinctiv, mişcă volanul un centimetru mai spre dreapta. Farurile din oglindă se măresc şi se apropie ameninţător. Un bolid trece pe lângă noi, iar Gagarin modifică puterea farurilor şi trece la faza scurtă. Bolidul luminează tunelul de pomi prin care trece, apoi se pierde în depărtare. Vruuum. Dispare după o curbă, la vreun kilometru distanţă. Capătul şoselei e iar invizibil. Gagarin continuă să se târască fără să-şi piardă calmul. Şi gândul lui îi consolează lipsa de curaj.

Mai bine-ajung puţin mai târziu. Dar ajung în viaţă.

Trece un minut, alergând pe lângă maşină, cu o reclamă luminoasă pe cap.

Monotonia peisajului începe să se confunde cu monotonia melodiei din boxe. Gagarin apasă acceleraţia fără să-şi dea seama. Se uită la vitezometru. Acul s-a suit la *80 km/h*. Piciorul i se relaxează uşor şi acul coboară la *60 km/h*. Şi iar mă plictisesc. *Auzi, Gagarin, tu vezi, mă, că nu ţi-am pus nici un nume în romanul ăsta? Te oftici? Pe bune, uite, eu fac mişto de tine în toate felurile, şi tu rămâi cool ca un sfinx. Eşti sonat la cap sau ce? Cum îţi place mai mult să-ţi zic? Actorul sau Omul din lună? Ca să ştiu cum să merg mai departe. Sau Pescarul? Îţi place, mă, Pescarul? Mm? Dai la peşte?* Nimic. Nici o tresărire. Nu i se mişcă nici un muşchi pe faţa aia fotogenică. Probabil

că se crede într-un film. *Aha, deci nu vorbeşti cu mine. Bine, Gagarin, lasă că vezi tu imediat. O să vezi tu ce pot eu să fac. Mare personaj de roman mi-am mai găsit şi eu. Un căcăcios care conduce ca o femeie speriată de bombe.*

Mai trec câteva minute care ne depăşesc, trăgând după ele o platformă uriaşă, pe care stă un melc supradimensionat.

Mda. Parcă stăm pe loc, băi om din lună ce eşti.

Gagarin se uită la drum. Brusc, câteva cuvinte îi cad din gură. *Nu-mi place să conduc noaptea.* Mă uit la el şi aştept să mai spună ceva. Tace.

Ştiu, frate. Dar e boring, ca să zic aşa. Hai să te scot din amorțeala asta. Fii atent acuma.

Brusc, alte faruri apar în spatele nostru. Gagarin se uită în oglinda retrovizoare. Apoi se uită la drumul din față. Apoi iar în oglindă. Îi aud materia cenuşie cum face crrr crrr crrr. Mintea lui calculează rapid. Aproximează viteza cu care se deplasează vitezomanul din spate.

Are cam o sută la oră.

Lumina farurilor creşte. Acum vitezomanul îl depăşeşte, iar el apasă brusc accelerația şi acul de pe bord tresaltă ca trezit din somn. 70. 80. 90. 100. Intră rapid în ritmul vitezomanului, care goneşte la cincizeci de metri în fața noastră şi ne deschide drumul.

Aşa, frate, aşa. Ia uite ce bărbat accelerat. Aşa te vreau.

Şi-a recăpătat siguranța de sine. I s-a ridicat puțin şi bărbia aia perfectă. Îi văd protuberanța. Acum nu mai orbecăie în necunoscut. Are un sclav, care îi luminează calea cu lămpaşul. Acul vitezometrului a ajuns la *120 km/h* şi el se simte din ce în ce mai sigur pe comenzile maşinii.

Şaizeci înmulțit cu doi egal o sută douăzeci, asta înseamnă că merg de două ori mai repede.

Patru kilometri de întuneric trec foarte repede acum, iar el vede câinele, dar nu apucă să ducă informația la creier şi creierul lui nu apucă să înțeleagă *câine*, pentru că în următoarea jumătate de fracțiune de secundă, câinele se izbeşte de maşina în viteză care îl spulberă. Creierul țipă ceva spre piciorul drept, care se mută imediat de pe accelerație pe frână, şi cauciucurile scrâşnesc şi acul vitezometrului cade lin de la *120 km/h* la *60 km/h*, iar mâinile încep să-i tremure pe volan, şi creierul lui spune *au au au au au au au*, şi deocamdată nu e în stare să materializeze un gând mai amplu, încetineşte progresiv şi ajunge să ruleze stins cu douăzeci de kilometri la oră, şi mâinile lui strâng tare volanul ca şi cum ar vrea să-l rupă şi-şi simte mâinile dureroase pentru că inima le loveşte mereu cu încă un val de sânge şi vede asfaltul

din fața maşinii şi asfaltul aleargă foarte încet şi încontinuu spre maşină şi asfaltul dispare încontinuu sub botul maşinii, care rulează acum apatică, pentru că vitezometrul arată *10 km/h*, şi ochii lui văd curgerea fluidă a asfaltului, dar pe retina lui e fixată o singură imagine, care e cea a trupului zdrobit al câinelui care semăna cu o vulpe.

Da. Semăna cu o vulpe.

În jumătatea aia de fracțiune de secundă, ochii lui au reuşit să înțeleagă forma şi culoarea câinelui, iar imaginea câinelui devine mai puternică şi mai clară cu fiecare secundă care trece, şi asfaltul se transformă într-o cascadă lină şi monotonă care curge constant şi ajunge să devină doar fundalul unui stop-cadru, al cărui personaj principal e câinele. Sau vulpea.

Era vulpe sau era câine.

Ca şi cum ar conta pentru cineva. Vede sufletul câinelui zburând calm pe lângă maşină şi automat apasă butonul care închide geamul. I s-a făcut frig. Ciudat. E încă vară. N-ar trebui să-i fie frig la douăzeci de grade. Dar eu îi văd pielea de pe mână, pe care sute de puncte mici i-au apărut din senin. Asfaltul se luminează mai tare sub lumina felinarelor care au apărut de nicăieri. Aici le-or fi pus hoții ăia la loc. Vede indicatorul care îi spune că trebuie să vireze la stânga dacă vrea să ajungă între coapsele nebunei. Dar nu

mai vrea nimic în clipa asta. Vrea doar să nu-şi mai simtă inima bătând să-i spargă pieptul. Vrea doar să-şi poată folosi mâinile, fără ca ele să tremure neîncetat. Un indicator îi arată că ar trebui să ruleze cu cinci kilometri la oră, iar el se uită la vitezometru şi-şi dă seama că respectă întocmai legea scrisă pe tăblița rotundă. Pe dreapta, apar literele de neon care anunță numele hotelului. În stânga literelor sunt trei stele de neon. În dreapta literelor sunt încă trei stele de neon. *Ia uite. Şase stele. Le-am mai văzut eu pe undeva, mai devreme. Te-ai scos, bătrâne. Probabil că ăştia-ți fac masaj cu miere şi cu ciocolată.* Nu m-a auzit. E tot în lumea lui, acolo. În lumea celor cu mâini tremurânde. Intră în parcarea hotelului şi opreşte motorul maşinii. Ascultă liniştea. Deschide portiera şi iar ascultă liniştea. Noua linişte e puțin bruiată de activitatea nocturnă a câtorva mii de gâze, nepăsătoare în fața morții recente a câinelui. Parcarea e aproape pustie. Cred că e un lucru normal la sfârşit de sezon. Coboară din maşină şi trânteşte portiera. Apasă butonul de pe cheie şi aude zgomotul care anunță că toate portierele maşinii sunt blocate. He he. M-a închis înăuntru. Credea că poate să scape de mine. *Aici sunt, moşule. Am şperaclu cu toate combinațiile, puiule.* Merge spre hotel. Se face că nu mă aude. Mă țin după el. *Ia să văd şi eu, neamule, un hotel de şase stele.*

Pereții parterului sunt de sticlă. Omul care a coborât din lună observă holul mare al hotelului. Recepționerul stă tolănit pe o canapea şi se uită la fotbaliştii care aleargă pe ecranul televizorului agățat pe perete. Recepționerul nu e singur. Trei bărbați tineri şi graşi stau pe canapeaua şi pe fotoliile din hol şi privesc spre acelaşi ecran şi spre aceiaşi fotbalişti în culori. Toți cei patru bărbați comentează mişcările fotbaliştilor şi nu-l văd pe omul care se opreşte la un metru de uşa de sticlă. Îşi scoate celularul şi apelează numărul nebunei. Nebuna răspunde imediat. *La ce etaj ai zis*, întreabă omul, împingând cu degetele în abțibildul lipit de uşa de sticlă. Pe abțibild scrie *push*. *La unu*, spune nebuna, sugrumată de emoție. Apoi înghite în sec şi îngaimă *ai venit. Eşti aici.* Iar omul mormăie *da. Deschide uşa că urc acuma.* Simte cum privirile curioase ale celor patru microbişti îl scanează de sus până jos. Şi-a acoperit urechea stângă cu mâna care ține celularul. Ştie că cei patru bărbați nu-i pot vedea clar fața. N-au cum să-i desluşească fizionomia. Aşa că nici unul dintre ei n-o să spună *bă. Io l-am văzut pă ăsta într-o revistă. Ieri.* E doar un turist anonim. E nimeni cu acte. A trecut prea repede prin hol. Recepționerul nici n-a avut timp să-şi dea seama că ar fi fost îndreptățit să-l întrebe unde merge. Ba nu. Ar fi avut chiar obligația să facă asta. Dar turistul anonim a dispărut

deja pe scări. Recepționerul îşi întoarce iarăşi ochii spre ecran, şi prin ochii lui trece o umbră de dezamăgire. Ca şi cum şi-ar înțelege propria poziție şi mediocritate în lumea înconjurătoare. Apoi umbra asta dispare, în timp ce ochii recepționerului văd cu încetinitorul reluarea unei faze spectaculoase, filmată în high definition. Iar eu trec pe lângă el şi-i spun *ai încercat să te remarci. E bine. Bravo ție. Îmi pare rău. Dar nu eşti decât un figurant.* Mă uit şi la ceilalți trei burtoşi. *Iar voi sunteți chiar invizibili. Ruşine. Puteați să ieşiți puțin în față, dar ați pierdut momentul. Hai. Go back to your lousy little life.* Toți patru se holbează la mine ca la maşini străine. Probabil că nici unul dintre ei nu ştie engleză. N-am timp să-i învăț, fiindcă am totuşi nişte protagonişti în plină desfăşurare a acțiunii.

O zbughesc pe scări. Sunt treizeci de trepte. Dar eu le urc dintr-un salt şi îl ajung din urmă pe turistul meu căzut din lună. Nebuna stă în pragul uşii deschise. Cred că e foarte aproape de infarct. Turistul-cosmonaut merge hotărât spre uşă şi intră în apartament, în timp ce nebuna se retrage uşor. Apoi nebuna îmi închide uşa în nas şi o încuie. Mă fac mic-mic ca o monedă de un cent şi subțire ca o foiță de țigară şi intru pe gaura cheii. Turistul a redevenit actor. Vede patul şi se trânteşte pe el. Îşi freacă ochii. Fruntea.

Nasul. Apoi mâinile lui se relaxează încet şi el rămâne nemişcat, privind drept înainte. Nu vede obiectele din cameră. Se uită prin ele. Rosteşte încet şi clar *am omorât un câine*. Nebuna a rămas în picioare şi tot ce poate gândi e *a venit şi e aici*. Acum aude cu întârziere şi procesează cuvintele *am omorât un câine*, iar mintea ei nu le găseşte sensul. Cuvintele astea nu au vreun rost în decorul ăsta şi în momentul ăsta. Cuvintele astea sunt din alt film. Nebuna vrea să înțeleagă şi nu poate. Rămâne nemişcată lângă tocul uşii care dă spre hol. Actorul din lună priveşte drept în fața lui, iar ochii lui se uită nicăieri, în timp ce nebuna şi-l imaginează omorând în bătaie un câine mic şi neputincios. Cu pumnii şi cu picioarele. Câinele e tare neajutorat. Un chihuahua sau ceva prin zona asta de bibelou de pus pe mileu. Câinele nici nu se mai vede, pentru că el l-a zdrobit, l-a făcut una cu pământul. Iar nebuna nu înțelege de ce el a trebuit să-l omoare. Nu înțelege dacă în spatele cuvintelor lui există vreun mesaj ascuns. Poate că există.

M-am îndrăgostit de un bărbat care omoară câini. Poate că o să-mi ceară să omor şi eu câini. Poate că asta îi place lui. Poate că asta e fantezia lui ascunsă. Iese noaptea pe străzi şi omoară câini. Poate că o să îmi ceară să-l ajut atunci când omoară câini. Am s-o fac. Am să fac orice îmi cere.

Actorul ucigaş întoarce privirea peste umăr şi se uită lung la nebună. Pare că de-abia acum o descoperă.

Erai şi tu aici. Cine-oi mai fi şi tu.

Nebuna nu poate să scoată nici un sunet. Ştie că, dacă o să înceapă o frază, o să se bâlbâie şi n-o s-o poată duce la capăt.

Brațele ucigaşului de câini pe trupul meu.

Câteva secunde trec repede prin cameră, ştergându-şi mâinile de sânge.

Omul din lună care a omorât un câine se lasă încet pe spate. Închide ochii.

Nu ştiu de ce sunt aici. Nu ştiu de ce trebuie să mă culc cu femeia asta. Nu ştiu de ce am vrut asta. Nu cred că am nevoie acum de asta.

Gândul se clonează şi revine obsedant în alte şi alte forme, şi el simte şi ştie că femeia speriată care a rămas în hol se uită la el. Îşi ține ochii închişi, dar ştie că femeia e chiar acolo şi ştie că femeia stă exact în poziția în care el o simte şi o ştie, pentru că mutenia ei vorbeşte de la sine şi îi trădează teama care i-a înstăpânit ființa. Nebuna e foarte derutată. Nu mai înțelege ce vrea de la ea omul ăsta din lună. Omul ăsta care omoară câini pe pământ. Omul ăsta pe care-l iubeşte cu o patimă de negăsit în romanele uitate în tren sau în telenovelele uitate în secunda în care începe publicitatea. Nu mai ştie nici măcar ce vrea ea de la omul ăsta.

Vreau să plece. Şi vreau să mă gândesc la el aşa cum îl ştiu eu, aşa cum mi-l ştiu doar eu şi aşa cum îl vreau eu să fie.

Nu ştie dacă să intre sau nu în dormitorul în care ucigaşul de câini stă întins pe pat. Bărbatul ăsta tocmai a ucis un câine. Poate fi o amenințare pentru viața ei. Apoi în mintea ei apare un gând pur. Un gând care sună cristalin. Ca o cutiuță muzicală din camera unui băiețel de cinci ani. Din aia care cântă la infinit *Für Elise*, dacă ai răbdare să-i întorci arcul la infinit.

La ce bun viața asta, dacă nu-i dai voie ucigaşului de câini să te îmbrățişeze şi să-ți frământe trupul cu mâinile lui pătate de sânge proaspăt.

Intră în dormitor şi se aşază timid lângă bărbatul care stă cu o mână lungită pe lângă corp, în timp ce cu cealaltă îşi masează fruntea. Vede cum pieptul bărbatului se ridică şi se coboară uşor. Îi simte respirația. Are un gând negru.

Cuțit.

Da. Un cuțit ar putea schimba asta. Un cuțit ar putea schimba tot. Un cuțit înfipt în sternul bărbatului ar anula monotonia ritmului respirației lui. Iar bărbatul ucigaş de câini întinde brusc spre ea mâna inertă şi spune scurt *hai încoace*. Cuțitul se dizolvă într-un minuscul foc de artificii. Nebuna ezită doar câteva clipe. Apoi se cuibăreşte la pieptul ucigaşului din lună,

a cărui mână dreaptă o îmbrățişează protector. Mâna stângă nu vrea să participe la actul de tandrețe. Mâna stângă rămâne pe fruntea bărbatului şi-i masează în continuare cele câteva riduri orizontale. Iar mâna dreaptă începe să mângâie uşor umărul nebunei. Mângâierea conține o detaşare perfectă. Gestul e aproape mecanic. Robotic. Porii nebunei se înfioară şi mintea ei nu-şi poate explica forța care o subjugă, în ciuda faptului că ea înțelege că mâna o mângâie mecanic robotic, iar fiorul îi zguduie subtil toată ființa, şi carnea ei răspunde prezent în mii de locuri ascunse, şi toate locurile trimit săgeți scurte care converg şi se întâlnesc în centrul plexului solar, iar de acolo coboară lin spre vaginul ei care se umezeşte brusc şi spre anusul ei care devine inflamat şi dureros şi nebuna nu mai gândeşte nimic în timp ce capul ei se lasă într-o parte şi buzele ei caută gura bărbatului ucigaş de câini. Bărbatul simte răsuflarea nebunei aproape de bărbia lui şi imediat capul lui se înalță şi evită contactul intim, în timp ce împinge trupul femeii spre în jos, reuşind astfel să o facă mai mică în ochii lui şi în ochii ei. Nebuna ar vrea să riposteze, dar gândurile ei nu mai sunt gânduri acum. Gândurile ei sunt doar lavă fierbinte care-i curge printre picioare. Mintea ei păstrează totuşi o fărâmă de luciditate, care o ajută să înțeleagă mesajul evident. Aşa că nebuna nu mai

comentează gestul bărbatului în nici un fel şi se supune. Mâna ei găseşte repede sexul deja tare al ucigaşului de câini şi mâna ei începe să mângâie sexul care palpită şi care vrea să rupă țesătura pantalonilor de in. Omul din lună uită câinele. Uită toate întrebările fără răspuns la care ar trebui să răspundă. Nu se mai simte ucigaş de câini, pentru că acum nu mai există nici un câine pe planetă. Simte cum sexul lui o domină pe femeia de lângă el şi brusc, femeia asta nu mai e inutilă ca până mai adineauri şi brusc, femeia asta capătă o logică şi o întrebuințare şi mâna lui stângă pleacă de la frunte şi coboară spre buzunarul de la spate al pantalonilor. Mâna stângă scoate prezervativul pătrat, în timp ce mâna lui dreaptă se desprinde brutal de gâtul femeii şi cele două mâini se întâlnesc şi-şi unesc forțele ca să rupă împreună ambalajul protector, şi mâna dreaptă scoate bucata de plastic alunecos, şi mâna stângă aruncă ambalajul inutil, şi mâna dreaptă ține prezervativul între două degete, în timp ce toate celelalte opt degete se luptă cu pantalonii de in şi reuşesc să-i îndepărteze, şi apoi tot trupul lui se mişcă şi îşi modifică poziția, iar plasticul protector îşi găseşte locul potrivit. Apoi mâinile apucă trupul nebunei şi îl întorc fără menajamente pe burtă. Nebuna nu poate să riposteze. E doar o păpuşă fără putere în mâinile unui ucigaş de câini.

Mâinile se luptă cu fusta scurtă şi apoi rup chiloţii simbolici. Mâna dreaptă îşi întoarce căuşul palmei spre cer, şi din cer cad zece mililitri de salivă. Pe care mâna îi prinde cu dexteritate. Apoi mâna se apropie şi umezeşte redundant sexul deja ud al nebunei. Mâna stângă apare complice. Ambele mâini deschid larg fesele nebunei, în timp ce sexul bărbatului care ucide fără milă câini intră brusc şi total în vaginul cald. Iar apoi fiecare rămâne cu gândurile lui. Sau ce-a mai rămas din ele. Gândurile sunt acum mii de minuscule şocuri electrice care provoacă tot atâtea scurtcircuite în cele două creiere care le gândesc.

Trec câteva minute, care-şi acoperă ochii cu mâinile, discret.

Bărbatul care a ucis un câine sau mai mulţi se încordează şi geme, în timp ce femeia cea nebună urlă mut un singur gând imaterial şi deloc concret şi atât de neclar, încât nici măcar ea nu e în stare să apuce gândul ăsta şi să-l privească drept în faţă.

A căzut peste mine. Răsuflarea lui pe ceafa mea. Greutatea trupului lui pe spatele meu. Sunt a ta. Respiră. Respiră. Respiră. Unu doi trei patru unu doi trei patru nouă zece unşpe doişpe. Unde sunt. Sunt aici. E aici.

Greutatea dispare brusc, pentru că bărbatul s-a ridicat. Nebuna respiră în continuare, în timp ce stă

cu ochii închişi şi aude zgomotul apei care curge în baie. Încearcă să prelungească clipa asta, care trece în ralanti, ținând în mâini o inimă roşie, de cauciuc, învelită într-un prezervativ folosit.

El e acolo. În baie. La doar câțiva metri de mine.

Nebuna vrea să transforme clipa asta în altceva. Vrea s-o prefacă în ore şi zile şi ani şi sute de ani, în care să nu se întâmple nimic, în afară de tot ce se întâmplă chiar acum. Atât de simplu şi atât de banal. Secundele astea repetate la infinit. Într-o buclă temporală fără ieşire. Ea stă pe burtă în penumbra unei camere străine. El e în baie şi trupul lui e stropit de apă caldă şi curată. Şi totul curge la infinit.

Asta e tot ce vreau. Asta e tot ce cer. Nimic mai mult. Nu-mi mai trebuie altceva.

Călătoria în altă dimensiune se întrerupe. Bărbatul iese din baie şi începe să-şi caute hainele. Timpul se comprimă. Acum e deja îmbrăcat. Stă sprijinit de tocul uşii dormitorului şi o priveşte. Nebuna se întoarce şi-l priveşte şi vede că nu are ce vedea, pentru că fața bărbatului e complet neagră. Lumina din hol e în spatele lui şi întunericul din dormitor îi ascunde trăsăturile. Iar nebuna nu trebuie să-i vadă fața ca să ştie ce gândeşte. Bărbatul ucigaş de câini e la urma urmei doar un actor. Iar actorii sunt, prin natura meseriei lor, atât de expresivi. Limbajul trupului bărbatului e

atât de coerent. Felul în care umărul lui sprijină tocul uşii emană atâta plictiseală, atâta răceală. Poate că cea mai evidentă e oboseala. Nebuna renunță să mai analizeze silueta fără chip care o priveşte şi se dă jos din pat. Pare docilă. Trece cu ochii în pământ pe lângă bărbatul care cu siguranță repetă vreun rol de personaj misterios, din moment ce fixează în continuare patul gol şi nu spune nimic, şi în timp ce trece pe lângă el, nebuna spune *vin imediat*, şi în timp ce intră în baie şi dă drumul la duş, cele două cuvinte capătă ecou, şi nebuna se aude de o sută de ori spunând *vin imediat vin imediat vin imediat*, şi printre zeci de litri de apă care curg pe trupul ei prin sita deasă a duşului, cuvintele se aud clar din nou şi din nou şi din nou, iar omul care a ucis un câine stă în continuare sprijinit de tocul uşii şi aude şi el în acelaşi ecou exact aceleaşi cuvinte, iar cuvintele se repetă din nou şi din nou şi din nou, şi brusc, omul îşi schimbă poziția şi mâna lui dreaptă intră în buzunarul drept de la pantaloni şi degetele lui simt metalul rece al cheii de la maşină.

Pleacă.

Rămâne nemişcat, hipnotizat de gândul eliberator.

Trec zece secunde şi fiecare dintre ele ține în mână un mănunchi de dinamită, cu fitilul aprins.

Omul care a trimis un câine în lună se mişcă şi acționează ca un automat, în timp ce-şi dă seama ce e pe

cale să facă şi în timp ce-şi dă seama că n-a mai făcut niciodată aşa ceva. Apa din baie se aude curgând şi *vin imediat* a murit şi *pleacă* a preluat şefia, şi ochii lui caută rapid prin cameră vreun obiect care îi aparține şi care nu trebuie să fie uitat în camera asta de hotel, şi apoi el trece cu paşi moi pe lângă uşa băii în care ecoul surd şi mut al gândului femeii spune *vin imediat vin imediat vin imediat*, şi gândul lui repetă *pleacă pleacă pleacă*, în timp ce deschide uşa şi iese din cameră şi o închide fără zgomot şi coboară scările şi trece pe lângă bărbații de la recepție care nici nu-l mai bagă în seamă şi apasă butonul care deschide portierele maşinii şi pune cheia în contact şi pune schimbătorul de viteze în marşarier şi face câteva manevre precise şi apoi demarează fără grabă. Mâna lui se întinde şi apasă butonul *on/off* al CD-playerului, iar liniştea nopții e curmată de Massive Attack, care cântă aceeaşi melodie îndeajuns de obsedantă ca să concureze cu *pleacă pleacă pleacă*, şi imediat un gând sec şi fără ecou îi spune *am plecat*, şi apoi tot ce rămâne e lumina farurilor şi o linişte interioară crescândă şi un sentiment de bine şi de pace totală.

Ştie. Ştie că exact acum nebuna iese din baie. O vede pe nebună înțelegând că el nu mai e acolo. Mirosul pielii lui e peste tot în camera aia prăpădită şi el o vede pe nebună înțelegând că mirosul omului a

rămas, dar omul ia-l de unde nu-i, dar continuă să conducă liniştit şi totul e ciudat de normal în momentul ăsta şi totul e paradoxal de normal, având în vedere nebunia care dă în clocot în camera de hotel părăsită acum cinci minute, iar eu n-am nici un chef să asist la criza asta, cu toate că aşa ar trebui, poate că ar trebui să stau la un centimetru de fața nebunei şi să-i observ ochii, să văd ce culoare are nebunia, să văd ce culori are, să-i văd curcubeul. Nu. Prefer să mă tolănesc pe locul mortului, lângă Gagarin, şi să ascult Massive Attack.

Ascultă zgomotele distante ale nopții şi-şi dă seama că singurul zgomot pregnant şi imediat e motorul maşinii lui. Degeaba aşteaptă ca o forță nebănuită să se dezlănțuie fără milă. Simte şi ştie ce cataclism a provocat chiar acum câteva minute, iar toată liniştea asta e foarte suspectă şi contrazice ironic dezastrul pe care l-a lăsat în urma lui. Are impresia că nebuna o să se transforme într-o creatură monstruoasă şi o să vină după el cu o falcă în cer şi una în pământ, dar ştie că lucrul ăsta n-o să se întâmple, pentru că lucrurile astea se întâmplă numai în filme şi ştie că nebuna n-are nici o şansă să se transforme în Godzilla aia din *Cloverfield*, dar cu toate astea nu-şi poate reprima senzația de anticipare a unui lucru incredibil de mare şi de rău şi de răzbunător, care chiar în clipa

asta îşi adună forțele şi se umflă peste măsură şi se ia după el.

Dar nu se întâmplă absolut nimic. De mult n-a mai văzut o noapte atât de calmă. Doar telefonul lui bâzâie scurt, atunci când primeşte un mesaj scris. Şi încă unul. Şi încă unul. Şi în sfârşit telefonul sună, în timp ce el încetineşte de la *40 km/h* la *20 km/h* şi apoi la *5 km/h*, pentru că în dreptul farurilor a apărut o formă incertă care zace în mijlocul şoselei. Exact pe linia continuă. Ştie foarte bine ce e acolo, ce e forma asta. Casc şi eu ochii. Vrea să-şi ferească privirea, dar eu îl trag de mânecă. *Bă. Uită-te puțin. Fii atent ce ciorbă mişto ai făcut. Ciorbă de câine. Yummy.* Maşina pluteşte. *2 km/h.* Câinele e chiar zdrobit. E varză. O dâră de sânge s-a întins pe câțiva metri. Nu e vulpe. E un câine care seamănă cu o vulpe. Pardon. Era. E un fost câine, care semăna perfect cu orice vulpe încă în viață. Telefonul, setat pe modul discret, zumzăie intermitent. Şoseaua e pustie. Parcă am fi într-un film din ăla postapocaliptic.

Aş putea să opresc. Aş putea să am curajul să mă uit la ce-am făcut.

Deja distanța s-a micşorat considerabil. Mai sunt doar câțiva metri. Încă vreo cinci sau patru. *Hai mă, Gagarin, mă. Hai mă, personajule fără nume. Opreşte puțin. Hai să vedem chisălița asta, care-i opera ta de*

ucigaş în serie. Apasă un buton de pe cotiera portierei şi imediat geamul începe să se ridice. Creierul i-a amintit, într-o fracţiune de secundă, că mirosul de hoit l-ar putea face să vomite. Gata. A trecut. Crima a rămas în spate. Acum şoseaua e din nou curată şi nici o denivelare nu-i mai accidentează monotonia. Iar telefonul a tăcut.

Trece un minut şi ne depăşeşte în fugă, gâfâind cu limba scoasă.

Telefonul bâzâie scurt. Gagarin pune repede mâna pe el, apoi apasă şi ţine apăsat butonul care îl închide definitiv.

Mai trece un minut, care se opreşte puţin la geamul maşinii, se uită la noi şi îşi loveşte de câteva ori obrazul, cu degetul arătător.

Brusc, omul din maşină încearcă o senzaţie acută de claustrofobie.

N-am aer.

Mâna lui pleacă spre butonul salvator şi geamul portierei coboară lin făcând zzzzzzzzz, şi acum se aude doar zgomotul motorului, plus vreo câţiva greieri care nu tac niciodată noaptea în anotimpul ăsta.

Să ajung odată mai repede. Să dorm. Să stau.

Piciorul lui se tot ridică de pe pedala de acceleraţie. Maşina merge încet. Prea încet. Pe o şosea dreaptă şi pustie. *M-am prins de ce faci asta, şmechere. Ca să avem timp să reacţionăm, moşule. În caz că ies*

brusc din pădure vreo două mii de câini, deghizați în vulpi. O procesiune a câinilor loviți de dambla. Poate joacă şi ei vreo ruletă rusească. N-ai de unde să ştii. Băăi câine. Ia aleargă tu până vizavi. Ia să vedem dacă ai coaie. Numai că mai întâi te legăm la ochi şi-ți băgăm dopuri în urechi. Şi tu traversezi în goană când ai tu chef. Hai să vedem care-i mai şmecher pe tarlaua asta. Mă ascultă destul de absent, aşa că nu-mi mai bat gura de pomană. S-a iscat un vânt, de nicăieri. Şi vântul ăsta pompează o undă de energie în trupul lui obosit. Apasă pedala accelerației puțin mai tare. Ajunge la *60 km/h* şi păstrează viteza asta. *Parcă ai fi rupt din regulamentele alea de circulație.* Se strâmbă.

Nu merg mai repede de-atât.

Mă strâmb şi eu la el. *Faci cum vrei. Eu am tot timpul din lume. Şi nu mi-e somn deloc.* Se uită la drum şi conduce. Fața nebunei, în plină criză de isterie, începe să alerge printre straturile de materie cenuşie din creierul lui. Imagini scurte şi precise, care se suprapun peste linia continuă de pe asfaltul şoselei. Nebuna îşi frânge mâinile. Nebuna plânge încet. Nebuna stă nemişcată şi ochii ei sunt mari şi uimiți. Nebuna se sinucide cu o andrea (îşi face harachiri). Ochii nebunei caută prin camera pustie un om din lună. Care nu mai e acolo. Nici luna nu mai e acolo. Nimic nu mai e acolo. Nebuna stă sprijinită de un perete. Căzută. Nebuna îşi smulge părul din cap. Nebuna

îşi zgârie fața cu unghiile. Nebuna moare şi rămâne nemişcată. În mintea lui, se naşte un gând bun. Şi gândul spune *întoarce-te. Întoarce-te şi spune-i că ai plecat să iei o sticlă cu apă. Sau ceva. Orice.*

Marş de-aici. Mai am două minute şi parchez în fața hotelului în care stau şi merg la mine în cameră şi mă întind pe pat şi mă culc şi dorm şi gata, nu te mai aud. Şi nu vreau să te mai aud.

Iar gândul bun spune *tu nu faci aşa ceva. N-ai fost tu chiar de treabă cu nici o femeie şi le cam ameţeşti pe toate şi-ți cam place să faci asta. Dar aşa ceva n-ai făcut până acum. Şi femeia asta chiar nu merita un asemenea tratament.*

Ți-am zis să taci. Uite hotelul, bă. Doar n-ai înnebunit complet. Cum să mă-ntorc acuma. Adică să mai pierd încă juma de oră din viața mea ca să mă-ntorc să ce. Să ce. S-o consolez pe una care mă lasă rece. Să consolez ce. Un obiect sexual de unică folosință. O femeie care n-a reuşit să-mi provoace mai mult de o semierecție amărâtă. De ce. Şi la ce bun. Eventual să mai lovesc alt câine pe şosea. Să împrăştii creierii tuturor câinilor de pe planeta asta, ca să-nțelegi tu, gând idiot, că nu merită şi că seara asta a fost compromisă din start.

Şi gândul bun nu mai insistă. Nu din mândrie. Doar din lipsă acută de argumente solide. Gata. A ajuns.

Cosmonautul-hingher opreşte motorul şi coboară din maşină. Vântul s-a întețit. Se uită la mare. O mare foarte agitată. Pe care nici n-o poate vedea. Doar o aude. Mijeşte ochii şi reuşeşte să vadă crâmpeie de spumă alburie pe crestele valurilor. Iar crestele valurilor sunt foarte sus. La înălțimea unor zgârie-nori.

Valurile astea n-or să ajungă până la camera în care stau eu. Până la patul meu. Până la mine dormind.

Îşi întoarce fața de la mare şi merge spre hotel. Eu mai rămân o clipă, ca să respir puțin aer curat. *O să ies din memoria ta, acum. Eşti mai seducător decât mi-aş fi închipuit, Gagarin. Noapte bună. Ai putea să-mi spui şi tu noapte bună, măcar din politețe. Şi ştii bine că eu n-am să dorm, fiindcă trebuie să duc la capăt o poveste. Povestea ta.* Mă uit la el, îl văd cum urcă scările hotelului. Nu ştiu dacă mă mai aude. *Hei. Gagarin. Vezi că e ultima oară că-ți spun aşa. Bă. O să-ți fie dor de mine. Ai să vezi.* Ridică mâna şi mă salută scurt, fără să-şi mai întoarcă fața spre mine. Apoi intră în hotel şi dispare.

Mă uit la ceas. Douăsprezece fără cinci.

Stau pe un fotoliu, în casa actorului profesionist, cosmonaut hipnotic, om din lună, pescar de sirene şi ucigaş de câini. Iar el ține în mână un scenariu idiot. A adormit pe canapea, acum un sfert de oră. Are capul lăsat pe spate, iar protuberanța lui se uită spre tavan.

Sforăie uşor.

Mă ridic. Merg până la lampa cu picior, care stă lângă canapea. Mă aplec încet şi suflu spre becul incandescent. Filamentul subțire se rupe, iar camera rămâne în întuneric.

Miezul nopții.

Camera e goală. Pereții albi o fac să arate ca o chilie. Singurul obiect care estompează ecoul sunetelor e un pat mare, învelit în cearşafuri albe. Sophia stă pe pat. Doarme. Stau la câțiva centimetri de pat. Aştept ca prin somnul ei să treacă ceva. O nălucă. Ceva care să-i schimbe ritmul respirației şi să-i agite trupul. Aştept. Trag cu ochiul la clepsidra de pe masa mea de scris. Mă uit la nisipul fin care curge încet. Sophia nu există. E doar o plăsmuire a imaginației mele. O privesc din nou. Plăsmuirea mea e atât de reală. Atât de perfectă. Pentru câteva clipe, mi se taie răsuflarea. E doar o reacție de pură emoție estetică. Aş putea chiar acum să mă strecor în pat, lângă ea. Să-i simt căldura trupului. S-o am toată. Să fie a mea. Aş putea să-i fac lucruri care s-o schimbe complet.

Năluca trece prin somnul ei şi Sophia se mişcă încet şi se întoarce cu spatele la mine. S-a dezvelit. Neglijeul o acoperă cu zgârcenie.

Stau în picioare, lângă Sophia cea culcată în aşternutul curat şi moale. Mă uit la spatele ei perfect. Privirea mea coboară spre fundul ei. *Amforă.* E singurul cuvânt care îmi vine în minte. Nimic altceva nu îl poate descrie mai bine.

Trec câteva secunde şi fiecare dintre ele e legată la ochi cu o eşarfă de mătase neagră.

Uşa camerei se deschide fără zgomot. Îmi ridic privirea. Mă uit la Cavanosa, care a intrat în cameră. Se apropie de pat. Respirația lui umple încăperea. Vocile care îl însoțesc pretutindeni şoptesc, în surdină. Dar mai e ceva. E un miros aparte, pe care întreaga lui făptură îl exală. Hainele lui sunt neîndoielnic prea curate pentru ca eu să cad în capcană şi să cred că ele sunt sursa mirosului nedefinit. Camera se micşorează brusc. Cavanosa s-a oprit lângă mine. Îşi priveşte soția. Vocile tac definitiv pentru o secundă. Cavanosa se apleacă şi întinde mâna dreaptă. Trage cu grijă cearşaful peste trupul Sophiei. Apoi se retrage încet spre uşă. Îl urmăresc cu privirea. Sunt gata să îl prind dacă alunecă. N-o să-l las să cadă. Povestea nu e gata. Povestea trebuie spusă, iar Cavanosa e un personaj important. Un personaj-cheie. Un personaj declanşator. Am nevoie de el întreg. Încă. În ciuda vocilor care rup încontinuu bucăți microscopice din el. Îl urmez în timp ce el intră în camera de alături.

Îl privesc cum se aşază pe un pat identic cu cel în care doarme Sophia. Lumina veiozei nu-l avantajează. Îi adânceşte ridurile de pe frunte. Un timp, mă uit doar la fruntea lui. Nu-i pot vedea ochii. Ochii lui sunt ațintiți spre podea. Două găuri negre, care se uită la un punct imaginar de pe podeaua din lemn masiv. Aş putea să-i vorbesc, chiar acum. Aş putea să-i vorbesc şi să-l fac să mă audă. Dar nu scot nici un sunet. Stau şi îl privesc. Atât. Aş putea să-i spun tot felul de lucruri. Aş putea să-i spun *bătrâne. Tu chiar nu eşti deloc recunoscător pentru că un om ca mine îşi pierde vremea stând să se uite la tine. Am şi eu viața mea. Există oameni care se bucură să mă vadă. Există oameni care mă mângâie pe cap, oameni care vor să ştie că mi-e bine, oameni cărora le pasă dacă mor sau trăiesc. Şi uite. Uite ce fac. Îmi pierd nopțile ca să stau cu tine. Ca să scriu povestea asta, care e şi a ta.* Nu spun nimic, îl privesc în continuare. Cavanosa se întinde pe patul moale şi îşi trage cu greutate picioarele obosite. Acum, eu sunt în avantaj. Punctul de pe podea s-a mutat în tavan. Pot să-i văd ochii. Ochii lui Cavanosa sunt două monede ruginite. Şi pe fiecare monedă e desenată o luminiță rece, ca de led. Pleoapele lui se închid încet, iar vocile se aud din ce în ce mai stins. Îi pot vedea fiecare zbârcitură şi fiecare vinişoară de pe pleoape.

Trece un minut, îmbrăcat în halat de medic şi cu un stetoscop de platină la gât.

Cavanosa ațipeşte şi alunecă în somn. Mă apropii de pat şi întind o mână spre fruntea bărbatului care doarme. Mâna mea rămâne suspendată la un centimetru de fruntea brăzdată. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi, câțiva curenți electrici se formează şi circulă rapid între mâna mea şi fruntea oferită fără teamă. Închid ochii. Ochii mei devin ochii lui Cavanosa. Cavanosa cel care pluteşte între două lumi. Am ochii lui Cavanosa, care doarme. Iar somnul lui tulbure devine adânc şi trupul lui se ridică fără efort şi pluteşte prin cameră, în timp ce ochii lui văd şi înțeleg lucrurile. Cavanosa se vede dormind în pat şi îl vede pe omul care stă în genunchi lângă el. Vede cum omul îşi ține mâna dreaptă la câțiva milimetri de fruntea lui.

Brusc, decorul se schimbă. Cavanosa e acum prizonier între patru ziduri de cărămidă. Zidurile se strâng încet spre el. Cavanosa înțelege că zidurile îl vor strivi în foarte scurtă vreme. Simte că în spatele lui e cineva. Se întoarce şi vede un bărbat tânăr şi atletic. Gol până la brâu. Fața bărbatului e scăldată într-o penumbră groasă. Cavanosa îşi mijeşte ochii. Încearcă să pătrundă întunericul cu ei. Zadarnic. Capul bărbatului e doar la doi metri de fața lui, dar rămâne doar o pată

neagră. Cavanosa simte cum o ură fără seamăn se naşte în pieptul lui. Şi toată ura asta e concentrată pe bărbatul tânăr, care îl priveşte. Nu-i poate vedea decât lucirea ochilor, care îl fixează insistent. Zidurile avansează spre Cavanosa. Lent şi constant. Ca şi cum zidurile ar aluneca pe o magmă clocotitoare. Bărbatul fără față pare indiferent. De parcă zidul din spatele lui nu l-ar putea atinge. Mâna mea ezită deasupra frunții lui Cavanosa. Degetele mele tremură uşor. Zidurile se surpă şi cad. Cavanosa şi bărbatul fără față se privesc în continuare. Ura din pieptul lui Cavanosa se măreşte. Cavanosa nu înțelege de ce simte atâta ură. Devine conştient că volumul trupului său se modifică. Cavanosa creşte şi se înalță. Acum se uită de sus la bărbatul al cărui cap a devenit un punct negru.

Ştiu cine eşti. Ştiu totul despre tine. Aş putea să te strivesc. Chiar acum.

Gândurile i se evaporă. Pluteşte. Simte o nepăsare universală. Vede pigmeul care a rămas departe, undeva jos. Şi tot ce se întâmplă mai departe e un spectacol la care Cavanosa asistă mut şi rece şi nici o umbră de mirare nu trece prin ființa lui imaginară. Cavanosa simte pentru o clipă că totul nu e decât o închipuire. Dar apoi, mirajul puterii lui din acest coşmar îl orbeşte şi îl face să se simtă de neatins în fața a tot şi a toate, şi singurul sentiment prezent şi real

e cel care îi spune că omul ăsta mic şi neajutorat şi fără cap şi fără minte în cap trebuie să moară, trebuie să fie pedepsit. Cavanosa îşi simte pleoapele gigantice care îi adăpostesc ochii. Pleoapele lui clipesc în ralanti şi decorul se schimbă.

E noapte şi doar lucirea lunii luminează un oraş pustiu, postapocaliptic. Cavanosa îşi sprijină degetele enorme de acoperişurile unor clădiri înalte, părăsite. Se uită la străzile murdare ale oraşului în ruine. Descoperă o maşină neagră, cu toate geamurile fumurii. Maşina stă neclintită în timp ce motorul ei ambalează puternic. Vruuum vruuum vruuumm. Şi Cavanosa înțelege că ce urmează să se întâmple e un spectacol jucat doar pentru el. El, spectator absent. Spectator măreț şi indiferent. Omul fără față e şi el acolo. Stă nemişcat, la o sută de metri de maşina neclintită. Aude scrâşnetul roților, puse brusc în mişcare. Maşina țâşneşte ca propulsată dintr-un tun. Omul nu gândeşte nimic, pentru că totul în el e suspendat. Sângele i s-a oprit în vene. Creierul lui țipă ceva spre picioarele lui surde, în timp ce maşina se apropie cu o sută de kilometri la oră.

Să nu uităm că totul e doar un coşmar. Nu ştiu dacă în realitate o maşină atât de performantă poate exista. O maşină care să ajungă de la zero la o sută de kilometri la oră, într-o singură secundă.

Omul ar putea fugi în stânga sau în dreapta sau oriunde. Dar nu face altceva decât să aştepte impactul final. Şoferul nevăzut apasă frâna brusc şi până la podea. Scrâşnetul roţilor strepezeşte instantaneu dinţii omului fără faţă. Şi dinţii lui scrâşnesc prin somn, iar el nu înţelege că doarme şi că are un coşmar. Pe canapeaua pe care a adormit, omul are o faţă, iar eu i-o pot vedea, pot să îi văd până şi protuberanţa din zona gâtului, cu toate că omul s-a lăsat pe o parte, scenariul idiot din mâna lui a căzut pe podea, şi acum doarme adânc, în timp ce ochii lui sunt mult prea treji. Maşina s-a oprit la un milimetru de genunchii lui. Iar el stă fix, ca o statuie. Cu mâinile pe lângă corp. Totul e complet încremenit. Doar Cavanosa pluteşte peste tot ce există. Imens ca un continent şi uşor ca o boare. Motorul maşinii nu scoate nici măcar un zumzet slab.

E clar. O astfel de maşină nu poate exista decât într-un vis. Dar visul pare atât de real, încât mă întreb cine ar putea beneficia de asemenea tehnologii avansate. Extraterestre. Mâna mea tremură uşor deasupra frunţii lui Cavanosa, în timp ce mă gândesc la un *product placement* onest pentru cartea mea. Un *product integration*. Aş putea să le spun celor de la Nissan că scriu un roman, care va avea succes la nivel mondial. Un succes fără precedent. Poate că or să mă creadă. Poate că o să fac asta şi poate că ei or să

înghită momeala. Dar, s-ar putea să nu le convină felul în care Nissanul lor apare în povestea asta, plină de oameni bântuiți de coşmaruri. Un director de marketing, foarte arogant, o să-şi ridice o singură sprânceană. Sus. Foarte sus. Mai sus de frunte. Sprânceana lui se va arcui într-un fel cu totul neobişnuit. În mod sigur, eu o să am senzația că sprânceana aia a plecat de pe fața lui. Un capăt al sprâncenei o să-i călătorească până într-unul dintre golfurile cheliei. Iar directorul de marketing o să fie foarte sigur de efectul scontat şi foarte stăpân pe efectul special de sprânceană pe care-l deține. O să se mişte puțin în scaunul lui din piele veritabilă şi o să mă întrebe arogant *cum adică. Adică o maşină a morții care poartă emblema Nissan.* Aici va urma o pauză scurtă şi apoi gura de sub sprânceana călătoare o să adauge *hm. Nu prea cred.* Iar eu spun, chiar acum, exact acelaşi lucru. Hm. Nu prea cred că motorul unui Nissan poate fi atât de silențios. Aşa că de-aia maşina asta n-are nici o siglă. Nici un logo. Nici o emblemă. Cum vrei tu să-i zici. Părerea mea e că motorul maşinii s-a calat. Motorul a murit complet atunci când şoferul a pus frâna aia îngrozitoare. Da. E mai bine aşa. Oricum e mult mai plauzibil.

Şi iată, stimați telespectatori. Iată-i pe cei doi oponenți. În colțul roşu, Maşina Morții (care în nici un caz

nu e un Nissan). În colțul albastru, Omul Fără Față. Sau, poate omul din lună. Sau amantul latin, faimos ucigaş de câini. Sau cum vreți dumneavoastră să îi spuneți, pentru că, oricum, ştiți foarte bine despre cine este vorba în această transmisiune în direct, de la fața locului, din însăşi esența unor coşmaruri care se ciocnesc între ele.

Se privesc. Se măsoară. Față în față. Maşina şi Omul. Omul pare să fie paralizat. Încă nu ştim cine e în maşină. Dar vom afla curând. Vom dezvălui imediat nişte lucruri uimitoare, incredibile, senzaționale şi pur fantastice. Şi mai ales, total neadevărate. Deocamdată, vrem doar să vă mai ținem puțin cu sufletul la gură. Aşa că, orice-ați face, nu schimbați canalul.

Duelul psihologic durează. La fel ca în filmele alea vechi ale lui Sergio Leone. Adică urmează o pauză lungă. Cam de un minut. (Un minut, care trece purtând pe brațele lui musculoase două majorete zâmbitoare.) Nu uitați, transmitem *live* din însăşi miezul unui coşmar. Un vis de noapte. O închipuire. Acolo, timpul are alte margini. Un minut îşi dilată secundele şi ceasurile lui Dali sunt atârnate pe toți pereții. Ați mai văzut asta prin filmele cu Leonardo di Caprio, pline de invențiile lui Leonardo da Vinci, upgradate. Dar aici lucrurile stau altfel. Aici totul e pură improvizație. Happening. Actorii n-au avut parte de nici o

repetiție. Scenariul acestui film se scrie în timp ce actorii joacă. În timp ce actorii îşi trăiesc rolurile cu adevărat, în realitatea unui coşmar. Asta e provocarea. În cazul de față, Othello are voie să o omoare pe Desdemona. Ba chiar e încurajat să facă asta. Pentru că reprezentația e unică. Premiera e de fapt ultimul spectacol.

Stau cu mâna gata să atingă fruntea transpirată a lui Cavanosa. Văd vena care palpită pe fruntea lui, în timp ce omul fără chip stă încremenit, în fața unui Nissan cu îmbunătățiri.

Acțiune.

Portiera din dreapta-spate a maşinii se deschide. Un fel de mogâldeață se rostogoleşte din maşină, pe caldarâm. Mogâldeața iese din coconul în care stă învelită, apoi se desfăşoară ca un covor. Pe verticală. O creatură foarte elastică, fără îndoială. Se transformă. Acum nu mai e o mogâldeață. Statura ei a atins dimensiuni nebănuite. E un monstru în toată regula. Un monstru, cu pielea verde şi cu zeci de brațe. Mă aplec spre expertul în Special FX şi îi zâmbesc. *Ai făcut treabă bună, frate.* Celelalte portiere se deschid pe rând şi scuipă nişte gândaci imenşi cu formă de oameni. Iar Cavanosa e acum un nor, care zâmbeşte cald, în timp ce pocitaniile chemate de el intră în scenă. Apare un gigant cu ceafă de porc mistreț şi trei

ochi. Apoi, un pitic mustăcios, cu câte opt degete la fiecare mână. Piticul ține în mâna dreaptă o imensă monedă de argint, pe care o rostogoleşte încontinuu de pe un deget pe altul, cu o mişcare precisă. Mişcarea asta pare să aibă loc independent de voința lui. Indiferența celorlalte părți ale meschinului său trup creează iluzia că mâna cu moneda se mişcă singură. Mâna pare să fie animată de o viață şi de o voință proprie. Iar moneda se rostogoleşte fluid peste degetele lui. *Uită-te în stânga*, spune norul. Omul fără față întoarce capul şi vede un om cu bot de lup. Contrastul cu ochii lui blânzi e nimicitor. Mâinile îi sunt acoperite de păr negru şi aspru, iar gesturile lui sunt elegante. Parcă ar fi un *maître d'hotel*, cu o ținută necorespunzătoare. Lupul uman ține în mâna stângă un pistol supradimensionat. Iar țeava nesfârşită a pistolului ținteşte spre inima omului fără față. *Uită-te în spate*, spune calm norul. Se întoarce. Vede un om complet dezbrăcat. Torsul lui e musculos şi definit. Brațele lui stau să pocnească sub tensiunea muşchilor. Acest om are tot trupul acoperit de solzi de şarpe. Iar pielea lui translucidă trimite încontinuu irizări de caleidoscop spre ochii celui care îl priveşte. Un om-cameleon. Un om care îşi schimbă culoarea pielii, chiar sub ochii celui care îndrăzneşte să îl privească. Solzii par să circule neîncetat pe deasupra muşchilor lui. Un trafic

intens ghidează canale întregi de solzi cu culoarea incertă şi schimbătoare. Omul-cameleon îşi dă capul pe spate, ca şi cum l-ar enerva o durere cervicală. Apoi rămâne nemişcat, în timp ce solzii curg fluent pe trupul lui. Iar norul zâmbeşte larg.

Omul fără față nu se uită la cerul pământiu. Doar eu văd zâmbetul de pe fața lui Cavanosa, în timp ce mâna mea ajunge la un milimetru de pielea aproape transparentă a frunții lui. Omul fără față rămâne nemişcat. Toate creaturile imaginate de Cavanosa îl privesc cu atenție. Mogâldeața-uriaş avansează până la câțiva centimetri de el. Omul fără față vrea să spună ceva. Ar vrea să-i spună norului *trezeşte-mă*. Ştie că există un nor care îl vede. Deschide gura şi încearcă să rostească cele câteva cuvinte, dar din gura lui nu iese nimic. Aerul din plămâni se chinuie să-i împingă vorbele afară din gură, dar nici un sunet nu răzbate. Creatura îl atinge. A fost o simplă atingere. Dar foarte precisă. Mâna dreaptă a creaturii s-a aşezat pe umărul lui stâng. Iar acum, degetele creaturii îi strâng umărul ca o cange. Frica devine o durere fizică. Creatura nu-şi schimbă nicidecum expresia imperturbabilă, în timp ce cangea strânge umărul omului din ce în ce mai tare, în milimetri dureroşi, iar omul îngenunchează pe asfaltul străzii şi ochii i se umplu brusc de lacrimi, şi o lacrimă îi alunecă pe coada ochiului şi curge drept

pe perna pe care, dormind, îşi ține capul. Reuşeşte să vorbească. Vorbeşte în vis.

Iartă-mă.

Norul se încruntă brusc şi rage. Brusc, omul fără față simte că e uşor ca un fulg. Toate personajele cumplite dispar şi trupul omului zboară acum în sus. Spre norul care urlă.

Iartă-mă.

Îşi aude ecoul propriei sale voci, iar cele două cuvinte se repetă din ce în ce mai dilatat, cu încetinitorul. Vorbele i se rostogolesc din nou şi din nou printre gândurile calme şi puține care îi fac sinapsele să tresară în răstimpuri. Nu încearcă să le înțeleagă şi să le dea sens. Le fredonează iar şi iar.

Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă.

Până când cuvintele se golesc complet de înțeles şi din ele rămâne doar o melodie fără cântec. Un refren minimalist, care se naşte şi funcționează şi poate exista doar prin repetiția obsesivă a aceloraşi vorbe goale de orice conținut. Se joacă puțin cu refrenul de-abia învățat. Mintea lui repetă fraza scurtă, o recompune de fiecare dată. Silabele se rostogolesc ca nişte bolovani care cad în ralanti. Dar bolovanii ăştia sunt mai uşori decât aerul. Ei cad plutind şi nu distrug nimic în calea lor. Cad într-o prăpastie fără fund. Bolovani uşori ca fulgii dintr-o pernă. Pernă de pus capul jos. Pernă pentru dormit cu capul pe ea.

Pernă pe care stau acum cu capul.

Cuvintele se formează din nou şi din nou, şi sensul lor se pierde într-o ceață moale. Şi însăşi ceața din care sunt făcute cuvintele astea e doar un alt cuvânt, inutil şi fără putere. Nu simte vreo amețeală. Se miră pentru o fracțiune de secundă. Apoi continuă să fredoneze melodia cuvintelor auzite acum oare cât timp. Oare cât o fi trecut de când vocea lui le-a rostit. Acum pluteşte. Norul nu mai e nicăieri. Uită. Totul. Deodată. Tot ce există nu mai are sens. Cuvintele *iartă-mă* nu au existat niciodată. Ele s-au topit din memoria lui, în mai puțin timp decât îi ia unei gărgărițe să-şi deschidă aripile. Apoi e linişte totală şi neant. Dar asta nu durează. E doar un moment înşelător. Creierul se trezeşte imediat din amorțeala blândă a uitării de sine şi de tot şi creierul devine activ într-o clipită şi strigă zeci de ordine pe o mie de voci mute şi adună informații cu o mie de mâini fără degete, şi mâinile astea sunt nişte cleşti flexibili care se întind şi îşi fac loc printre țesuturi moi, străbătute de mici descărcări electrice şi scormonesc prin retina pe care se aşază încă un detaliu şi încă un detaliu şi încă un detaliu.

Vede un om. În fața lui. Un om bătrân. Un om prin a cărui frunte transparentă se zăresc vene pulsânde. Bătrânul îl priveşte şi prin ochii lui alunecă ape verzi şi gri şi albastre, şi nici una dintre culorile astea nu

rămâne fixată pe iris, pentru că apele aleargă fără oprire, şi albul ochiului se transformă în roşul sângelui închegat, iar omul se prăbuşeşte în caleidoscopul în perpetuă mişcare şi apoi închide ochii şi vede prin întunericul de sub pleoape o mare de microorganisme, care îi aleargă pe retină. Alunecă încet într-un abis vertical, cu pereți concreți. Ca şi cum ar cădea într-un puț fără fund. Pereții sunt brăzdați de liane contorsionate care alcătuiesc un amalgam de brațe subțiri. Căderea e lină. Iar viteza trupului în cădere rămâne constantă, un timp. Trupul lui stă pe pat şi e scuturat de spasme scurte şi violente. Viteza căderii scade, din ce în ce mai mult. Deschide ochii, vede că trupul lui pluteşte. Acum e mai uşor decât aerul. Şi toate lianele de pe pereți s-au transformat în tentacule luminoase. Lumina lor creşte şi descreşte lin, în nuanțe gălbui care se schimbă încet în verde-crud. Şi fiecare tentacul are o viață proprie. Şi fiecare tentacul arborează un milion de cili vibratili care se unduiesc, parcă mişcați de ape. Se uită în sus şi vede o lună cât o portocală la un miliard de kilometri distanță. Mâna lui ar putea să se întindă şi să apuce portocala. Şi mâna lui se întinde spre luna-portocală, care coboară spre el şi acceptă să fie apucată de un simplu muritor. Şi degetele lui simt coaja lunii. Dar acest lucru durează doar cât clipirea unui ochi de vrabie. Apoi totul

îngheață. Buricele degetelor lui stau la un milimetru de porii deschişi ai portocalei, care le-a primit amprenta. La fel cum mâna mea e gata să atingă fruntea lui Cavanosa.

Căderea reîncepe. Brusc. Brutal. Un turbion îi contorsionează trupul şi îl face să se agite în toate direcțiile. Închide ochii şi şi-i ține strâns închişi, pentru că instinctul îi spune că retina i se va dezlipi şi-i va fugi de pe globii oculari. Cade cu capul înainte şi toată fața lui e doar o mască schimonosită şi gura lui se deschide şi urletul lui iese afară mut, pentru că aerul rece ca gheața îi inundă toate orificiile, şi prin mintea lui trece ca un glonț cuvântul *sinuzită*, dar urletul continuă să-i bubuie în piept, iar căderea e mult prea lungă ca să-i mai poată supraviețui.

Sunt deja mort.

Trupul lui loveşte o apă adâncă şi fără fund. Impactul i-a încetinit brusc cursa. Acum coboară în inerție, se scufundă. E muribund şi vede cum fundul apei se apropie încet de el şi apoi atinge uşor nisipul fin cu pieptul. Nasul lui simte mângâierea unor alge.

Acum o să respir. Acum o să respir şi o să mor.

Îşi ține respirația. Pe tâmplele lui apare relieful venelor prin care sângele a înnebunit. Se ridică în genunchi şi se sprijină cu pumnul drept în nisip, în timp ce mâna lui stângă se bălăbăne încetinit prin apă şi

un milion de bule îi ies din gură. Trage puternic aerul în plămâni şi simte cum toată apa din toate oceanele îi inundă fiinţa, şi ţiuitul din urechi îşi măreşte volumul şi ţiuitul e acum un muget asurzitor şi apoi totul se opreşte şi sunetul dispare brusc.

Are ochii larg deschişi. Ochii lui privesc fără să vadă. Apoi, chipul blând al nebunei apare în faţa ochilor lui ficşi. Nebuna îl îmbrăţişează strâns. Rămâne inert în braţele ei, în timp ce nebuna îi şopteşte în ureche.

Nu e decât un coşmar şi acum o să te trezeşti şi o să fii bine şi n-o să mă laşi singură în lumea aia stupidă şi concretă şi o să mă laşi să te visez în continuare şi o să fii în continuare blestemul vieţii mele.

Lacrimile nebunei sunt sărate.

Mâna mea atinge fruntea lui Cavanosa. Norul se risipeşte brusc. Omul întors din lună simte gustul lacrimilor nebunei şi deschide ochii. Cavanosa începe să tuşească asurzitor, iar eu îmi sprijin podul palmei de fruntea lui translucidă şi mă ridic, mă îndepărtez de pat şi ies din cameră.

Unu noaptea.

Vede umbra dulapului pe tavan. Umbra se mişcă încet, se lungeşte de la stânga spre dreapta. Ştie că e treaz de-a binelea şi că a avut un coşmar. Dar lumina farurilor maşinii, care tocmai a trecut pe stradă şi care a făcut umbra dulapului să circule de colo-colo, e insuficientă pentru a-l face să uite coşmarul pe care l-a trăit atât de intens. De obicei, e altfel. De obicei, uită orice vis în clipa în care zăreşte o dâră de lumină. Dar acum, coşmarul nu vrea să se risipească. Coşmarul stă încă lipit de pielea lui udă şi se hrăneşte în continuare din frica lui. Iar el ştie că e un om în toată firea. Nu e un băiețel căruia îi e frică de întuneric. Dar acum se simte ca un băiețel căruia îi e frică de întuneric. Pentru că acum, întunericul ascunde demoni pe care nu i-a cunoscut încă. Iar demonii sunt atât de aproape. Ştie că tot ce trebuie să facă e să aprindă lumina. Să întindă mâna şi să aprindă lumina. Asta-i tot. Şi cu toate astea, mâna lui refuză să se mişte.

Ar vrea să asculte comanda pe care i-a dat-o creierul. Dar nu poate. Mâna a rămas la jumătatea drumului dintre corpul lui şi întrerupătorul lămpii de lângă canapea. Mâna stă, paralizată.

Parcă lăsasem lumina aprinsă. Probabil că s-a ars becul. Dacă mă mişc încă un milimetru, coşmarul ăsta o să muşte din mine.

Coşmarul e un monstru care respiră greu. Un monstru pe care îl simte chiar aici, aproape, în camera întunecoasă. Lumina farurilor maşinii a dispărut de mult. Îşi aude propria respirație, amplificată de bătăile inimii, care îi pulsează în urechi şi îi trimite valuri de adrenalină în tot corpul. Respiră cu gura deschisă. Gâfâie. Mai mult ca sigur că dihania care îl pândeşte acum din întuneric simte cum frica iese prin toți porii lui.

Sunt om în toată firea. Mai rămâne doar să fac pipi pe mine şi-atunci tacâmul e complet.

Asta a fost o încercare de a fi cool. Nu i-a reuşit. Dulapul emite un scârțâit minuscul şi inima lui începe să bată de două ori mai repede.

Nu pot să cred. Nu pot să cred. Sunt un imbecil. Sunt un om în toată firea. Sunt un om în toată firea, care se comportă ca un copil de cinci ani.

Trec câteva minute, care țin la subsuori DVD-uri cu filme horror.

Mâna lui a rămas țeapănă, în aer, într-un stop-cadru de film prost. Şi el ştie că filmul ăsta e chiar foarte

prost. Ştie că filmul ăsta e chiar viața lui, acum. Şi ştie că exact scena asta e foarte nereuşită. Secvența asta n-avea ce să caute în filmul vieții lui. Secvența asta trebuia să cadă la montaj. Şi totuşi. Uite că regizorul a lăsat-o în căcatul ăsta de film. Regizorul stă lângă coşmarul cu chip de monstru şi amândoi îşi freacă mâinile, satisfăcuți. Şi regizorul îl bate pe coşmar pe umăr şi îi face un semn discret cameramanului. Ca şi cum i-ar spune *filmează în continuare. Nici nu vreau s-aud că s-a terminat pelicula sau că s-a blocat aparatul sau mai ştiu eu ce scuză penibilă. Asta e secvența cea mai formidabilă din tot filmul meu. Uite. Publicul e paralizat de groază.* Publicul. Publicul unic. Singurul spectator. Spectatorul care e şi actor principal. Cel căruia i se întâmplă toate astea. Acum. Publicul care nu prea reuşeşte să se lupte cu un coşmar care persistă. Publicul care e deja în delir. Publicul care se luptă din răsputeri cu gândurile sinistre.

E cineva în camera asta. Aici. Acum. Cu mine. Lângă mine. E ceva groaznic, chiar aici. Cineva. Groaznic. Chiar în locul ăsta din întuneric. Locul ăsta în care mă uit acum. Locul ăsta pe care nu-l văd. Cunosc distanțele din casa asta ca pe palma mea. Şi acum mă uit spre dulap şi ştiu că dacă am să aprind lumina, o creatură sinistră cu ochi de jar şi cu bale la gură o să sară pe mine. Şi acum nu fac altceva decât să amân momentul. Pentru că pocitania asta ştie ce simt. Ştie

cum simt. Îmi ştie frica şi se hrăneşte cu ea. Şi frica mea o face să fie din ce în ce mai mare şi din ce în ce mai pocită. Pocitanie pocită. Pocitanie pocită ce eşti. Poci-te-aş.

Simte răsuflarea pocitaniei foarte aproape de fața lui. Nu vede nimic, dar simte că lângă fața lui e ceva mare şi hâd şi oribil, şi atunci urlă ca scos din minți şi sare de pe canapea şi fuge spre locul în care ştie că se află întrerupătorul de pe perete, şi piciorul lui izbeşte măsuța joasă, care se dărâmă, iar el continuă să urle, pentru că monstrul a muşcat din el, şi în timp ce simte cum durerea acută din tibie începe să crească, mâna lui găseşte butonul de pe perete şi îl apasă. Şi lumină se făcu. E deja pregătit să-şi ducă mâinile la față, şi corpul lui tensionat stă pe jumătate chircit, într-o poziție de apărare. Pocitania are mii de brațe, care or să-l apuce chiar acum şi or să-l trântească de toți pereții. Şi strigătul lui e urmat de o linişte adâncă. Vede dulapul care stă nemişcat la locul lui. Vede toată camera, care e la fel cum a fost dintotdeauna. Doar măsuța stă răsturnată. Şi primul gând e chiar stupid.

Cred că am trezit toți vecinii. Poate se-apucă vreunul să sune la poliție.

Recuperează cu greu. Îşi freacă locul dureros, acolo unde s-a lovit de măsuță, şi tremură din toate încheie-

turile, în timp ce aprinde luminile din casă. Una după alta. Şi fiecare loc întunecat ascunde un potențial duşman. Un frate mai mic al pocitaniei, care s-a făcut nevăzută. Aşa că intră brusc în fiecare colț al casei. În fiecare cameră. În fiecare cămară. Mâna lui merge țintă spre locul de pe perete unde se află întrerupătorul, în timp ce el strigă scurt ca să-şi facă curaj, în caz că vreun Gollum din *Doom 3* o să-i sară în cap. Verifică fiecare cotlon al casei. Deschide brusc toate dulapurile şi e pregătit să primească palme şi pumni de la nişte mâini cu gheare lungi şi galbene. Şi după ce deschide uşa dressingului, tresare ca ars când zăreşte un gândac negru care se agită la colțul încăperii. Gândacul caută o cale de ieşire. Acolo, în colț. Ce bou. Ce gândac bou. Se uită repede în spate şi-şi vede papucii uitați în sufragerie. Nu-i ia mai mult de trei secunde să apuce un papuc. Gândacul îşi continuă fuga în cerc. Papucul îl zdrobeşte cu o forță de neimaginat în lumea gândacilor. Iar gândacul îşi opreşte brusc fuga şi căutarea, şi toată lumea înconjurătoare îi devine indiferentă. Iar el loveşte carcasa neagră din nou şi din nou, în timp ce din gâtul lui ies sunete neclare. Loveşte gresia cu papucul, ca să se răzbune pe toate coşmarurile din lume. Deja gândacul e o amintire. O pastă moale pe talpa papucului. Singurul lucru care mai poate aminti că un gândac a fost prin

preajmă e un picior subțire şi negru care a sărit la un metru de locul măcelului. *Cockroach was here.* Se opreşte. E extenuat. Merge nesigur prin toată casa luminată. Intră în baie şi rupe o bucată mare de hârtie igienică. Se întoarce în dressing şi culege rămăşițele gândacului şi freacă puternic hârtia de parchet. Apoi şterge energic şi talpa maculată a papucului. Lasă papucul să-i cadă din mână şi merge în baie. Aruncă dovezile crimei în closet şi trage apa. Se spală pe mâini timp de cinci minute. Ca un chirurg căzut pradă excesului de zel. Ca un chirurg care se pregăteşte să-şi opereze mama. Gata. Paranoia lui consideră că mâinile îi sunt perfect curate. Sterilizate. Lasă apa să-i umple palmele, făcute căuş. Se stropeşte pe față şi se uită la imaginea lui din oglinda băii.

E un coşmar.

Gândul e destul de confuz. N-a făcut vreo departajare între coşmarul din somn şi cel de după somn. Iar felul în care gândul lui a rostit *e un coşmar* poate fi catalogat drept ambiguu. Aşa că nici măcar lui nu îi e clar la ce anume s-a referit. Poate că gândul lui a spus cele trei cuvinte, la fel cum milioane de oameni de pe planetă o spun în fiecare zi, treji fiind. La fel cum funcționarul, blocat în trafic la ora şase şi jumătate postmeridian, apasă uşor pedala de accelerație şi se deplasează timp de trei secunde, cu un kilometru

la oră. Înclinația autostrăzii se modifică pe parcursul celor cinci metri parcurşi, iar drumul continuă în pantă. Aşa că funcționarul poate vedea panorama oraşului în toată splendoarea ei. Funcționarul vede şirul infinit de maşini care se târăsc sub ochii lui. Iar funcționarului îi e foame. Şi e obosit. Şi funcționarul îşi duce mâna la frunte în timp ce apasă uşor frâna. Roțile maşinii se mişcă din ce în ce mai încet şi se opresc. Şi atunci se întâmplă ceva firesc. Funcționarului îi cad din gură cuvintele *e un coşmar*. E normal să spui asta. Se prea poate ca gândacul nevinovat care cotrobăia prin dressing să fi fost picătura care a umplut paharul. Iar omul ăsta nu e de condamnat pentru că s-a transformat într-un ucigaş fără milă. Un ucigaş de câini nu întâmpină prea multe probleme în momentul în care trebuie să se transforme într-un ucigaş de gândaci. Mă rog. N-am mai ținut cont că a omorât un câine din greşeală şi un gândac cu premeditare.

Se trânteşte pe canapeaua din sufragerie şi stă nemişcat, în casa în care toate luminile sunt aprinse. Simte că ceva nu e în regulă. Ceva nu ajunge. Ceva e în minus. Ceva lipseşte. Mâna lui se întinde spre telecomandă. Degetul mare apasă butonul roşu, iar televizorul se luminează. Televizorul îi arată o femeie tânără, care îl îndeamnă să pună chiar acum mâna pe telefon. Stă. Se uită la femeia care îl priveşte drept

în ochi. În scurt timp, femeia devine irascibilă. Agresivitatea ei trece razant peste limitele admise de ceea ce oamenii, în naivitatea lor, numesc bun-simț. Agresivitatea femeii creşte până în punctul în care el începe să se întrebe dacă femeia îi vorbeşte chiar lui. Dacă femeia îl poate vedea prin televizor. Atenție. N-aş vrea să fiu greşit înțeles. Omul ăsta nu e un idiot. Nu e imbecil sau retardat. Omul ăsta ştie perfect cum merg lucrurile într-o societate de consum, care nu se mai poate opri din consumat. Aşa că ştie că femeia agresivă poartă doar o mască impusă de un format TV de succes. Ştie că femeia nu e decât un produs mediatic, menit să-l înțepenească pe privitor în fața micului ecran. Ştie că scopul acestui program este ca cel care priveşte să nu apese nici un buton. Poate doar butonul de volum. Butonul care dă sonorul mai tare. Aşa că nu are cum să creadă că femeia i se adresează chiar lui, personal. Numai că în clipa asta, omul nostru are nevoie să lege o comunicare reală cu cineva. Cu oricine. Important e ca acest oricine să nu fie vreo pocitanie din vreun coşmar. Iar el nu-şi explică toate astea, aşa cum o fac eu acum. El e mânat doar de al său subconştient. Care nu doarme. Care îi ordonă acum să lege o relație veritabilă cu această femeie agresivă. Acum îşi ascultă subconştiința. Doar în răstimpuri. Fracțiuni de secundă se lovesc de creierul lui.

Iar în aceste fracțiuni de secundă, el devine soțul femeii agresive. Femeia îl ține sub papuc. Îl striveşte ca pe un gândac. Şi el acceptă să fie strivit. Cu încetinitorul. Simte cum talpa papucului începe să-i apese pieptul. Încetul cu încetul. Acum simte o durere fizică în stern. Degetul lui apasă hotărât butonul care schimbă canalele.

Du-te-n mă-ta.

Gata. A scăpat. Ce uşor se divorțează în ziua de azi. Pe Discovery apare soțul Sandrei Bullock. Vrea să sară cu un Monster Truck peste o casă. El nu mai vede imaginea asta, pentru că deja ochii lui nu mai privesc ecranul televizorului. Ochii se uită prin cameră. Se ridică de pe canapea şi se aşază la birou, în fața computerului. Timp de două minute, face o serie de gesturi mecanice. Gesturi care i-au intrat pe sub piele şi care i-au devenit rutină. Apasă un buton, scrie o parolă. Aşteaptă cu ochii la monitor, în timp ce vocea soțului Sandrei Bullock îngaimă ceva în engleză. Aude vocea ca pe o muzică distantă. Clic clic clic clic. Mouse-ul apasă câteva anunțuri nedorite, apoi intră pe e-mail. Câteva mesaje aşteaptă să fie citite. Rutină. Rutină. Rutină. Spam. Empty spam. Inbox.

Ia să vedem.

Citeşte cele opt mesaje, cu toate că deja ştie ce anume conține fiecare dintre ele. *Nu uita de bla bla bla. Textul e ataşat.* Etcetera.

Trec cinci minute, purtând şepci pe cap, şi pe fiecare şapcă stă câte o emblemă, cusută în relief. *Google, Yahoo, Facebook, Twitter, YouTube.*

Deja totul a fost citit şi înțeles, şi lumea e aceeaşi şi nimic nu s-a schimbat. Planeta a rămas indiferentă. Puțin îi pasă planetei că el a avut un coşmar. Stă câteva clipe cu ochii la ecran. Ochii lui se plimbă peste anunțurile cu care s-a obişnuit. Şi brusc, nişte litere sensibil mai groase decât celelalte îi rețin atenția. Le-a mai văzut. Dar nu le-a dat importanță. Literele groase anunță titlul unui folder, în care s-au adunat câteva sute de mesaje. Iar titlul folderului e simplu. Un singur cuvânt. *Nebuna*. Rămâne câteva secunde cu privirea lipită de literele ce alcătuiesc titlul folderului. Ezită. Ia o hotărâre. Şi clic clic clic. Primul mesaj al nebunei iese la iveală. Mintea lui recapitulează faptele, încearcă să fixeze în timp un moment de pornire al acestei cascade de mesaje necitite. Ar fi fost mai simplu să le şteargă. Dar a preferat să le depoziteze într-un folder şi acum deja s-a obişnuit cu prezența acestui folder. S-a gândit că nu le va citi niciodată sau că le va citi când şi dacă va ajunge foarte bătrân. Dacă tehnologia nu va evolua într-atât, încât oamenii să comunice prin căi mai rapide decât e-mailul. Dacă planeta nu se va fi dezintegrat deja, din cauza venirii anunțate a sfârşitului lumii. Şi nici nu e în stare să

înțeleagă ce se întâmplă. Nu e în stare să înțeleagă că se întâmplă. Chiar acum. A sosit clipa. Clipa mult aşteptată. Clipa în care el a ajuns foarte bătrân. Sfârşitul lumii e aproape, iar el începe să citească. La început, e absent. Apoi, devine din ce în ce mai implicat în povestea pe care deja o ştie, dar care se rescrie acum, sub ochii lui. Doar pentru el. Citeşte fără oprire, în timp ce subconştiința lui îi urlă în ureche *opreşte-te opreşte-te opreşte-te*, dar e degeaba, pentru că subconştiința lui ştie şi simte că toate lucrurile pe care el le-a trăit în ultimele ore sunt esențiale şi formează deja un preaplin în creierul lui de simplu muritor. Nebuna se strecoară încetul cu încetul în mintea lui. Fiecare mesaj e scris cu sufletul în vârful degetelor care apasă tastatura. Şi el citeşte în continuare.

Iar eu stau şi emit o teorie. E un fenomen absolut normal ca prima lectură a unor trăiri nedisimulate să creeze o undă de şoc în cel care le-a scris. Mă refer la nişte trăiri ajunse nealterat pe pseudo-hârtia numită ecranul computerului. Trăiri veritabile, în Microsoft Word. Şi uite că teoria mea se confirmă. El citeşte propoziție după propoziție, şi singurul lui contact cu realitatea e clic clic clic trecerea de la un mesaj la următorul, şi degetele lui se încordează uşor pe mouse-ul legat la computer, iar la câțiva kilometri de

degetele lui, ochii nebunei se zbat continuu sub pleoapele închise. Nebuna doarme şi visează că scrie, şi apoi visează că toate cuvintele pe care le scrie devin forme şi lucruri concrete, şi nebuna retrăieşte dureros fiecare senzație provocată de fiecare cuvânt pe care l-a scris, şi din ochii nebunei încep să curgă lacrimi, şi nebuna continuă să viseze, în timp ce omul ei din lună descoperă gând după gând după gând după gând. Cuvintele mor şi devin culori şi se topesc unele în altele.

Te-am visat. Nu cred că visul ăsta înseamnă ceva, nu vreau să te sperii. Dar simt nevoia să ți-l povestesc. Eram singuri, într-un oraş pustiu, un oraş în ruine. Toate casele erau pe jumătate dărâmate, nu mai era nimeni nicăieri în oraşul ăsta. Şi noi căutam o ieşire. Amândoi ştiam că undeva există un loc, departe de oraşul ăsta, un loc în care oamenii au supraviețuit. Şi nu ştiam ce se întâmplase, dar cumva, înțelegeam că toată planeta fusese lovită de o catastrofă inimaginabilă. Nu mai erau nici păsări pe cer, nici insecte în aer. Iarba din parcuri fusese pârjolită şi peste tot vedeam numai câmpuri de cenuşă fumegândă. Asfaltul de pe străzile oraşului era crăpat şi crevase imense se căscau sub picioarele noastre, trebuia să fim atenți pe unde păşim, ca să nu cădem în lava care clocotea în adâncuri. Ardeau focuri, peste tot. Şi din când în când, auzeam câte o explozie. Am văzut un zgârie-nori

prăbuşindu-se. Iar tu erai foarte calm. În timp ce mergeam, pământul ni se surpa sub picioare, iar tu mă luai de mână şi mă ajutai să sar peste o prăpastie. Mergeai hotărât, iar mie mi se părea că nu ți-e frică de nimic. Eu eram speriată de tot ce vedeam în jurul meu, dar tu păreai să fii obişnuit cu decorul ăsta. Şi deodată s-a făcut noapte. Şi eu nu mai vedeam nimic, dar tu mă țineai de mână şi îmi arătai drumul, îmi arătai pe unde să calc. Şi ştii cum e în vis, totul pare atât de real. Şi la un moment dat, am alunecat într-o crăpătură din pământ şi am căzut. M-am agățat de rădăcinile unui copac, iar tu mi-ai întins mâna. Îmi tot spuneai să te apuc de mână, iar eu mă țineam de rădăcinile copacului cu amândouă mâinile şi mi-era frică să-mi desprind o mână ca să ți-o întind, şi cu toate astea ştiam că e singura cale să mă salvez, ştiam că doar tu mă poți scoate din prăpastia asta, şi într-un târziu am reuşit să-mi fac curaj şi să-ți întind mâna dreaptă, cu toate că mi-era îngrozitor de frică. Iar tu erai foarte calm şi-mi spuneai să-ți întind mâna, pentru că n-o să mi se întâmple nimic. Şi mi-am întins mâna dreaptă spre tine. Şi atunci am văzut o lumină foarte puternică pe cer, deasupra ta. Şi lumina asta m-a orbit. Acum nu îți mai vedeam fața, vedeam doar silueta ta şi ştiam că tu stai cu mâna întinsă spre mine, ca să mă salvezi. Şi îmi întindeam mâna spre tine, iar tu păreai să te depărtezi din ce în ce mai tare, ca şi cum

eu cădeam fără să-mi dau seama. Şi îmi tot spuneai să-ți întind mâna, iar eu îți auzeam doar vocea. Şi vocea ta era prea calmă, prea liniştită, iar eu nu înțelegeam dacă ție nu-ți pasă sau dacă doar te prefaci, ca să-mi dai curaj. Şi la un moment dat ai dispărut. Adică te-ai tras înapoi sau ceva te-a tras înapoi, nu te-am mai văzut. Şi atunci am început să mă cațăr cu picioarele pe rădăcinile copacului, care începuseră să crească. Începuseră să se înfăşoare în jurul meu ca nişte şerpi şi mi-am dat seama că rădăcinile copacului vor să mă sugrume. Şi cel mai îngrozitor gând era că nu ştiam unde ai dispărut tu. Şi am început să urc, pentru că eram sigură că ți s-a întâmplat ceva şi eram convinsă că numai eu puteam să te salvez. Mă luptam cu lianele care mă atacau de peste tot şi care mi se strecurau pe sub brațe şi încercau să mă strângă. Şi mi se părea că mă afund din ce în ce mai mult în prăpastie. De fiecare dată când mă uitam în sus, aveam impresia că ochiul de lumină s-a micşorat şi mai mult. Şi eram din ce în ce mai sigură că o să mor, iar la un moment dat am renunțat să mă mai lupt cu tulpinile groase care mă încolăceau şi am aşteptat să se termine şi să nu mai simt nimic. Am simțit cum crengile mă strâng de gât şi mă lasă fără aer. M-am uitat în sus şi n-am mai văzut nici o lumină. Tu nu mai erai nicăieri, iar eu nu mai puteam să văd nimic, pentru că toate rădăcinile deja mă sufocau, mă

înconjuraseră din toate părțile şi se înnodaseră deasupra capului meu. Şi atunci am țipat foarte tare şi m-am zbătut deodată atât de puternic, încât toate rădăcinile au plesnit. Am văzut imediat că se uscaseră, că erau putrede şi că eu le puteam rupe fără nici un efort, ca pe nişte bețe de chibrit. Şi deodată am devenit foarte calmă şi foarte hotărâtă şi am continuat să rup toate crengile care se răsuciseră pe pieptul meu şi pe picioarele mele şi m-am aplecat şi am rupt un mănunchi de rădăcini care îmi țineau deja legate gleznele, iar apoi am început din nou să mă mişc în voie. Şi încrederea mea creştea cu fiecare clipă şi am găsit colțuri de piatră în care m-am sprijinit cu tălpile ca să urc spre lumină, pentru că acum vedeam iar lumina deasupra capului meu. Gura prăpastiei se mărise, se căscase, acum era ca o gură de crater imens, iar eu ştiam că voi scăpa cu viață, că o să reuşesc să ies afară din adâncurile pământului. Şi în clipa în care mi-am rezemat mâna de marginea prăpastiei, te-am văzut stând la un metru de mine, zâmbind. Şi imediat m-am uitat în spatele tău şi am văzut mulți oameni care zâmbeau şi ei, şi cerul era albastru şi senin şi se auzeau păsări care ciripeau şi totul era bine. Şi am ieşit singură din prăpastie, tu n-ai făcut nici un gest ca să mă ajuți. Iar apoi toți oamenii aceia pe care eu nu-i cunoşteam au strigat fericiți bravo bravo şi au aplaudat, iar eu ştiam că ei mă aplaudă pe mine. Şi

te-am văzut venind spre mine, foarte mândru de faptul că eu reuşisem să ies singură din prăpastia aia. Şi m-am uitat în jos, dar pământul se închisese la loc şi o iarbă deasă se vedea sub picioarele mele. O simțeam cum creşte şi îmi mângâie gleznele. Şi ştii cum e în vis, unele lucruri n-au nici o logică, iar noi nici măcar nu trebuie să căutăm vreo logică a unor acțiuni pe care le facem acolo sau a unor gânduri care ne vin în minte. Fapt e că eu nu m-am mirat nici o clipă, eu am înțeles că toată grozăvia pe care o trăisem nu fusese decât o încercare, din care eu ieşisem învingătoare. Şi mi s-a părut firesc să nu te întreb nimic despre lumea pustiită care dispăruse, acum lumea era din nou frumoasă şi asta era tot ce conta. De fapt, cred că am uitat tot ce fusese rău, toată primejdia, tot răul care îmi amenințase viața. Cred că am uitat totul imediat ce am ieşit din prăpastie şi ți-am văzut zâmbetul. Şi îmi amintesc că m-ai luat de mână şi m-ai dus printre oamenii care zâmbeau cald şi mă aplaudau şi mă felicitau, iar eu eram în culmea fericirii şi nici măcar nu puteam să-mi explic de ce. Deodată eram învăluită de o stare de bine şi de pace şi ştiam că nimic nu poate să mă despartă de tine. Te țineam de mână în timp ce tu mă duceai pe o potecă, printre flori de toate culorile, şi totul era prea frumos ca să fie adevărat, dar eu nu puteam să înțeleg că totul nu e decât un vis, eu chiar credeam că orice coşmar s-a

terminat şi că de acum încolo totul va fi bine. Şi m-ai dus de mână, râzând, până când am intrat într-o pădure foarte deasă. Şi ştiu că eu am vrut să mă opresc, iar tu nu m-ai lăsat, m-ai tras de mână, să merg mai departe. Nu mi-ai spus nimic, în vis nu vorbeai cu mine, şi la un moment dat am văzut că nu mai zâmbeai, mă trăgeai de mână şi mergeai drept înainte. Iar eu nu înțelegeam. Am început să vorbesc cu tine, să te rog să te opreşti, voiam să înțeleg ce se întâmplă şi de ce te-ai întunecat aşa dintr-odată. Iar tu nu mă ascultai, mă trăgeai de mână şi continuai să mergi drept înainte, prin pădure. Şi când am încercat să mă opresc, m-ai tras cu forța după tine, iar eu deja plângeam şi-ți spuneam să nu faci asta, să nu te porți urât cu mine, pentru că te iubesc şi vreau să fiu cu tine. Şi simțeam cumva că vrei să-mi faci un rău. Că vrei să te răzbuni pe mine. Şi nu înțelegeam de ce, nu ştiam ce rău îți făcusem. Şi pădurea se transformase într-o junglă deasă. Şi îmi amintesc că eu eram deja foarte speriată, dar te lăsam să mă tragi după tine şi nu mai spuneam nimic, picioarele mele aproape alergau ca să țină pasul cu tine, iar tu nu-mi dădeai drumul, mă țineai strâns de mână. Deja mă durea mâna. Şi ştiam că vrei să-mi faci ceva rău. Nu ştiam ce, dar simțeam că mă urăşti. Şi nu înțelegeam de ce. Deodată, jungla s-a terminat. Şi a apărut o câmpie nesfârşită, verde. Şi soarele era din nou sus pe cer. Şi tu te-ai oprit. Apoi

te-ai uitat la mine. Mi-ai lăsat mâna. Şi mi-ai spus să rămân acolo. Apoi ai plecat. Iar eu n-am mai avut puterea să mă țin după tine, de fapt, cred că îmi era frică de tine. Nu înțelegeam de ce m-ai lăsat singură acolo. Şi am stat acolo un timp, fără să mai aud nici un zgomot. Şi apoi m-am trezit. Ştiu că e un vis ciudat, poate că nu înseamnă nimic, ți-am spus, nu vreau să te sperii scriind toate astea, nu vreau să crezi cine ştie ce despre mine, poate că tu crezi că sunt nebună, poate că e firesc ca tu să crezi asta. Poate că visele mele în care tu apari constant sunt doar o consecință firească a faptului că te gândesc mai mereu. Cred că e o greşeală că mi-am dedicat viața unui om ca tine, dar sunt anumite lucruri cu care nu te poți lupta. Felul în care tu eşti prezent în ființa mea depăşeşte granițele înțelegerii mele. Fac acțiuni obişnuite şi deodată, pur şi simplu, mă pomenesc că îmi ard obrajii şi mă întreb ce cauți în plexul meu. Îmi spăl mâinile cu apă rece şi mi le pun pe obrajii încinşi. Uite, astăzi simt ceva nou. Ceva diferit. Azi e o zi frumoasă, pentru că simt multă iubire în suflet. Şi vreau să ți-o trimit pe toată ție, oricum e prea multă pentru un singur corp. Iar tu poți să faci ce vrei cu ea, s-o dai mai departe, s-o împarți cu cine vrei tu, s-o păstrezi pentru zile ploioase. Încearcă doar să nu uiți că exist. Ai spus că vrei să ne vedem marți, la mare. Poate că marți o să-mi poți da măcar atât. Să mă laşi să te privesc cum dormi.

Asta m-ar face fericită. Să mă uit la tine o oră, să ştiu că dormi şi să-ți veghez somnul. Să-mi curgă o lacrimă pe obraz şi să-mi cadă în părul tău, să te văd cum tresari în somn. Te gândesc tot timpul.

Cuvinte. Puse unele lângă altele. Privirea lui alunecă pe colțul din dreapta-jos al monitorului.

Fuck. E aproape două noaptea. Am înnebunit.

Închide brusc computerul. *Shut down.* Lasă luminile aprinse şi merge în dormitor. Se aruncă pe pat şi adoarme în câteva secunde. Nebuna rămâne suspendată în mijlocul frazei *te gândesc tot timpul*. Computerul a fost închis după cuvintele *te gândesc tot*. Merge şi aşa. Are o logică. Dar comunicarea s-a întrerupt şi ochii nebunei caută o continuare, care nu există. Sub pleoapele închise, ochii ei se mişcă convulsiv şi caută un cuvânt invizibil, care nu mai apare. Mă aplec spre urechea ei şi îi şoptesc încet.

Timpul. Ăsta e cuvântul pe care-l cauți. Hai. Nu mai lăsa cuvântul ăsta să-şi bată joc de tine. Dormi acum. Mai e puțin.

Îi mângâi o clipă pleoapele închise şi o sărut pe frunte. Nebuna zâmbeşte. Fruntea ei devine senină. Cade într-un somn adânc.

Două noaptea.

Sophia tresare puternic şi se trezeşte.

Îşi aminteşte totul, în câteva secunde. Înțelege unde se află şi cum a ajuns acolo. Se ridică în capul oaselor şi se sprijină de perete. Stă un minut. Îşi pune gândurile în ordine. Încă nu reuşesc să citesc nimic din ce gândeşte. La mine ajung doar frânturi disparate. Aştept cu răbdare să i se limpezească mintea. Se ridică din pat. Cu grijă. Încet. Încearcă să nu facă prea mult zgomot. Nici nu e greu. Un pat care a costat cinci mii de euro n-are voie să scârțâie. Eu n-am dormit niciodată într-un asemenea pat. Dar, să presupunem că aş cumpăra un astfel de pat şi că m-aş trezi în toiul nopții şi aş constata că scârțâie. Cred că în secunda doi l-aş da în judecată pe ăla care a făcut patul şi a avut neruşinarea să-mi ceară banii ăştia pe el. Bat câmpii. Patul n-a scos nici un sunet. S-a auzit doar un fâşâit de cearşaf. Sophia calcă pe parchet, cu picioarele goale. Parchetul nu scârțâie. E din lemn

masiv. Aplicat cu un adeziv special, pe o şapă turnată perfect. Sophia deschide uşa şi iese pe hol. N-are rost să-ți mai spun că nici gresia nu scârțâie. Se mai întâmplă să scârțâie şi gresia. Dar nu într-o casă ca asta. Sophia îşi găseşte poşeta, umblă prin ea şi îşi ia telefonul. Îl deschide. Apasă butonul verde. Trag cu ochiul peste umărul ei ca să văd ultimul număr format, dar nu reuşesc. Recunosc că mă amețeşte puțin şi parfumul părului ei. Sophia apasă butonul roşu. Stă. Nici nu s-a uitat cu atenție la numărul ăla. A privit ecranul telefonului doar o jumătate de secundă. N-a apucat să înțeleagă ordinea cifrelor. Memoria ei n-a reuşit să le rețină. Merge spre uşa care dă în terasă. O deschide cu răbdare. Uşa nu scârțâie, probabil de frică să nu provoace un scandal. Zgomotele oraşului intră distant în încăpere.

Iese pe terasă şi se apropie de balustradă. Mă țin după ea, dar deja m-a luat cu vertij. Etajul treizeci. Şi am impresia că balustrada nu e destul de înaltă. Sophia se sprijină de balustrada miniaturală şi se uită la luminile oraşului. Felinarele stau pe loc şi farurile maşinilor se mişcă. Mda. Ce să zic. Mare chestie. I s-a căşunat lui Cavanosa că e o investiție profitabilă apartamentul ăsta de rezervă. Şi eu ce vină am. Femeia asta putea să rămână în casă şi să-şi vadă de treabă. Dar ea nu. Ea a trebuit să ia o gură de aer. OK. O să

supraviețuiesc. Totul e să nu mă uit în jos. Adică să nu mă apropii prea tare de parapetul ăla. Mă uit la Sophia, acum ştiu ce gândeşte. Stă cu telefonul în mână şi analizează situația. Are doar două variante.

Unu. Formează ultimul număr apelat.

Doi. Lasă telefonul să cadă peste balustradă.

Varianta doi rezolvă multe probleme. Varianta doi o împiedică să mai formeze ultimul număr apelat. N-ai ce să mai faci cu un telefon spulberat în zeci de bucăți. N-ai cum să mai primeşti telefoane. Deci. Varianta doi înseamnă că acceptă să îşi ia un număr nou, uită că a existat un bărbat cu protuberanța proeminentă şi începe o altă viață. O viață fără bărbați irezistibili, care apar de nicăieri ca să-i sucească mințile de femeie sofisticată. Asta ar fi varianta doi. Hai să ne întoarcem la varianta unu. Să recapitulăm. Deci. Formează ultimul număr apelat. Chiar mâna aia de mascul feroce a apăsat butonul verde. Acum câteva ore. Sophia mângâie uşor butonul verde. Cu buricul degetului mare. Nici măcar nu se uită la telefon. Se uită departe. Peste mări şi țări. Mda. Eu n-am idee dacă se văd mări şi țări de la etajul ăsta, pentru că nu am avut ocazia să locuiesc într-un zgârie-nori. Încă. Cine ştie. Poate că o s-o trăiesc şi pe asta. Mă uit la fața Sophiei şi mă gândesc că femeia asta vede departe. De fapt, nu se uită nicăieri. Dar senzația mea e că

vede munții. Ştiu că nu are cum să vadă munții, dar aşa mi se pare mie acum. Mi-ar fi plăcut să am un mp3 player şi să am acolo piesa aia mişto de la The Who. *I can see for miles and miles.* Şi-aşa fata asta îmi pierde mie vremea, frecând telefonul ăla în mână. Gata. S-a hotărât. Nici un muşchi nu s-a mişcat pe fața ei. În schimb, i s-a mişcat degetul mare. A apăsat butonul verde. Ea stă în continuare şi se uită la mările şi la țările alea pe care numai ea le vede. Nici măcar n-a dus telefonul la ureche. Ciudat. Personajele astea ale mele au început s-o ia razna rău. Sună. Sună. Sună. La capătul celălalt al firului se aude doar o vibrație. Ştiu asta. Ştiu că telefonul actorului lunatic face zzzz zzzz zzzz şi sper că nesimțitul nu doarme atât de adânc ca să n-audă nimic. Poate şi-a pus perna în cap, şi femeia asta sună degeaba. Poate că varianta unu se va combina cu varianta doi. Adică sună sună sună şi nu răspunde, şi-atunci *foarte bine uite zbang cum arunc eu telefonul şi tu te duci pe pustii de unde-ai venit*. Iar eu n-am să intervin cu nimic de data asta. Dacă boul ăla doarme ca lemnul, e treaba lui. Sophia duce telefonul la ureche. Era şi cazul. Aude soneria. Eu îmi țin respirația, ca să prind orice zgomot din difuzorul ăla minuscul. Clic. *Hei.* O voce adormită rău. Vocea masculului adormit rău. Sophia nu spune nimic. Ascultă. Vocea masculului spune iar *hei*. Cred că e un

lucru normal să spună *hei*, în fond, nici nu ştie cum o cheamă. Sophia tace. Printre rotițele din creierul lui, ruginite de somn, se naşte o mică panică. Poate că cineva i-a găsit Sophiei telefonul şi a format ultimul număr. Poate că e soțul ei cel gelos şi culturist. Sau soțul ei cel gelos şi karatist. Sau luptător de sumo. Poate că luptătorul ăsta de K-1 e cel care îi ascultă acum vocea. Actorul tace. Aşteaptă. Sophia se urneşte cu greu şi spune *iartă-mă că te-am trezit*. Actorul se linişteşte brusc, şi toate scenariile cu soțul gelos şi campion de arte marțiale cad şi se dezintegrează. *Nu-i nici o problemă. Sper că eşti bine.* O pauză. *Eşti bine?* Sophia nu răspunde imediat. Se uită peste *miles and miles* şi se gândeşte că încă mai are timp să mixeze ambele variante. Totul e să arunce telefonul. Chiar acum. Mă rog. Mai există şi varianta trei. Un om nevinovat îşi plimbă cățelul la ora două noaptea, şi un telefon îi cade în cap de la etajul treizeci. Nasol. Nici nu vreau să mă gândesc la varianta asta. Sophia spune încet *sunt bine*. Apoi renunță la depărtările alea pe care doar ea le poate vedea şi lasă capul în pământ. Se întoarce cu spatele la balustradă şi se lasă uşor pe vine. Se aşază pe jos şi se sprijină de barele de oțel. *Nu sunt bine. Nu sunt bine deloc. Nu sunt bine deloc şi vreau să te văd.* Actorul s-a trezit de-a binelea. Gândeşte cu repeziciune. *Păi atunci, hai încoace*.

Vorbele i-au ieşit singure din gură. Sophia respiră adânc. Eu stau aproape de ea. Ca să o văd mai bine. Şi ca să aud vocea actorului cel fotogenic. OK, recunosc, te-am mințit, nu prea mă interesează ce spune idiotul ăla de la capătul firului, vreau doar să miros parfumul care se ridică din femeia asta inventată de mine, vreau să-mi ating invenția, ce-o fi atât de ciudat? E noapte, o fi ora aia la care produc eu testosteron mai din abundență. Mda. Nu e bine. Trebuie să-mi revin, altfel povestea se duce de râpă. Mă reped până în casă şi bâjbâi puțin pe întuneric, ca să găsesc bucătăria. Deschid congelatorul. Găsesc câteva cuburi de gheață şi mi le bag în chiloți. Aaaaah. Gata. Cum a zis Pinocchio? *Rezistă, tată*. OK. Ce-ți pasă ție, Pinocchio? Tu eşti de lemn, ție nu ți s-a sculat niciodată vrejul ăla pe care-ți cresc două frunze. Alerg lângă Sophia şi îi văd fața schimonosită de un rictus oribil şi aproape că nici n-o mai recunosc, pentru că nu mi-am imaginat că Sophia poate să arate aşa. Sophia vrea să plângă. Dar nu plânge. Sophia vrea să plângă tare, dar nici un zgomot nu iese din masca asta sinistră care a devenit fața ei. Sophia face mai degrabă implozie. N-o să plângă. N-o să-şi dea voie să plângă în urechea unui străin, care a pustiit-o acum câteva ore. *Mai eşti acolo?* întreabă vocea masculului Alpha Bravo Charlie Delta. *Sunt aici*, spune Sophia cu o voce

calmă, în timp ce două lacrimi mari cât boabele de strugure îi lucesc în ochi. Exact în locurile alea unde se adună puchinii. Apoi boabele de strugure o iau la vale pe obraji. Ca două avalanşe minuscule. Sophia acoperă telefonul cu o mână şi îşi trage nasul. O clipă. Apoi pune din nou telefonul la ureche. *Dă-mi un mesaj cu adresa ta. O să vin.* Probabil că actorul stă acum cu telefonul la ureche şi e deja în baie. Poate că vrea să se aranjeze puțin, să nu mai arate aşa, ca un zombie. N-am de unde să ştiu toate detaliile cu exactitate. Fiindcă sunt mai puțin ubicuu decât crezi tu. Nu pot să zbor toată ziua şi toată noaptea de colo-colo. Am şi eu o limită. Am o vârstă. Poate că mă dor oasele. Pot doar să-mi imaginez ce face omul care ucide câini pe lună. Probabil că se gândeşte ce să îmbrace. Dacă să facă un duş. Da. Să facă. Doar a visat tâmpenii şi a transpirat ca un cal. Aşa cred eu. Dar ce mă bag eu. E treaba lui. Eu îi aranjez toate ploile şi i-o servesc pe tavă pe femeia asta superbă. Măcar să pună şi el mâna şi să facă un duş. Mama lui de norocos.

Trimit mesajul chiar acum, spune actorul. Sophia închide telefonul şi rămâne sprijinită de balustradă. Începe să plângă, mai cu spor. Aş vrea s-o iau puțin în brațe, dar mă abțin. Cu greu. Încerc un exercițiu de imaginație. Sunt un regizor care îşi caută personajul

principal pentru un film. Hai să zicem că Sophia e a nu ştiu câta pretendentă la rolul ăsta. Rolul ăsta principal. Care o să-i aducă Oscarul. Din cauza mea. Evident. Doar regizorul e cel care ştie în ce fel să păpuşărească actorii ca să iasă un circ de calitate. *Hai fetițo. Aşa. Mai cu avânt. Hai, că merită. Dă tot ce poți. M-ai convins. Cred că o să-ți dau rolul. Gata. E destul.* Dar Sophia continuă să plângă.

Trec cinci minute, înfăşurate în câțiva kilometri de peliculă voalată.

Şi eu nu prea ştiu ce să fac. Ce-ar face un regizor în locul meu. Probabil că ar spune ceva de genul *e bine. Dar e cazul să te opreşti acum. Ar fi bine să-ți păstrezi energia pentru momentul filmării. Asta e doar o probă. Ai luat-o. Mulțumesc. O să te contacteze cei de la producție.* Degeaba. Sophia nu mă aude. Plânge încet.

E absurd. Soțul meu moare, şi eu mă duc să mă fut cu un curvar de actor.

Mă apropii de ea. Ajung la un centimetru de fața ei. Fața asta frumoasă. Buzele astea, care aşteaptă să fie muşcate. Aş putea să le sărut chiar acum. Telefonul Sophiei bâzâie scurt. Mesaj. Îl citeşte. Rămâne pe gânduri.

O să iau un taxi.

S-a mai liniştit. Formează un număr şi comandă o maşină, pe un ton oficial. Aproape sever. Nici urmă

de lacrimă. Vorbeşte doar puțin pe nas. Ar cam fi cazul să şi-l sufle într-un şervețel. Se ridică şi merge uşor prin casa goală. Uşa camerei lui Cavanosa e închisă, şi din spatele ei nu se aude nici un zgomot. Sophia trece uşor pe lângă uşă. Intră în baie şi închide uşa. Dă drumul la chiuvetă. Îşi suflă nasul. Îşi stropeşte fața cu apă şi se uită în oglindă.

Trece un minut, care suge, nepăsător, dintr-o acadea în formă de falus.

Sophia se priveşte fix în ochi. Brusc, mă simt nesigur. Simt cum panica mi se instalează în creier. Îmi dau seama că nu pot să citesc în mintea ei. Ar fi în stare să renunțe. Ar fi în stare să se lungească în pat şi să rămână cu ochii în tavan toată noaptea. Ar fi în stare să-şi arunce telefonul în closet şi să n-o mai intereseze nimic. Îşi priveşte în continuare reflexia din oglindă, în timp ce eu mă aşez pe blatul chiuvetei şi mă uit la ea de aproape.

Eşti frumoasă. Dar îți văd deja ridurile alea fine care ți s-au adunat lângă ochi. Alea două. Alea care or să se facă patru foarte curând. Nu eşti proastă, ca să mai crezi că o să fii tânără la infinit. Deja simți schimbările care se petrec în tine. Simți că ceva nu mai e la fel. Au trecut ani. Ani în care bărbatul tău s-a hrănit cu tinerețea ta. Mai ales atunci când erai îndrăgostită de el. Atunci, când îl priveai ca pe tatăl

perfect, pe care nu l-ai avut. Tatăl perfect care se topea în amantul perfect. Amantul perfect care se confunda cu prietenul cel mai bun. Toate astea te-au secătuit. Dar eşti tânără. Eşti încă tânără. Acum. Azi. Du-te şi stai cu omul ăsta.

Iar acum, o să-i spun nişte minciuni. Nişte minciuni necesare. Dacă te simți jenat, poți să sari peste următoarele trei rânduri. Asta e.

Te merită. Te vrea. Te iubeşte. Încă nu ştie, dar te iubeşte. Şi o să ştie unde să te atingă şi cum să te iubească. Nu ştii ce o să fie mâine. Du-te la el şi fii cu el. Câteva ore din viața ta. Şi după aia o să vezi ce-o să mai fie.

Ce monolog penibil. Dar uite că funcționează. Sophia iese din baie şi trece prin hol. Dispare în penumbra dormitorului. O aştept cuminte. Peste un minut, apare îmbrăcată, îşi ia poşeta şi deschide încet uşa. Liftul nu face mai mult de treizeci de secunde până la parter. Portarul doarme pe el, dar rezistă mai ceva ca tatăl lui Pinocchio. Sophia îl salută din mers, fără să-l privească.

Asta se duce la futut.

Sophia ştie ce gândeşte portarul şi puțin îi pasă. Mă uit la portar şi-i fac un semn obscen, cu degetul mijlociu ridicat spre tavan. Se uită la mine şi se freacă la ochi. Ies repede după Sophia şi mă urc la timp în

taxiul care o aşteaptă în fața clădirii. Sophia se urcă pe bancheta din spate, apoi citeşte cu voce tare mesajul din telefon. Taximetristul demarează încet. Sophia se uită pe geamul maşinii. Taxiul merge, un timp. Se opreşte la un semafor. Sophia vede o reclamă luminoasă. El şi ea. Foarte frumoşi. Amândoi. Lângă ei, stau doi copii. Un băiețel şi o fetiță. Şi ei sunt la fel de frumoşi. Şi toți patru au dinții foarte albi. Poate că el fumează două pachete de țigări pe zi. Dar Photoshopul a rezolvat asta. Toți patru râd fericiți, pentru că mănâncă cel mai bun iaurt din lume. Aşa spune sloganul. Exact aşa. *Cel mai bun iaurt din lume.* Cei patru oameni fericiți râd cu gura până la urechi şi o privesc fix pe Sophia. Iar Sophia se uită la ei şi aşteaptă ca bărbatul care mănâncă cel mai bun iaurt din lume să-i facă un semn discret. Să-i facă cu ochiul. Să-i dea de înțeles că totul nu e decât o mascaradă şi că de fapt iaurtul cel mai bun din lume e doar un iaurt ca toate celelalte iaurturi din lume şi nicidecum cel mai bun iaurt din lume. Sau să-i spună *nu mă condamna. Tu ai toți banii de care ai nevoie. Eu am primit cinci sute de euro ca să fac poza asta. Aveam nevoie de ei, ca să-mi hrănesc familia timp de două săptămâni.* Maşina se mişcă şi reclama la cel mai bun iaurt din lume rămâne pe loc. Apoi dispare. *Aveți copii?* întreabă brusc Sophia. Taximetristul se uită la ea prin

oglinda retrovizoare. Nu e sigur dacă Sophia i s-a adresat lui. *Aveți copii?* repetă Sophia pe acelaşi ton neutru. *Am un băiețel*, spune taximetristul şi virează uşor pe o străduță care scurtează drumul. *Câți ani are?* întreabă Sophia. *Şase ani.* Taximetristul n-are chef de vorbă. Mai are de suportat o oră până să se ducă acasă. La culcare. E obosit şi îi e foame. *Ce-şi doreşte?* întreabă Sophia. *Poftim?* spune taximetristul puțin derutat. *V-am întrebat ce-şi doreşte. Băiețelul dumneavoastră. Ce-şi doreşte cel mai mult.* Taximetristul se uită la drum şi mormăie ceva neclar. Are senzația că femeia asta îşi bate joc de el. *Nu înțeleg la ce vă referiți.* Sophia se uită la ochii taximetristului, prin oglinda retrovizoare. În timp ce continuă, vocea ei capătă o nuanță de superioritate. *Vreau doar să ştiu ce-şi doreşte băiețelul dumneavoastră de şase ani. Sunt curioasă care sunt visele unui copil de şase ani. Poate că vrea să fie aviator. Poate că-i plac trenulețele electrice. Poate că vrea să cânte la chitară. N-am vrut să vă jignesc în vreun fel. V-am întrebat doar din curiozitate. Dar nu trebuie să-mi răspundeți, dacă nu doriți.* Taximetristul se uită la femeia din oglinda retrovizoare, apoi îşi mută ochii la drum.

Trece un minut, care pluteşte ca un fulg, trăgând după el o sanie pe care stă un Moş Crăciun sfrijit, îmbrăcat în zdrențe roşii.

Nici unul din ei nu mai spune nimic. Apoi taximetristul ia o curbă. Atent. Îndreaptă volanul. *Îşi doreşte să audă.* Taximetristul vede un bețiv şi îl claxonează scurt. Bețivul dansează în mijlocul străzii. Taximetristul încetineşte şi îl ocoleşte cu grijă. *Băiețelul meu nu aude. De când s-a născut. Şi cred că asta îşi doreşte cel mai mult. Să audă.* Taximetristul încetineşte la un semafor roşu şi opreşte maşina. Se uită la femeia din oglindă şi îi vorbeşte pe un ton calm şi detaşat. *I-am explicat prin scris. Cum e să auzi lumea din jurul tău. Lumea. Cu toate sunetele ei. Şi i-am spus că într-o zi o să audă şi el, ca toți ceilalți copii. De fapt, nu ştiu dacă o să audă vreodată. Dar lui aşa i-am spus. Iar eu o să încerc tot ce e posibil ca să reuşesc asta.* Semaforul îşi schimbă culoarea şi maşina demarează lin. Taximetristul tace şi se uită la drum. Sophia se uită drept în fața ei şi tace.

Trece un sfert de oră, călărind un cal cu aripi frânte.

Cei doi oameni nu mai spun nimic. Apoi maşina încetineşte şi se opreşte. Taximetristul aşteaptă. Sophia îşi deschide poşeta şi îşi scoate portofelul. Aruncă o privire scurtă spre aparatul de taxat şi scoate o bancnotă. I-o întinde taximetristului. *Păstrați restul*, spune Sophia. *Mulțumesc*, spune taximetristul. Sophia rămâne nemişcată. Taximetristul aşteaptă ca femeia din oglinda retrovizoare să coboare şi să-şi vadă de

drumul ei. Dar ea stă nemişcată. Taximetristul se uită în oglindă. Se uită spre femeia din spatele lui. *Am ajuns*, spune taximetristul. *Ştiu*, răspunde Sophia. Sophia ține portofelul în mâini. Privirea ei coboară spre portofel. Mâinile ei deschid portofelul şi scot din el un card bancar. Sophia îi întinde cardul taximetristului. Taximetristul vede că femeia a făcut un gest spre el, dar nu înțelege prea bine ce anume vrea. Se întoarce spre bancheta din spate. Vede mâna întinsă şi vede cardul auriu. Cei doi oameni se privesc, în linişte. *Vă rog*, spune Sophia. Dar vocea ei sună mai mult a ordin. Taximetristul nu înțelege. *Luați-l*, spune Sophia. *O să fie suficient. O să rezolve măcar o parte din problemă.* Taximetristul e derutat, dar mâna lui se întinde automat spre cardul auriu. Pentru că tonul din vocea femeii nu acceptă un refuz. *PIN-ul este zero zero zero unu*, spune Sophia. *Vă rog repetați.* Taximetristul are impresia că e subiectul unei farse de prost gust. Cineva îşi bate joc de el. Dar e prea obosit ca să riposteze. *Zero zero zero unu*, spune taximetristul, aproape mecanic. *Am să vă rog să-l memorați*, spune Sophia. *Vreau să fiu sigură că nu-l uitați după ce eu am să ies din maşină.* Taximetristul dă din cap, în semn că a înțeles. Sophia deschide portiera maşinii şi ezită o secundă. *Spuneți-mi încă o dată PIN-ul. Ca să pot să plec.* Mâna ei stă pe mânerul portierei.

Zero zero zero unu, spune taximetristul. *E uşor de reținut*, spune Sophia şi iese din maşină. *Noapte bună.* Închide portiera şi se uită în jur.

Clădirea pe care o caută e chiar în fața ei. Un bloc de trei etaje. Sophia sună la interfon şi aşteaptă. Un bâzâit electronic anunță că uşa e deschisă. Sophia împinge uşa şi intră. Piciorul ei drept atinge prima treaptă a scării şi brusc, Sophia se simte foarte liberă şi foarte tânără.

Sunt foarte fericită.

Picioarele ei urcă sprinten cele şaizeci de trepte rămase. În uşa unui apartament, stă bărbatul pe care l-a mai văzut acum cinci ore. Pe care l-a simțit înăuntrul ei.

Parcă au trecut cinci ani.

Timpul e un mare şmecher, îi spun eu Sophiei, dar ea nu mă aude. Bărbatul se uită la ea. Aşteaptă ca ea să se apropie, să intre în casa lui. Sophia se opreşte câteva clipe. Îl priveşte pe bărbatul din pragul uşii. Eu mă strecor uşor printre ei şi intru primul. Mă trântesc pe canapeaua pe care zac câteva foi dintr-un scenariu de doi bani şi mă uit la ceas.

Trei dimineața.

Sophia intră în casă şi se opreşte. Aşteaptă ca bărbatul să închidă uşa. O pauză. *Unde e dormitorul*, spune Sophia. Bărbatul îi face semn să-l urmeze. Patul din dormitor e îndeajuns de mare ca să încăpem toți trei. Dar eu rămân în picioare, lângă fereastră. Sophia se aşază pe pat. Se descalță. Se urcă pe pat şi-şi lasă capul pe o pernă moale. *Vino lângă mine*. *Nu vreau decât să mă ții puțin în brațe.* Bărbatul se urcă în pat şi se trage spre ea. Sophia îi întoarce spatele, iar bărbatul o îmbrățişează. Se lipesc unul de altul. Mâna lui stă liniştită, pe abdomenul ei.

Trece un minut, în vârful picioarelor.

Mă urc în pat, cu fața spre Sophia. Mă cuibăresc pe o parte, şi fața mea ajunge la un centimetru de fața ei. De gura ei. Nu ştiu cine a inventat regulile astea tâmpite. Dar în povestea mea nu există reguli. Şi asta se va vedea chiar acum. Îmi fac curaj. Îmi întind buzele spre gura Sophiei. Atingerea mă amețeşte o

clipă. Buzele ei sunt puțin umede. Îmi plimb limba pe fiecare relief al buzelor Sophiei. Închid ochii. Îi simt răsuflarea. Deschid puțin pleoapele şi văd mai jos mâna bărbatului, care se plimbă pe abdomenul Sophiei. Mâna coboară. Limba mea atinge buzele Sophiei, iar ea îşi împinge fundul înspre sexul bărbatului. Gura i se deschide uşor şi buza de jos îi atârnă moale. O sărut fără să mai țin cont de nimic. Acum nu mă mai interesează nimic. Acum sunt doar eu cu ea. Sunt conştient că în spatele ei e un om. Dar nu ştiu cine e omul ăsta. Vreo invenție de-a mea. Limba mea culege fiecare fir de salivă de pe limba Sophiei. Îi sug limba şi îi înghit saliva, ca un înecat care caută aer. Sophia geme uşor. *Vreau să mă simți peste tot. Peste tot în acelaşi timp*, spune omul din spatele Sophiei. Sophia nu-i răspunde. Doar eu aud gândul ei.

Vreau să te simt tot. Vreau să-mi faci tot ce vrei. Vreau să fiu fericită că te pot vedea şi că te pot auzi şi că te pot simți cu fiecare por al meu şi vreau să trăiesc tot ce-mi dai şi vreau să simt fiecare picătură din tine pe care alegi să mi-o dai mie.

Simt cum bluza îi e deschisă de nişte mâini pe care nu le mai cunosc, nu le mai recunosc. Omul îi dă jos fusta şi chiloții, şi apoi simt pe limba Sophiei un gust uşor amar şi ştiu că omul e deja înăuntrul ei şi că sexul lui caută să atingă şi să sărute fiecare perete interior

al Sophiei, şi tot ce urmează nu se întâmplă decât în închipuirea mea.

Mâinile mele nu ezită nici o secundă atunci când coboară spre pantalonii mei şi îmi deschid fermoarul şi imediat pantalonii mei ajung pe podeaua dormitorului, dar gura mea nu se dezlipeşte de gura Sophiei, şi acum Sophia îmi simte sexul pulsând în apropierea ei, şi mâna ei mă caută şi mă găseşte şi mă strânge cu putere, şi degetul ei mare se plimbă peste picătura transparentă care udă vârful sexului meu. În închipuirea mea, îl văd cu coada ochiului pe bărbatul cu fața întunecată, îl văd ieşind din sexul Sophiei şi îl văd cum se lasă în jos şi-i depărtează fesele ca două luni pline, şi gura lui se apropie de soarele mic la care a visat atâtea ore lungi, şi limba lui atinge fiecare rază a soarelui şi multă lumină îi inundă ființa întunecată. În închipuirea mea, Sophia mă ține strâns în mâna ei, iar eu simt că o să explodez foarte curând, şi brusc mâna Sophiei îşi slăbeşte strânsoarea de cleşte şi mă abandonează o clipă. În închipuirea mea, Sophia îşi linge podul palmei cu multă salivă şi apoi mă atinge din nou, şi mângâierea ei devine alunecoasă şi precisă, şi acum buzele ei stau foarte aproape de sexul meu, iar bărbatul nu se mai vede, el şi-a îngropat fața între lunile Sophiei, şi limba lui gustă şi explorează fiecare milimetru din locurile ude ale Sophiei, iar

Sophia e mai udă ca niciodată şi brusc vârful limbii ei atinge vârful sexului meu tumefiat de aşteptare. În închipuirea mea, mor. Buzele Sophiei descoperă încet fiecare venă şi fiecare arcuire a sexului meu, iar eu simt că-mi pierd minţile, şi prin minţile mele pierdute aleargă Cavanosa care tuşeşte spasmodic şi nebuna care plânge, iar bărbatul ăsta întunecat vine chiar acum lângă gura Sophiei şi limba lui îi caută buzele, iar eu fac un efort supraomenesc şi îmi retrag sexul din gura Sophiei, şi sexul meu pulsează şi se leagănă singur prin aer, iar limba bărbatului îşi găseşte drumul şi explorează dinţii şi gingiile Sophiei şi limba ei moale şi udă şi fiecare colţişor ascuns din gura ei, iar eu deschid încet picioarele Sophiei, şi în timp ce intru în ea, simt cum mâna mea dreaptă se lungeşte ca un şarpe şi se strecoară sub fundul ei, şi acum două dintre degetele mele ating şi pătrund anusul ei ud, şi acum tot sexul meu e înăuntrul ei, iar ea nu ştie că toate astea se întâmplă numai şi numai în închipuirea mea, ea se arcuieşte şi vine în întâmpinarea sexului meu, care a intrat în ea până la capăt, şi capătul sexului meu pulsează violent înăuntrul ei. Rămân acolo. Stau acolo.

Prostii. Adică *bullshit.* Toate astea se petrec doar în închipuirea mea. Nici măcar nu mi-am atins buzele de ale Sophiei. N-o să am curajul să o ating. N-o să-i

ating nici măcar un fir de păr. Nu vreau să se risipească. Nu vreau să dispară. Sophia ar putea fugi nicăieri, iar eu n-aş mai putea să o recuperez de acolo. Aşa că acum, cobor încet de pe patul bărbatului şi merg în dreptul ferestrei. Sophia nu există decât în închipuirea mea. E ciudat. Pentru că cei doi oameni din spatele meu fac dragoste cu adevărat. Iar eu nu mai simt nevoia să-i privesc. Nu mai întorc capul spre ei. Şi nu vreau să mă înțelegi greşit. Nu vreau să crezi că sunt un tip foarte decent. Dimpotrivă. Am fost şi eu puşti la un moment dat. Am ajuns adolescent şi am visat ani de-a rândul să stau într-un bloc înalt şi să am un telescop din ăla cu care te holbezi la stele şi să-l folosesc exclusiv pentru a-mi spiona vecinii. Şi în închipuirea mea de puşti cordit, vecinii mei erau nişte oameni foarte iubăreți. Ca să nu zic futăcioşi. Cred că fantezia asta a apărut atunci când aveam vreo şaişpe ani. Vecina de vizavi avea vreo patruzeci. Dar făcea sport. Cred. Pentru că avea un corp superb. Şi vecina mea era departe de a fi vreo Sophia. Dar pentru mine era totul. Atunci, la vârsta aia. Vecina mea umbla goală prin casă şi ştia că un puşti o spionează din spatele unei ferestre aburite. Dar o să o las în pace acum. Nici n-am idee cum de mi-am amintit de ea. Probabil că la ora asta, vecina mea e doar o babă, cu activitate sexuală zero. Aşa că n-are ce căuta în

povestea asta. Fapt e că, acum, nu simt deloc nevoia de a-i spiona pe oamenii ăştia frumoşi. Pe oamenii ăştia perfecți. Mă îndepărtez de fereastră şi mă aşez pe jos. Nu mă uit la ei. N-am nevoie să-i privesc. Îi ştiu mai bine decât cred ei. Amândoi sunt creația mea. Aştept să termine ce au început. Aştept să obosească.

Trece un timp incert.

Au obosit. Acum se țin în brațe. Nici n-au idee ce îi aşteaptă. Şi nici eu. Povestea încă nu s-a terminat. E absolut firesc să nu ştiu ce urmează, pentru că am hotărât să iau deciziile pe moment. Să îmi ascult instinctele. Nu mă refer la instinctele primare, ci la alea de scriitor. Aşa e bine. Sophia a adormit în brațele bărbatului. Sexul bărbatului e încă în interiorul ei. Sexul lui a devenit moale şi flasc, şi fiecare picătură de dragoste care mai curge din el e ca un val liniştit, care se loveşte de un țărm paşnic. Au adormit. Or să viseze.

Mă ridic şi merg în bucătărie. Ei or să viseze, iar eu o să-mi fac o cafea. Pun apa pe foc şi îmi aprind o țigară. Trebuie să mă pregătesc. Trebuie să-mi adun forțele. Nu există happy-end. Nu există aşa ceva într-un roman de calitate. Iar tu ții în mână un roman de mare succes. Un bestseller. Apa începe să facă bule. Dar nu-i nevoie să stau cu ochii holbați la apa asta care stă să fiarbă. Pot să-mi fac nişte planuri. Sunt

şi eu om. Doar o să câştig ceva bani cu cartea asta. Ia să vedem ce o să fac eu cu toată grămada asta de bani. În primul rând, o să îmi iau o casă. N-o să mai stau s-o construiesc eu cu mâna mea. Nici măcar n-o s-o renovez. O s-o iau gata făcută. O să găsesc casa perfectă, iar proprietarul o să-mi spună un preț. Eu n-o să negociez. N-am timp de fleacuri. O să-i spun *OK* şi o să-mi văd de treabă. O să călătoresc. O să merg în Spania. Am mai fost. Doar câteva zile. Acum o să merg să stau mai mult. Poate că o să-mi iau şi o casă acolo. Pe malul mării. Undeva pe la Aguadulce. O să ies seara şi o să mănânc la o tavernă de pe plajă. O să mănânc pui de caracatiță şi Bacaladilla. Nu ştii tu ce-i aia. Hai să-ți explic, ca să nu mori prost. Bacaladilla e puiul unui peşte mai mare, care se cheamă Bacalao. Aşa mi-a spus mie cineva. Nu ştiu dacă e sută la sută adevărat. Deci. Bacaladilla e un fel de diminutiv pentru Bacalao. E foarte bun şi se mănâncă cu tot cu coadă. Prăjit. Atenție la şira spinării. Eu te sfătuiesc să o scoți de la bun început şi după aia să rumegi în voie. Asta bineînțeles dacă ajungi în Spania şi vii până la Aguadulce şi te-ntâlneşti cu mine la taverna aia de pe malul mării. Cel mai sigur o să mă găseşti acolo în septembrie. Când îşi termină concediul toți muritorii de rând. Septembrie sau octombrie. Asta e perioada cea mai bună dacă vrei să vii la

Aguadulce şi să mă vezi. O să mă recunoşti de la distanță şi n-o să-ți vină să crezi că eu sunt chiar eu. O să ai cartea mea la tine. O să te apropii cu timiditate de mine şi o să-mi ceri un autograf. Iar eu o să-ți semnez cartea cu cea mai mare plăcere. Bun. Hai să nu ne împiedicăm în fleacuri. Un autograf e doar un autograf şi nimic mai mult. Hai să vedem pe ce o să-mi mai cheltuiesc banii. Stai, că-mi dă cafeaua în foc. Imediat e gata. Aşa. Îmi mai aprind o țigară şi mă uit în viitor. O să-mi mai iau o casă. În Italia. E un sătuc pe-acolo. Se cheamă Vasto. Pe la trei după-masa, toată lumea îşi face siesta. Aşa că pe străzi e linişte totală. Deci. O să-mi iau o casă mică în Vasto. O să mă plimb cu bicicleta pe străzile pustii. După-masa. Când doarme toată lumea. Şi, din când în când, o să mai trec şi prin oraşele mari. New York. Paris. Locuri de-astea mai cosmopolite. O să merg şi la Los Angeles, atunci când o să trebuiască să negociez cu producătorii ăia de pe-acolo. Atunci când or să vrea ei să ecranizeze cartea mea. Şi dacă tot ajung la Los Angeles, nu văd de ce n-aş trece şi pe la Las Vegas. Acolo o să stau vreo câteva zile. Doar ca să mă joc la păcănele. Ăştia de la Las Vegas sunt specialişti în păcănele. Au aparate care te-agață şi nu-ți mai dau drumul. Scot tot felul de sunete haioase aparatele astea. Acolo o să mă distrez. O să ies în fiecare zi cu

câte-o Paris Hilton din aia. Că doar o să am destui bani, să arunc cu ei în ea.

E bună cafeaua asta. Nu ştiu ce marcă e. Pe cutie nu scrie nimic. O cutie de metal. OK. Planurile de viitor mai pot să aştepte, pentru că încă nu e gata cartea. Hai să termin cartea şi după aia mai vedem. Mă întorc în dormitor.

Sophia şi bărbatul ei au adormit îmbrățişați. Mă lungesc pe covorul de lângă pat. Sophia visează că doarme la pieptul bărbatului. Visează că se trezeşte. Bărbatul doarme adânc şi n-o simte. Veioza a rămas aprinsă. Sophia simte că în casă mai e cineva. Se dă jos din pat şi merge prin casă şi ajunge în bucătărie, iar acolo e o femeie pe care Sophia n-o cunoaşte, şi femeia asta se uită fix pe geam şi nu-i dă nici o atenție. Sophia vrea să ştie cine e femeia asta şi ce caută acolo, dar îi e frică să se apropie de ea. Femeia se uită în continuare pe geam şi pare să nu remarce prezența Sophiei. Şi apoi Sophia simte frică. O frică viscerală, care o paralizează şi care îi face inima să bată foarte tare. Şi femeia se întoarce spre ea şi o priveşte, şi în privirea femeii e tot reproşul din lume şi un dispreț universal, iar Sophia vrea să vorbească şi nu reuşeşte să scoată nici un sunet, şi femeia face un pas spre ea, şi atunci Sophia se trezeşte udă de transpirație. Părul ei e ud şi mâinile ei tremură. Se ridică din pat şi se

apropie de fereastră. În clipa asta, nu mai vrea decât să fie iar mică. Vrea să aibă cinci ani şi să se joace cu tatăl ei. Tatăl ei o ține pe genunchi. O apucă de subsuori şi o aruncă în sus, şi Sophia râde şi tatăl ei râde şi el, şi amândoi sunt foarte fericiți. Şi Sophia vrea să se întoarcă la fericirea asta. La clipa asta fără griji. Închide ochii şi e din nou acolo. Se bălăceşte într-o piscină cu apă albastră, şi tatăl ei o învață cum să dea din picioare şi cum să dea din mâini ca să capete siguranță şi ca să nu-i fie frică de apă. Ca să nu-i fie frică de nimic din ce urmează să i se întâmple într-o viață de om. Şi tatăl ei îi spune tot timpul *bravo Sophia* şi se joacă cu ea şi o stropeşte cu apă şi râde odată cu ea. Apoi amândoi ies din apă şi merg la umbra unor copaci. Un hamac e agățat între copaci. Tata o ia în brațe şi se suie cu ea în hamac şi amândoi se leagănă leneş şi ascultă zgomotele mării, care e undeva pe-aproape, iar Sophia nu-şi mai aminteşte exact nici vârsta pe care o avea când s-a legănat aşa în hamacul ăsta şi nici unde era cu părinții ei. În ce loc din lumea asta. În care dintre vacanțe. Sophia face câțiva paşi cu spatele şi se aşază pe patul în care bărbatul doarme adânc. Ochii ei rămân deschişi. Se întinde pe pat. Nu-l atinge pe bărbatul care doarme. Pentru că nu vrea ca imaginea tatălui ei să se risipească. Hamacul o leagănă încet şi tata îşi trece o

mână prin părul ei şi îşi agită mâna, pentru ca soarele să usuce mai repede şuvițele ei, ude de apă albastră. În cealaltă mână, tata ține o carte de poveşti. Sophia dă câte o pagină şi se uită la pinguinul care călătoreşte mereu în alt loc. A mai văzut cartea asta de o sută de ori. Dar încă nu s-a săturat de ea. Ochii ei devin din ce în ce mai grei şi se închid, în timp ce hamacul o leagănă. Sophia se simte în siguranță în brațele tatălui ei. Se simte apărată de orice rău văzut sau nevăzut. Adoarme lin şi visează că pinguinul din carte o ia de mână şi-i spune *vino cu mine*. Tata o vede dormind şi închide încet cartea în care pinguinul dispare ca şi cum n-ar fi fost. Tata îşi ridică o mână, foarte încet. Ca să n-o trezească pe Sophia. Tata se freacă la baza nasului şi se gândeşte la oamenii care îl aşteaptă foarte departe de locul ăsta cu palmieri şi piscine şi plaje şi hamacuri agățate de copaci. Oamenii care îi dau telefon şi-i spun *trebuie să te întorci cât mai repede pentru că avem aici o situație. Intrăm în proces cu banca dacă nu vii tu să rezolvi lucrurile.* Şi tata ştie că el e singurul care poate rezolva lucrurile. Gândurile lui aleargă departe şi analizează problema şi mintea lui găseşte o soluție chiar înainte de a afla toate amănuntele situației create. Dar sufletul lui rămâne tot timpul lângă Sophia, şi sufletul lui se leagănă uşor în hamac alături de Sophia care doarme şi care

se lasă purtată de pinguinul ascuns printre pagini. Şi Sophia îşi ține ochii deschişi şi simte respirația bărbatului de lângă ea şi ştie că hamacul e de-acum doar o amintire şi că mai mult ca sigur hamacul în care ea s-a legănat acum mai bine de douăzeci de ani a fost de mult aruncat la gunoi, iar sforile hamacului s-au dezintegrat încetul cu încetul şi la un moment dat au încetat să mai existe şi însuşi tata a încetat să mai existe. Sophia îşi dă seama că nu mai poate să-şi amintească mirosul pielii tatălui ei şi că nu are puterea să reconstituie mirosul ăsta atât de protector şi că toate eforturile sunt zadarnice şi că tata a fost cândva, demult, în altă viață, iar acum tata nu mai e nicăieri. Poate doar în câteva fotografii despre care nimeni nu ştie nimic.

N-am nici o fotografie cu tata.

Un gând liniştit şi în acelaşi timp disperat. Un gând care îi ordonă ca mâine să înceapă o cursă infernală, în căutarea unei singure fotografii din care tatăl ei să se uite la ea cu acelaşi zâmbet cald care i-a dat încredere ani de-a rândul şi care a ținut-o vie şi luptătoare şi care i-a dat puterea să continue şi care a motivat-o să învețe lucruri pe care le-a uitat între timp. Mâine. Să dea telefoane şi să găsească oameni pe care nu i-a mai auzit sau văzut de mulți ani. Oameni cărora să le spună *am nevoie de o fotografie cu tatăl meu*.

Oameni care se vor mira. *Dar la ce-ți trebuie?* vor întreba oamenii. *Ca să merg mai departe cu viața asta*, ar putea răspunde Sophia. Dar răspunsul ăsta ar fi imediat catalogat drept ciudat sau poate de-a dreptul îngrijorător. *Strâng câteva fotografii pentru un album de familie.* Aşa da. În cazul ăsta nu eşti nebună. Orice om cu o viață normală are dreptul să-şi facă un album de familie. Orice om întreg la cap are chiar obligația să-şi facă un album de familie. Şi or să treacă zile şi nopți şi oamenii or să o sune pe Sophia şi or să spună *e ciudat, dar nu reuşim să găsim nici o fotografie cu tatăl tău. E posibil ca, atunci când a plecat, să fi luat cu el toate fotografiile.* Iar Sophia se va lupta cu morile de vânt.

Rezistă, tată.

Sophia va deveni din ce în ce mai înverşunată în acțiunea simplă de a recupera ceva din amintirea tatălui ei. Ceva din ce-a mai rămas din amintirea asta de tată care a ținut-o în brațele lui, în hamacul în care s-au legănat împreună, acum mulți ani. *Vreau să ştiu unde a plecat şi de ce. Vreau să ştiu unde e acum. Dacă e viu sau mort. Dacă e mort, vreau să ştiu unde e îngropat.* Şi atunci oamenii vor deveni suspicioşi. Oamenii vor vorbi între ei şi îşi vor spune *ceva nu e în ordine cu fata asta*. Pentru că Sophiei i-au fost ascunse mereu adevăratele motive pentru care tatăl

ei a dispărut fără urmă. Unei fetițe de zece ani îi poți explica anumite lucruri. Dar o fetiță de zece ani nu va putea înțelege de ce tatăl ei se urcă pe un vapor şi dispare în lume. Şi nu mai dă nici un semn de viață. Niciodată. O fetiță de zece ani trece prin multe transformări până ajunge o femeie de douăzeci şi opt de ani, care se hotărăşte brusc că a sosit momentul să-şi caute tatăl, pierdut deja de o veşnicie.

Rezistă, tată.

Sophia simte răsuflarea bărbatului de lângă ea.

Trebuie să dorm puțin.

Îşi lasă pleoapele să se închidă. Dar ochii ei caută în continuare umbra tatălui din hamac. Mă apropii de ea şi mă uit la fruntea ei pe care trei riduri fine se zbat fără încetare. Suflu puțin spre ele. Ridurile se liniştesc şi dispar. Sophia e acum pe un câmp cu flori galbene. O dor ochii de atâta galben. Tatăl ei stă în mijlocul câmpului şi se uită la ea. Zâmbeşte larg şi îşi deschide brațele. Sophia râde fericită şi fericirea ei se transformă în disperare pură, în timp ce aleargă spre tatăl pierdut şi regăsit, şi acum Sophia aproape zboară spre omul din plin galben, şi brațele lui o prind din zbor, şi omul o strânge tare la piept.

Sophia adoarme.

Patru dimineața.

Ai fost fiecare bărbat din viața mea. Te-am găsit în fiecare om care m-a modelat. Te-am căutat tot timpul. Te-am găsit prea puțin în puştiul care nu ştia cum să mă sărute. Nu ştia dacă să scoată limba la mine sau nu. Nu ştia ce să facă cu limba aia. Te-am regăsit în prima mea dragoste. Aia care a însemnat mai mult strângeri de mână şi plimbări prin parc. Căutam brațele tale, ca să mă simt în siguranță. Te-am căutat mult. Te-am căutat mereu. Te-am găsit de fiecare dată altfel. Întotdeauna ai împrumutat alt chip. Altă mască. Timp de zece ani te-am descoperit într-un om bătrân. Te-am iubit mult în omul ăsta. Omul ăsta care mi-a dat atâta linişte. Atâta încredere. Atâta forță.

Acum o să te las în pace. Te părăsesc. O să te caut doar într-o poză, pe care am să o țin ascunsă undeva. O să te mai găsesc doar în poza aia. O să te uit. Pentru că bărbatul care doarme acum lângă mine nu eşti tu.

O să te uit şi ştiu că şi tu vrei asta. Aş fi vrut multe de la tine. Aş fi vrut să exişti cu adevărat atunci când te-am chemat şi nu erai. Aş fi vrut să împart cu tine nişte lucruri. Aş fi vrut să-i strângi mâna omului cu care mă culc noaptea în pat. Omului care intră între picioarele mele. Omului care îşi dizolvă sângele în carnea mea. Aş fi vrut asta şi aş fi vrut să te bucuri de privilegiul ăsta. Şi n-ai venit. N-ai fost acolo.

Acum o să dispari de-a binelea. Acum o să trăiesc doar cu omul ăsta. O să vopsesc casele de pe plajele pământului, dacă o să fie nevoie să fac asta ca să am ce mânca. O să vopsesc casele alea în toate culorile şi o să-mi muncesc mâinile şi trupul şi o să-mi las baltă toate cremele antirid şi toate lacurile de unghii şi toate şampoanele pentru păr ultrasensibil. O să fiu altfel. O să mă transform într-o femeie adevărată. O să muncesc cot la cot cu bărbatul de lângă mine şi o să mănânc din pâinea lui, neagră sau albă. O să merg prin multe locuri din lumea asta şi o să descopăr lucrurile pe care tu nu mi le-ai arătat niciodată. Iar tu o să exişti doar într-o fotografie. O să merg pe toate drumurile care îmi ies în cale, fără să te mai gândesc. Fără să mai cred că mă protejezi de undeva. O să mă apăr singură de orice rău îmi va ieşi în cale. O să-mi adâncesc ridurile şi o să-mi schimb expresia. O să fiu greu de abordat. Dar o să rămân senină. O să te văd

doar în fotografia aia veche, iar tu n-o să însemni mai mult decât o fotografie. O să-mi pun perdele la ferestre. Perdele din cârpă. O să bată vântul prin ele. O să am ferestre la toate casele în care o să trăiesc, până la sfârşitul vieții. Ferestrele de la nord or să stea deschise. La fel şi cele de la sud. Vântul o să treacă prin casa mea şi o să aducă insecte şi microorganisme şi praf de noroi. O să spăl pe jos cu o cârpă umedă şi o să trăiesc în continuare. O să învăț limba locului unde o să-mi fac casă. N-o să stau mai mult de un an în acelaşi loc. O să merg mai departe şi o să învăț o altă limbă. O să descopăr în fiecare loc o nouă climă, care o să-mi biciuie trupul. O să descopăr în fiecare an noi viruşi cu care o să mă lupt ca să supraviețuiesc. O să ies învingătoare din fiecare luptă. O să am un copil şi o să-i pun numele bărbatului meu. Dacă o să fie fată, o să-i pun numele meu. O să-mi cresc copilul şi o să-l învăț tot ce trebuie să ştie ca să supraviețuiască atunci când eu nu voi mai fi lângă el. Copilul meu nu o să ştie că a avut un bunic. N-o să-i spun asta. O să mă întrebe într-o zi. O să mă întrebe unde eşti. O să-i spun că ai murit de mult. O să-i spun că ai murit înainte ca eu să mă nasc. O să fac dragoste cu bărbatul meu în fiecare noapte. O să simt cum bărbatul ăsta e doar al meu şi o să simt că toate sucurile mele sunt izvorul vieții lui şi remediul pentru orice rău

care îl pândeşte. O să-i dezmierd trupul cu balsamul buzelor mele. O să-i fiu devotată. O să ştie că îl vreau doar pentru mine. N-o să-i spun asta. Dar el o să simtă că aşa trebuie să fie lucrurile şi nu o să cunoască altă femeie în afară de mine. O să-mi spăl părul în apa râului şi o să-mi las părul ud să mângâie trupul bărbatului meu. O să-i sărut sexul şi o să-i zgârii pieptul cu unghiile mele lungi. O să merg lângă bărbatul meu la vânătoare şi la pescuit. O să-l iau de mână pe copilul meu şi o să-l învăț cum să vâneze şi să pescuiască. O să cad în prăpăstii şi o să mă ridic. O să aştept ca oasele mele să se întărească şi o să merg mai departe. O să înot în mări şi oceane. O să cad de pe stânci şi o să mă ridic şi o să merg mai departe. O să calc cu picioarele goale pe nisip şi pe iarbă. O să păşesc în urma bărbatului meu. O să păşesc în fața copilului meu. O să mă usuc de dor atunci când bărbatul meu va pleca departe, ca să caute hrană şi apă. O să mă ude cu sămânța lui când se va întoarce, iar eu o să reînviu. O să-mi adorm copilul cu cântece de leagăn atunci când luna va fi sus pe cer. O să dau perdelele la o parte şi o să las lumina soarelui să mângâie fața copilului meu ca să-l trezesc din somn. O să fac focul şi o să pregătesc mâncare pentru bărbatul meu şi pentru copilul meu. O să intru în apa lacurilor în timpul nopții şi o să-mi ademenesc bărbatul cu vrăjile

trupului meu. O să aştept atingerea buzelor lui pe sfârcurile mele tari ca piatra. O să aştept ca mâna lui să-mi desfacă picioarele. O să aştept ca sexul lui să intre în mine şi să mă răscolească. O să sângerez în răstimpuri. Şi atunci o să-i primesc sămânța pe limba mea şi o să-i înghit seva. O să mă uit la bărbatul meu atunci când el va dormi. O să-i văd fața în lumina lunii şi o să mă apropii de el. O să stau lângă el şi el o să simtă cum mă strecor în visul lui şi o să ştie că nu mai există altă femeie pe lume în afară de mine. O să-i strivesc buzele cu sexul meu şi o să-l las să bea pe sătu-rate din izvorul meu. O să merg lângă el, până când el nu va mai putea merge. O să îl sprijin de mine atunci când va cădea. O să îl dau înapoi pământului atunci când va înceta să mai respire.

Iar tu nu vei mai exista. Şi va fi ca şi cum n-ai fi existat vreodată. O să te uit începând de-acum.

Cinci dimineața.

Cavanosa tuşeşte asurzitor şi se trezeşte şi tusea continuă să-i muşte pieptul şi nu-l lasă să respire. Cade din pat şi se târăşte horcăind până pe holul pustiu. Mâinile lui se înalță rugător spre pereții casei şi pipăie orbecăind în căutarea unui întrerupător, pe care în sfârşit îl găseşte şi îl apasă. Pe hol se face lumină. Cavanosa ajunge în baie, în patru labe, şi capul lui se apleacă în closet şi Cavanosa vomită cheaguri de sânge şi tuşeşte din ce în ce mai tare. Sunt lângă el. M-am aşezat pe marginea căzii şi îl privesc cu atenție. *Moartea e un fenomen natural.* Am încheiat citatul. Nici nu mai țin minte cine a spus chestia asta. Dar nu are nici o importanță acum. Sentimentele mele pentru bătrânul ăsta nu-mi lasă loc de vreo emoție.

Cavanosa ştie că a făcut o mişcare greşită. Butonul de panică era chiar lângă patul lui. Butonul. Butonul pe care trebuia să apese atunci când a început

sfârşitul. La capătul celălalt al butonului se află o armată de infirmieri, care sunt pregătiți să-l resusciteze în caz că ar fi nevoie de aşa ceva. Şi uite că e nevoie. Dar infirmierii n-au cum să-l audă. Infirmierii stau liniştiți la doar zece metri distanță. În apartamentul vecin. Mănâncă sendvişuri şi se uită la un sitcom pe ecranul unui televizor mic. Iar râsetele publicului în delir acoperă orice zgomot. Cavanosa îmbrățişează closetul aproape cu dragoste. Pentru că dragostea adevărată conține disperare. Mâinile lui zbârcite alunecă pe porțelanul alb al closetului, şi capul lui Cavanosa se loveşte de gresie. Acum e deja aproape gata. Mă uit la el. *Finito?* Nu mă aude. Mai aştept puțin. Am răbdare. Cred că mă păcăleşte. Deja stă nemişcat de un minut. Şi parcă nu se mai aud nici vocile alea îngrozitoare. Vocile alea sinistre din *Alien 3* sau de unde le-o mai fi scos şi pe-astea.

Dă-mi şi mie o țigară, îmi spune Cavanosa.

Fuck, man. Era să-mi sară inima din piept. Stai să-mi revin. Cavanosa stă lângă mine pe marginea căzii şi se priveşte pe el însuşi, cu un dispreț nedisimulat. Se vede zăcând pe jos lângă closet şi nu-şi poate reprima un rictus de dezgust. Îi întind o țigară. Observ că mâna îmi tremură puțin.

Cum se face că un om poate să ajungă în halul ăsta? spune Casanova rar şi clar. N-am un răspuns pe

țeavă, aşa că aştept să mai dezvolte el subiectul. *Explică-mi dacă poți, prietene. Văd că eşti încă tânăr. În putere. Ce ai alege? Să mori mâine, spulberat de o maşină, sau să ajungi aşa?* Şi Cavanosa îmi arată leşul lui, care zace îmbrățişând closetul. Din gura leşului se scurge o spumă rozalie. Destul de consistentă. *Văd că durează ceva ca să-mi răspunzi, prietene. Dar poate-mi dai şi-un foc în timp ce reflectezi.* Cinic bătrânul. Cred că nu l-am omorât degeaba până la urmă. Îmi place mai mult aşa. Îi aprind țigara şi văd că mâna nu-mi mai tremură deloc. Cavanosa pufăie din țigară şi trage fumul adânc în plămâni. *Mmm. O minune. Aproape că uitasem. Vezi că ai scris greşit, prietene. Acum vreo două rânduri. Plămâni. Aşa ai scris. Plămâni. La plural. Ori eu nu pot să mă laud decât cu unul singur. Plămân. Doar unul. Vezi că eşti distrat?* Chiar începe să-mi placă moşul ăsta. Simt că o să ne înțelegem bine. Dar încă nu zic nimic. *Ştiu ce ai să-mi spui, prietene. De ce mâine? Aşa ai să-mi spui. De ce tocmai mâine? Mâine tocmai mi-o planificasem pe țâțoasa aia care vinde țigări la colț. Aşa ai să-mi spui. Iar poimâine ai altă treabă. Adică alergi în aşteptarea lui răspoimâine. Pentru că răs-poi-mâi-ne trebuie s-o încaleci pe bruneta aia cu picioare lungi, care te-aşteaptă de-o veşnicie să te hotărăşti. Şi tot aşa. Cum ar fi, prietene? Să vină Sfântul Duh sau Dumnezeu din cer şi să-ți spună să alegi. Să zică OK. Dacă tu vrei*

să te joci de-a mama şi de-a tata zilele viitoare, e OK. Dar o să te las în viață până când or să-ți putrezească şi implanturile din gură. O să-ți acord privilegiul de a-ți admira pielea subțiată şi îngălbenită şi plină de pete şi de negi. O să te las să te bucuri de momentul în care o să împingi un cadru de metal. Momentul în care toată lumea o să se ridice în picioare ca să-ți ofere locul în tramvai. Cum ți se pare? Atractiv? Să ai respectul tuturor. Indiferent de ce ai realizat în viața asta. Indiferent de cât ai strâns ca să aibă ai tăi ce băga sub nas.

Cavanosa face o pauză şi trage din țigară. *Ia zi. Eşti mut?* Zâmbesc şi îl analizez. E cool moşul. Chiar şi aşa cum e. În pijamaua asta penibilă. *OK. Eşti mut. Nu mă deranjează. Pot să te mai țin câteva minute? Şi-aşa nu-i nici o grabă.* Îi fac semn să continue. Cavanosa se uită la țigara fumegândă, cu aerul expertului în arome de tutun. Tace un minut şi ochii lui privesc înspre cadavrul care se ține strâns de closet. *Mi-am înşelat soția. De multe ori. De prea multe ori. Cum îți explici asta? Are vreo logică? Habar n-am. Dar eu nu am pierdut nici o ocazie, prietene. Şi ocazii am avut destule. Ştii doar că banul deschide toate uşile şi toate picioarele.* Cavanosa nu se uită la mine. Fumează şi se uită drept înaintea lui. *Am iubit-o mult. A fost îngerul meu. A fost singura mea rațiune de a merge înainte. De a mai face ceva. Dar n-am reuşit să mă lupt cu*

bucata asta de zgârci. Cavanosa îşi duce mâna la testicule şi le strânge puternic. *Nenorocita asta de bucată de carne a făcut numai ce a vrut ea.* Cavanosa mai trage un fum şi aruncă țigara în closet. Țigara face fsss şi se stinge. *Gândeşte-te, prietene. Gândeşte-te ce alegi. Dacă ți se va da ocazia să alegi. Cu toate că nu prea cred. Poți să simți momentul. Dacă eşti deş-tept. Dacă ai fler. Şi nici măcar nu-ți trebuie prea multă minte. Simți că a venit momentul în care începi să te defectezi. Momentul în care începi să nu mai funcționezi. Atunci când se adună din ce în ce mai multe pastile în dulapul tău. Vine o zi în care deschizi dulapul ăla nenorocit şi peste tine cade un munte de pastile. Şi tu nu mai ai unde să te duci pe lumea asta, decât dacă-ți cari după tine dulapul cu pastile. Ei bine. Atunci e momentul. Aia e clipa favorabilă. Poți să ieşi pe stradă şi să mergi încet până la şoseaua aia cu multe benzi. Te duci acolo unde trec maşinile cu viteză mare. Şi după aia, treci dincolo. Traversezi. Asta-i tot. Şi-i scuteşti pe toți de fițele tale de bătrân antipatic. Ia uită-te la mine. Nu. Uită-te acolo. Jos. Lângă closet. Ia uite ce spectacol minunat. Gândeşte-te că or să apară ăia şi or să-mi mute carcasa de colo-colo şi-or să se agite în jurul meu. Doar pentru că fiecare dintre ei ştie că o să fie recompensat pentru asta.*

Cavanosa se ridică de pe marginea căzii şi îşi în-tinde puțin oasele. *Mersi de țigară.* Merge spre uşa

băii şi o deschide. *Şi mersi de companie. Eşti primul om cu care stau de vorbă după mult timp.* Cavanosa iese din baie şi apoi bagă capul înapoi pe uşă. *Chit că eşti mut.* Zâmbesc. Zâmbeşte. Apoi iese şi dispare.

Rămân un timp pe marginea căzii.

Trece un minut, care trage după el o ață albă, subțire.

Aud alarma. Ştiu că bătrânul a apăsat butonul de panică înainte să părăsească clădirea. Apoi infirmierii năvălesc în baie. N-au treabă cu mine. Se apleacă peste cadavrul lui Cavanosa şi îi iau pulsul. Un infirmier urlă ceva. Nu înțeleg ce zice pentru că mintea mea zboară aiurea. Un al treilea infirmier apare cu o maşinărie infernală. Cadavrul e întors cu fața în sus şi asist la o tentativă de resuscitare. Mă uit la ei cu milă. Prin mintea mea trece un gând stupid. *Ia uite cum irosesc ăştia curentul electric.* Infirmierii se mai agită un timp. Apoi renunță. O targă îşi face apariția. Şi doi brancardieri. Trupul lui Cavanosa e urcat pe targă. Apoi toți ies din baie şi pleacă. E linişte.

Mai stau puțin. Sunt destul de obosit.

Trec zece minute, cărora eu nu le mai dau nici o atenție. Nu fac nimic. Mă uit la locul de pe gresie în care a rămas o spumă rozalie. Mă uit la finisajele băii. N-au dat rasol oamenii ăştia. Chiar au lucrat ca nişte bijutieri. Abia acum îmi dau seama că sunt destul de

transpirat. Aşa că îmi trece prin minte să fac o baie. Mă dezbrac şi intru în cadă.

Am mai multe opțiuni. Pot să las apa să curgă printr-o sită deasă, care îți dă senzația că stai sub o ploaie fină de apă cristalină. Mai descopăr şi nişte luminițe activate de un buton. Luminițele îşi schimbă culorile. Lent. Apa de ploaie tropicală cade într-un fel de curcubeu. Am auzit de şmecheria asta. Cred că se cheamă cromoterapie. Frumos. O fiță de bun gust. Las apa să-mi lovească trupul câteva minute.

Prosoapele sunt foarte curate şi miros a balsam scump. Mă şterg pe tot trupul şi mă uit în oglinda mare a băii. Nu mă pot împiedica să-mi privesc trupul. Atent. Abdomenul meu a fost plat. Acum vreo zece ani. Descopăr locuri în care pielea face riduri neaştep-tate. Descopăr că pe piept îmi cresc câteva fire de păr alb. Laba piciorului meu drept e mai umflată decât stânga. Mda. Probabil că mai sunt şi alte lucruri de descoperit. Totul e să mai am timp.

Mă îmbrac. Ies din baie şi las uşa deschisă, ca să iasă aburul.

Şase dimineața.

Nebuna doarme, fără vise.

Mi-e milă s-o trezesc. Mă uit la ceas. O să mai stau cinci minute. Doarme ca un copil. Îşi suge degetul mare. O şuviță de păr i-a alunecat pe frunte. Chiar arată ca un copil.

Aştept.

Mă uit la ceas. Şase şi cinci. Mă aplec spre ea şi o mângâi uşor pe față. Deschide ochii mari şi se uită la mine.

E timpul.

Mă priveşte şi îmi dau seama că înțelege ce îi spun. Clipeşte scurt şi se încruntă puțin. Doar puțin. Ştiu privirea asta. E ca şi cum ar spune *hai te rog mai lasă-mă să lenevesc doar cinci minute*. Nu pot să-i rezist. Îi fac semn să închidă ochii şi o mângâi uşor pe cap. Mâna mea se joacă în părul ei. Vreau să fiu sigur că nu adoarme la loc. O să-i spun o poveste ca să nu ațipească.

A fost odată ca niciodată. O fată. Şi fata asta era foarte frumoasă. În toate felurile. Şi într-o zi, a apărut un prinț, călare pe un cal alb. Şi prințul a coborât de pe calul lui alb şi a luat-o pe fată de mână. Apoi a urcat-o pe calul lui şi a dus-o cu el până la un palat mare şi alb. Şi acolo, prințul i-a arătat fetei cele mai frumoase flori din lume. Toate florile astea creşteau în grădina prințului. Şi fata s-a gândit că asemenea flori nu au cum să existe cu adevărat. Pentru că florile aveau tulpini groase cât copacii pe care-i ştim noi în lumea noastră. Şi florile astea aveau petalele mari cât frunzele palmierilor din lumea pe care o cunoaştem noi. Şi florile astea erau parfumate, aşa cum florile pe care noi le ştim nu vor fi niciodată. Parfumul lor era atât de îmbătător, încât puteai să-ți pierzi mințile doar respirându-l o singură dată. Şi fata s-a îndrăgostit de florile nemaivăzute şi de tot locul acela magic. Şi prințul a lăsat-o să stea la el în palat. Şi într-o zi, fata a ieşit din camera ei şi a mers în grădina palatului. Nu mică i-a fost mirarea atunci când a văzut că toate florile se ofiliseră şi că parfumul lor nu se mai simțea nicăieri. Fata l-a căutat pe prinț. A intrat în toate camerele palatului şi l-a căutat peste tot. Dar prințul se făcuse nevăzut. Şi fata a ajuns la cea din urmă cameră din palat. O cameră cu o cheie mare şi groasă. Fata a bătut la uşă şi n-a primit nici un răspuns.

Apoi a vrut să intre şi a văzut că uşa e închisă. Atunci şi-a luat inima în dinți şi a întors cheia în uşă. Uşa s-a deschis, iar fata a văzut o vrăjitoare rea şi urâtă, care i-a făcut semn să intre. Fata a intrat cu teamă în camera secretelor. Pentru că aceasta era camera secretelor din palat. Secretele prințului. Pentru că prințul avea mania secretelor. Era un secretoman. Sau secretomaniac.

Nebuna îşi deschide ochii şi mă priveşte. Eu îmi opresc mâna care îi mângâie părul şi o întreb din ochi dacă să mai continui povestea. Nebuna închide imediat ochii şi îşi împinge capul înspre mâna mea. O mângâi în continuare.

Vrăjitoarea i-a explicat fetei că prințul era legat cu un blestem din moşi-strămoşi. I-a spus că prințului îi plăceau toate florile şi că el avea grijă de ele ca de ochii din cap. Dar după ce luna plină apărea pe cer de trei ori la rând, florile prințului se ofileau şi mureau. Şi nimeni nu era în stare să rupă acest blestem. Iar atunci când florile mureau, prințul se transforma într-un broscoi râios. De supărare. Şi nu doar de supărare. Ci pentru că aşa îi era blestemul. Apoi, trei zile şi trei nopți, prințul se făcea nevăzut. Pentru că acum era doar un broscoi şi se ascundea într-un nufăr de pe lac. Vrăjitoarea i-a explicat fetei că singura cale de a rupe blestemul era ca o fată frumoasă şi bună să ucidă broscoiul cu un topor de argint. De-abia

atunci când acest lucru va fi îndeplinit, prințul își va recăpăta frumusețea veşnică, iar florile lui nu se vor mai ofili niciodată. Iar fata s-a gândit o clipă şi apoi i-a spus vrăjitoarei că o să ucidă ea broscoiul. I-a cerut vrăjitoarei să-i arate unde poate găsi un topor de argint. Vrăjitoarea s-a îndoit de puterea fetei de a-l scăpa pe prinț de blestem. Dar apoi s-a înduplecat şi i-a arătat fetei camera din palat în care se afla toporul de argint.

Mă uit la ceas. Şase şi un sfert.

Mai spun?

Nebuna a deschis ochii şi ascultă povestea. Dă repede din cap de mai multe ori, în semn ca nu cumva să mă opresc acum.

Fata cea tânără şi frumoasă a luat toporul de argint şi a mers spre lac. A recunoscut nufărul în care se adăpostea prințul-broscoi. Vrăjitoarea îi spusese că nufărul cu pricina e singurul nufăr cu opt petale. Şi că toate cele opt petale se luminează ca licuricii în puterea nopții. Fata s-a apropiat de nufăr şi a strâns în mâini toporul de argint. Şi atunci, s-a întâmplat ceva neaşteptat. Chiar în clipa în care fata se pregătea să lovească nufărul şi să ucidă broscoiul adormit, petalele nufărului s-au deschis larg şi o muzică cerească s-a auzit din adâncul nufărului. Fata a stat în cumpănă. Vrăjitoarea o avertizase că puterea nufărului era o putere întunecată. Şi că nimeni nu-i rezis-

tase până atunci. Toți cei care încercaseră să alunge blestemul căzuseră în capcană. Fata a strâns în mâini toporul, hotărâtă să lovească. Şi deodată, în mijlocul celor opt petale a apărut un diamant cât pumnul unui om. Lucirile diamantului au orbit-o pe fata cea frumoasă. Şi ea şi-a dus mâna la ochi şi a scăpat toporul de argint pe fundul lacului. Şi-atunci o mână uriaşă a ieşit din străfundurile lacului. Mâna a apucat-o pe fata cea frumoasă şi a târât-o în adâncurile cele mai nebănuite ale lacului. Şi astfel, fata a devenit regină. A devenit soția demonului din adâncuri. Şi fata n-a mai ieşit niciodată să vadă lumina soarelui sau să miroasă florile nemaivăzute. Iar prințul e şi astăzi prizonierul aceluiaşi blestem de neînvins. Gata.

Nebuna se uită la mine. Ar vrea ca povestea să mai dureze. Dar asta nu se poate. Orice poveste are un sfârşit.

Mă uit la ceas. Şase şi douăzeci şi cinci.

Mă uit la ea şi încerc să caut în ochii ei puțină înțelegere. Îi vorbesc cu blândețe.

Atât a fost povestea. Acum e gata. S-a terminat. Hai. E timpul.

Mă ridic de pe pat şi aştept.

Nebuna se ridică încet şi merge spre bucătărie. Deschide uşa şi intră. Aprinde lumina. Umblă puțin prin dulapul suspendat şi găseşte o cutie mare. O scoate şi o pune pe masă. O aştept cu răbdare să

caute în cutie şi să găsească ce caută. Nebuna scoate din cutie un flacon mic. De sticlă. Mi-l arată şi aşteaptă ca eu să încuviințez.

Da. Ăsta e.

Nebuna deschide capacul flaconului. În mâna ei dreaptă cad câteva zeci de pastile albe. Rotunde.

Nu te grăbi. Una câte una.

Deschide uşa frigiderului şi scoate o sticlă cu apă. Se aşază pe un scaun. Bea încet. Duce câte o pastilă la gură şi apoi ia o înghițitură de apă. Iar eu număr fiecare pastilă.

Mă uit la ceas. Şapte fără un sfert.

Flaconul e gol. Nebuna mă priveşte cu ochi mari şi limpezi. O iau de mână şi o ajut să se ridice de pe scaun. Mergem încet spre dormitor. Pe drum are un mic vertij. O iau în brațe. E uşoară ca un fulg. O aşez cu grijă pe pat. Îi țin mâna dreaptă între mâinile mele. Iar mâinile mele sunt împreunate a rugăciune. Nebuna se uită la mine. E calmă. Liniştită. Ca o apă stătătoare. Nici un rid nu-i mai umbreşte fruntea. Pleoapele ei se închid încetul cu încetul. Devin mai grele şi mai grele şi mai grele. Îmi aplec capul şi îi ating mâna cu buzele. Îmi ridic ochii şi văd cum o lacrimă se desprinde din colțul ochiului ei drept şi îi curge încet până în ureche. Îmi las capul în jos şi îi ating iar mâna cu buzele.

Rămân aşa până adoarme.

Şapte dimineața.

Te urăsc. Te urăsc din tot sufletul. Eşti cel mai odios personaj care poate exista într-o poveste. Şi eşti foarte real. Idiotule. Pentru că am avut grijă să te fac plauzibil. Veridic. Eşti un imbecil. Asta eşti. Oamenii mor în jurul tău şi tu te speli pe mâini. Oamenii mor din cauza ta şi tu te duci să mai bei un pahar cu apă. Nenorocitule. Sunt invidios pe tinerețea ta. Pe agilitatea ta. Pe lipsa ta de teamă față de orice e în jur. Pe frumusețea ta de bărbat care ştie că e frumos şi că-i cad femeile la picioare. Animal prost ce eşti. Te urăsc, pentru că nu sunt ca tine. Pentru că nu pot să fiu ca tine. Te urăsc, pentru că n-am să fiu niciodată ca tine. Şi cât mi-aş dori. O, Doamne. Cât mi-aş dori să fiu o oră în locul tău. Să nu-mi pese de nimic şi să calc pe cadavre. Te urăsc, pentru că nu te doare nimic şi n-ai nici o problemă. Ai o singură grijă pe lumea asta. Să te speli pe dinți de două ori pe zi. Ca să poți să zâmbeşti frumos în reclamele alea de rahat şi în

filmele alea de doi bani pe care le faci. Porcăriile alea sinistre pe care oamenii vor să le vadă. Probabil că asta merită oamenii. Merită doar nişte specimene ca tine. Nişte exemplare perfecte, cu capul gol şi sec. Nişte manechine de carne, care-şi transportă torsul de colo-colo. Oamenii îşi merită soarta, din moment ce dau bani ca să te vadă pe ecranul ăla imens. Să te vadă cum te prefaci că trăieşti viețile altora. Cum te prefaci că suferi şi că eşti om. Când de fapt eşti un nimic şi nu simți nimic. Eu sunt singurul care a ştiut să facă ceva din tine. Care ți-a dat o față umană. Care a scos o sământă de lumină din tine. Iar tu încerci să te păcăleşti singur. Tu doar ai senzația că simți ceva. Te autosugestionezi permanent. Mimezi sentimente care nu există. Mimezi trăiri despre care nu ştii nimic. Eşti doar sclavul propriului tău eu, care se iubeşte pe sine şi care nu poate şi nu ştie să iubească pe altcineva. Eşti invalid sufleteşte. Eşti amputat emoțional. Eşti un vierme cu aspect de măr. Te urăsc, pentru că eşti sigur pe tine şi pe mijloacele tale de a reuşi să mai urci o treaptă. Te urăsc, pentru că nu eziți nici măcar o clipă şi nu-ți întrebi niciodată conştiința dacă ce faci e bine sau rău. Pentru că nu ai o conştiință. Pentru că eşti doar un purtător de suflet searbăd şi fad. Te urăsc. Pentru că lumina din ochii tăi pare vie şi omenească. De fapt ochii tăi sunt morți şi seci şi

tot ce transpare afară e doar tehnică şi efect special. Ai învățat să stăpâneşti tehnicile astea de aruncat praful în ochii celor din jurul tău. Şi te urăsc pentru asta. Te urăsc acum cu toată ființa mea, pentru că te-am făcut şi te-am modelat în feluri în care nimeni n-ar fi putut să te închipuie. Ți-am arătat lumi despre care tu nici nu ştiai că există. Te urăsc, pentru că mă uit la tine în clipa asta şi văd că nu simți nimic, în afară de marea iubire pe care i-o porți propriului tău ego mizerabil. Te văd cum te uiți în oglinda asta şi-ți vezi imaginea răsturnată şi ai impresia că eşti cel mai senzațional personaj de pe planetă. Te urăsc, pentru că ştiu ce gândeşti chiar în momentul ăsta. Subconştientul tău e mulțumit, pentru că muşchii tăi au mai făcut o cucerire notabilă. Te urăsc, pentru că femeia aia cu mii de cioburi în suflet te iubeşte. Femeia aia care doarme dincolo. Femeia aia care habar n-are că eşti un monstru. Te urăsc, pentru că m-ai forțat să omor ce iubeam. Te urăsc pentru felul în care îți analizezi fața. Chiar în clipa asta. Pentru că ții tu neapărat să ai două sprâncene identice. Şi ştiu că ai avea mii de argumente dacă m-ai auzi acum. Mi-ai spune că asta e meseria ta şi că vrei s-o faci cât mai bine şi că eşti nevoit să arăți cât mai bine şi alte rahaturi de-astea de adormit copiii. Mi-ai turna o grămadă de minciuni şi te urăsc tocmai pentru că te aştepți să cred fiecare

cuvânt pe care-l scoți pe gura aia împuțită în care fiecare dinte e la locul lui. Te urăsc, pentru că mă aşteptam să fii om. Pentru că aveam nevoie de un om, care să intre în pielea unui personaj care declanşează cataclisme emoționale. Aveam nevoie de un om, nu de un monstru. Te urăsc, pentru că m-am oprit tocmai la tine. Şi te urăsc, pentru că-mi dau seama că eşti perfect pentru rolul ăsta şi că altcineva în locul tău ar fi fost penibil. Te urăsc, pentru că mă revoltă să văd că un om obişnuit poate să rămână prizonier în plasele alea subțiri pe care le întinzi tu. Pentru că ai reuşit să păcăleşti oameni. Să-i faci să creadă că eşti sensibil şi bun. De-asta te urăsc cu atâta patimă. Ura mea e un vulcan a cărui cenuşă o să te urmărească până la moarte. Cenuşa asta o să plutească deasupra capului tău până când n-o să mai respiri. Până când or să te bage la doi metri sub pământ. Pentru că n-o să am linişte până când n-o să văd că nu mai exişti. E adevărat. O să duc la capăt povestea asta şi o să te las în viață. O să ieşi viu din experiența asta. Şi asta o să se întâmple numai pentru că eu am hotărât să fie aşa. Aş putea să te omor chiar acum. Aş putea să te dau cu capul de toți pereții. Chiar acum. Chiar aici. Să-ți lovesc fața de oglinda în care te admiri chiar acum. Să-ți împrăştii creierii pe faianța asta de bun gust cu care ți-ai decorat baia. Să vezi şi tu cum e să

mori îmbrățişând un closet. Şi ştii de ce n-am să fac asta? Pentru că nu există pedeapsă mai mare pentru un gunoi ca tine decât să te las în viață. Să te las să-ți bați joc în continuare de tot ce mişcă în jurul tău. Să te las să suceşti capul femeilor care or să-ți treacă prin pat ca ploile de vară. O să pui aşternutul pe balcon şi peste o oră o să-l iei de-acolo uscat şi nou-nouț şi o să-l întinzi iar pe pat. Asta o să faci. Iar eu te urăsc pentru asta. Şi tocmai din cauza asta, o să te las să trăieşti acum. Pentru că va mai exista şi o altă poveste. Şi din povestea aia n-o să ieşi decât cu picioarele înainte. Roagă-te să nu fiu eu cel care scrie povestea următoare. Atât mai poți să faci. Să te rogi să nu-ți ies în cale. Vreau să mă auzi şi vreau să înțelegi ce-ți spun acum. Vreau să trăieşti cu frică. Vreau să te hrăneşti zilnic cu teama că eu pot să apar în viața ta oricând. Că pot să te târăsc în altă poveste. Şi vreau să fii sigur că în povestea aia o să mori în chinuri. În povestea aia, or să existe alte personaje, care or să te scuipe din cap până-n picioare şi or să arunce în tine cu pietre, până când trupul tău nu va mai fi decât o rană vie. Până când o să-mi cerşeşti îndurarea în genunchi. Dacă vei mai putea sta în genunchi. Dar n-o să poți. Vreau să trăieşti cu gândul ăsta. Măcar în subconştientul tău de păduche jegos. Măcar acolo vreau să-ți fiu povară şi ghimpe. Iar acum o să te las

să existi. O să te las s-o ucizi încetul cu încetul pe femeia aia care doarme dincolo şi care habar n-are cu cine a împărțit aşternutul în noaptea asta. Femeia aia pe care n-o meriți. Acum stinge lumina şi du-te lângă ea şi ia-o în brațe şi fă-o să creadă că eşti ceea ce nu eşti. Fă-o să spere că viața ei a luat o cotitură bună de data asta. Fă-o să trăiască lucruri pe care mai târziu le va regreta. Fă-o să uite ce a trăit şi fă-o să nu-şi închipuie nimic din ce va urma, atunci când pielea ei se va zbârci. Atunci când sânii ei se vor transforma în două fructe putrede şi numai bune de aruncat. Atunci când sexul ei va fi doar un melc lipicios pe care n-o să mai vrei să-l atingi. Fă-o să creadă că ceea ce trăieşte în clipa asta poate să dureze o veşnicie. Fă-o să-ți respire trupul fără să simtă mucegaiul ascuns sub pielea ta. Fă-o să moară şi să învie din nou, în fiecare zi şi în fiecare noapte.

Te urăsc.

Pentru că ştiu că ai să reuşeşti.

Opt dimineața.

Mă dor ochii.

Văd că s-a trezit Jesus. Nu înțeleg cum poate să doarmă, într-un pat ca ăsta. Nu-l cheamă Jesus, dar aşa-i zic eu. *Gizăs.* Toată ziua, nu face altceva decât să stea cu ochii în bălării. Şi din când în când îşi mai aprinde o țigară şi face cruci cu fumul.

Aud o voce prin pereți. *Fată, ăsta de la optişpe e dement complet. A scris toată noaptea în caietul ăla al lui. La lanternă, fată. A scris doişpe ore fără-ntre-rupere.*

Jesus se uită la mine. Pare să fie dus definitiv, are o privire foarte convingătoare. Şi totuşi, când îi vine să facă pipi, se duce cuminte la baie şi face pipi. Şi după aia se întoarce în pat. E absurd. Ar trebui să se pişe pe pereți, să urle, să facă spume la gură, chestii de-astea. Mă mir că ne mai țin ăştia pe-aici.

Îmi pun caietul sub pernă şi închid ochii. Mi-e somn. Trebuie să dorm. Îmi place să dorm ziua. Eu dau

randament doar noaptea. Şi oricum, peste o sută de ani, n-o să mai dau nici un randament.

Să nu adorm înainte să pun lanterna la încărcat.

Şi să nu uit să mă spăl pe dinți.

Sper să nu visez nimic.